

„Разтърсващо криминале.
Роди се новият Гришам.“
в. Ню Йорк Таймс

НЕЛЕ НОЙХАУС

УБИЙСТВОТО НА МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА

enthusiast

НЕЛЕ НОЙХАУС УБИЙСТВОТО НА МИСТЕРИОЗНАТА ЖЕНА

Превод: Людмила Костова

chitanka.info

Първият случай на комисарите Пиа Кирххоф и Оливър Боденцайн.

*На моите родители
Бернвард и Карола Льовенберг
Благодаря.
За всичко.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Това е роман. Всички лица и истории са измислени от мен. Благодарна съм на сестрите си Клаудия Кoen и Камила Алтфатер, както и на Марлин Ридъл за ценните съвети и голямата подкрепа за създаването на тази книга. Благодаря на доктор Екехарт Шмит за информацията относно употребата на натриев пентобарбитал във ветеринарната медицина.

Благодарности и на Лотар Щрю, който имаше тежката задача да приведе тази книга в настоящия ѝ вид. Мисля, че двамата свършихме доста добра работа.

Накрая искам да благодаря на мъжа си Харалд за неговото търпение. Сигурна съм, че се гордее с мен.

Неле Нойхаус
Келкхайм, февруари 2009

НЕДЕЛЯ, 28 АВГУСТ 2005 Г.

Пиа Кирххоф се облегна на оградата на пасището. Облакътена на най-горната греда, тя доволно заоглежда двата коня, които сновяха с пълни муцуни из овлажнената от росата морава и търсеха местата, където тревата им изглеждаше най-крехка.

Изгряващото слънце караше капките роса да блестят и правеше козината на конете по-лъскава. Пиа гледаше с усмивка как двата коня пристъпваха един до друг със сведени глави над голямото, обрасло с високи дървета, пасище и въздишаше доволно. От дистанцията на времето раздялата с Хенинг все повече ѝ се струваше добро решение. След шестнайсет години, прекарани в града, в модерното и луксозно старинно жилище, в което играеше ролята на съпругата на доктор Хенинг Кирххоф, сега, на трийсет и осем години, тя беше изцяло самата себе си. По щастливо стечение на обстоятелствата магистрала А-66 в посока Вестбаден я отведе право в един малък двор, където можеше да се настани с двата си коня. Сега вместо беемве кабрио караше автомобил с висока проходимост. Свободното си време прекарваше в разстребване на дворчето, почистване на конюшните, подреждане на балите слама и сено и ремонтиране на къщата. Преди един месец се беше върнала и към старата си работа като криминален полицай. По също толкова щастливо стечение на обстоятелствата, като покупката на Биркенхоф в Унтерлидербах, беше получила откритото едва преди две години място в К-II на хофхаймската дирекция на полицията. Този уикенд трябваше да е на смяна колегата ѝ Франк Бенке, но когато я попита дали иска тя да поеме дежурството, Пиа отговори с „да“. В седем и петнайсет ѝ съобщиха, че преди половин час един гроздоберач от Хофхайм е намерил в лозето си трупа на някакъв мъж. Пиа остави чистенето на обора за по-късно, смени старите си джинси с чисти и се спусна по чакълестата пътека на Биркенхоф. Хвърли последен поглед към конете, които си имаха и трева, и вода, и достатъчно сянка, и се съсредоточи върху първия си случай на новата работа.

Щеше да е прецедент Козима да не забрави преди полета нещо жизненоважно в офиса. Ето защо Оливър фон Боденщайн не се учуди особено, когато в седем и половина сутринта жена му се сети за съпътстващите документи на камерата, които се намирали в трезора на някое от помещенията в нейната фирма. Пригответената прощална закуска беше пропусната, а сбогуването с дъщеря им и кучето стана на прага.

— Къде е брат ти? — попита Козима седемнайсетгодишната си дъщеря, която седеше с разрошена коса и стъклен поглед на най-долното стъпало и се прозяваше, грубо изтръгната от дълбокия си неделен сутрешен сън. Трескавите заминавания на майка ѝ за някоя далечна страна, последвани от седмици наред отсъствие, ѝ бяха познати още от детството ѝ.

— Сигурно още лежи някъде в кома — сви рамене Розали. — Гаджето му за разнообразие го изоставило. Това едва не го уби.

За нея беше станала обичайна честата смяна на приятелките на по-големия ѝ брат. Периодичните му раздели на всеки четири до шест месеца, последвали страстна и изпепеляваща любов, отдавна не бяха тема на разговор в семейство Боденщайн.

— Трябва да тръгваме, Козима — подаде се Боденщайн на вратата. — Ако се появи още нещо, току-виж, самолетът излетял за Южна Америка без теб.

— Пази се, мъничката ми. — Козима разроши нежно косата на дъщеря си. — И ходи на училище, макар и да не съм тук.

— Много ясно. — Розали завъртя очи и се изправи, за да прегърне майка си на сбогуване. — И ти се пази. Аз ще се оправя тук.

Майката и дъщерята се спогледаха и се усмихнаха малко насила. Твърде много си приличаха и затова се разбираха много добре.

Беше суха, златна утрин на късното лято. Синият небесен свод над Таунус се издигаше безоблачен, слънцето разтапяше тънкия воал на утринната мъгла и обещаваеше топъл ден.

— Лоренц има любовни терзания — каза Козима полурадостно, полусъчувствено. — Кой да предположи такова нещо?

Боденщайн я погледна. Козима беше особена жена с изразително лице, омагьосващи зелени очи и тицианово червена коса. Беше

страстна натура, проникателна и с широко скроен светоглед, стигащ на моменти до цинизъм. Дори и сега, след всичките тези години, го изпълваше дълбоко чувство на щастие всеки път, когато я погледнеше. Може би защото двамата оставаха задълго разделени поради работата ѝ, а може и да се дължеше на почти диаметралната противоположност на характерите им. Така или иначе, въпреки децата и напрегнатите им професии, двамата бяха успели да запазят безценната искра на влюбеността, която у други двойки често бързо се променя — става жертва на монотонното всекидневие.

— А аз познавам ли последната му приятелка? — попита Боденщайн жена си.

— Би трябвало — усмихна се Козима. — Мона. Една такава мълчалива. Рози твърди, че е няма. И аз не съм я чувала да пророни някоя дума.

— По повод скъсването трябва да си е отворила устата.

— А може да е пратила и есемес — усмихна се дяволито Козима. — В днешно време това върши работа.

Мислите на Боденщайн бяха съвсем другаде. Всеки път, когато Козима потегляше на някоя от своите авантюристични филмови експедиции, го обземаше неистовото желание да не я пусне да замине. Чувстваше себе си като моряшка съпруга, която придружава мъжа си до пристанището и гледа след него как отплава към някакво неизвестно бъдеще. Те се движеха от Фишбах към Рупертсхайн. Преди няколко години Козима бе намерила ново местенце в Таунус, където да установи дружеството си за филмови продукции, понеже след третото увеличение на наема малките помещения във Франкфурт бяха станали твърде скъпи. Докато наемите в защитения като исторически паметник помпозен комплекс на някогашния „Люнгенхайлщете“, купен преди няколко години от консорциум прозорливи инвеститори и превърнат от бавно разлагащото се призрачно чудовище в престижния обект „Вълшебната планина“, с частни апартаменти, художнически ателиета, лекарски кабинети, офиси и ресторант, бяха все още поносими. Това беше и една от причините, поради които преди две години Боденщайн не се поколеба да се премести в окръг Майн-Таунус като началник на новоосновения К-II. В процеса на реструктуриране на хесенската полиция бе създаден един отдел за силова престъпност към Регионалната криминална инспекция в Хофхайм и Боденщайн не

съжаляваше, че се е преместил в провинцията след повече от двайсет години, прекарани в лудницата на големия град. Не че като главен криминален комисар в Хофхайм имаше по-малко работа, отколкото порано във Франкфурт, но работеше при значително по-добри условия. Боденщайн зави към празния паркинг на „Вълшебната планина“.

— Можем да закусим заедно на летището — предложи той, когато спря беемвето. — Дори ако трябва да си вземеш билет, пак имаме достатъчно време.

— Добра идея — усмихна се Козима и слезе. — Ей сега се връщам.

Боденщайн също слезе, облегна се на калника на колата и за миг се наслади на невероятната гледка над рейнско-майнската местност. И тогава иззвъня телефонът му.

— Добро утро, шефе — прозвуча в ухото му гласът на новата му колежка Пиа Кирххоф. — Съжалявам, че ви безпокоя толкова рано.

— Няма проблем — отвърна той, — вече съм на крак.

— Това е добре, защото имаме задача — прозвуча Пиа Кирххоф. — Сутринта един гроздоберач от Хофхайм намерил труп на мъж в лозето си. Вече съм на мястото. Вероятно е самоубийство.

— Тогава защо съм ви аз? — попита Боденщайн.

— Познавате мъртвия. — Пиа Кирххоф понижи глас. — Главният прокурор Йоахим Харденбах.

— Моля? — Боденщайн се изправи и усети как кожата му настръхна. — Сигурна ли сте?

Главният прокурор доктор Йоахим Харденбах беше най-известният гонител на престъпници във франкфуртската прокуратура, праволинеен, безмилостен и лишен от чувство за хумор, с големи политически амбиции. За никого не беше тайна, че при евентуална победа на Християндемократическия съюз на федералните избори през септември и свързаното с това преместване на сегашния хесенски министър на правосъдието в Берлин той щеше да поеме поста му. Боденщайн недоумяваше. Познаваше Харденбах повече от двайсет години и докато пребиваваше във Франкфурт, редовно си имаше работа с този човек, считан за изключително коректен и благороден.

— Да, сигурна съм — каза Пиа Кирххоф. — Застрелял се е с ловна пушка в устата.

Боденщайн съгледа Козима, която идваше към него, прекосявайки с бързи крачки паркинга. За жалост, се налагаше да се откаже от закуската на летището.

— Идвам след половин час — каза той на новата си колежка. — Къде да ви намеря?

— Какво става? — попита Козима с любопитство, когато разговорът приключи. — Случило ли се е нещо?

— Очевидно. — Боденщайн отвори вратата на колата. — Главният прокурор Харденбах се е застрелял. За съжаление, прощалната ни закуска отпада.

По пътя за Хофхайм Боденщайн мълчеше. Вече беше ходил безброй пъти до местопрестъплението, беше виждал трупове в най-разкривени форми и във всякакви стадии на разлагане, но всеки път го обхващаше това особено чувство. За сетен път се запита дали някой ден ще бъде достатъчно разстроен или отчаян, за да не се чувства по този начин, когато го повикат на мястото, където е намерен труп.

Пиа Кирххоф тъкмо разговаряше с началника на следствието, когато видя шефа си да се спуска по пътеката сред лозите с каменна физиономия, както винаги подходящо облечен от глава до пети. Карирана риза, вратовръзка, светъл ленен костюм. Тя трепетно очакваше да види какво е да работи по даден случай заедно с него. Досега си бяха разменили едва десетина изречения.

— Добро утро — поздрави Пиа. — Съжалявам, че ви развалих неделата, но мислех, че ще е по-добре вие да поемете ръководството на следствието.

— Добро утро — отвърна Боденщайн. — Вече всичко е наред. Това наистина ли е Харденбах?

Пиа беше висока почти метър и седемдесет и осем, но гледаше шефа си отдолу нагоре.

— Да — каза тя, — без съмнение. От лицето му не е останало много, но е носил портфейла си.

Боденщайн мина нататък да види ужасно обезобразения от купчина желязо труп на главния прокурор, когото тъкмо бяха покрили с една кърпа. Тук бяха дошли служители от Следствената служба да изследват сантиметър по сантиметър мястото на престъплението и да направят снимки.

— Вие ли сте госпожа Кирххоф? — чу Пиа един глас зад себе си и се обърна. Пред нея стоеше някаква висока и слаба червенокоса жена и я гледаше с любопитство. Пиа кимна. — Козима фон Боденщайн — усмихна се жената и ѝ подаде ръка. Пиа смаяно я пое.

— Радвам се да се запознаем — каза тя, питайки се какво прави госпожа Фон Боденщайн по това време на мястото с трупа.

— И аз — отвърна Козима фон Боденщайн. — За съжаление, трябва да тръгвам. Вие се обадохте точно докато пътувахме към летището. Ще ми позволите ли да погледна набързо трупа?

Пиа с мъка се удържа да не погледне със зейнала уста жената като някоя откачена дванайсетгодишна. Явно съпругата на шефа далеч не беше толкова фин и изискан човек, какъвто я описваха. Козима фон Боденщайн забеляза учудването ѝ и весело се усмихна.

— Вече съм виждала доста трупове — обясни тя. — Преди време, когато още работех в телевизията, си изкарвах хляба с това. Кървави части от тялото, разпръснати по магистралата и в дупките по улиците. Веднъж дори намерих главата на един мъртвец, катастрофирал с мотор горе на Фелдберг.

Пиа остана безмълвна.

— Всъщност така се запознах със съпруга си — довери ѝ Козима фон Боденщайн, — току под краката на един самоубиец, който се беше обесил в офиса си. Бях там със снимачния си екип, а мъжът ми току-що прохождаше в полицията. Беше първият му труп и той повърна. Дадох му един клинекс.

Пиа потисна усмивката си, тъй като шефът ѝ тъкмо идваше към тях.

— Е? — попита жена му. — Наистина ли е Харденбах?

— За съжаление, да — отвърна Боденщайн и изкриви лице. — Можеш ли да вземеш такси до летището? Доста работа ми се отваря тук.

Пиа дискретно се отдалечи, за да може шефът ѝ да се сбогува с жена си. Досега изглеждащият недостижим и перфектен главен комисар Фон Боденщайн всъщност беше само един човек, който бе повърнал при вида на първия си труп. Тази слабост внезапно го направи по-симпатичен в очите на Пиа.

Вдовицата на главния прокурор Харденбах не бе в състояние да разговаря с Боденщайн и Пиа, когато те ѝ съобщиха, колкото се може

по-съчувствено, новината за доброволната смърт на съпруга ѝ. Те нямаха и време да чакат жената да се съвземе от първоначалния си шок, защото в тази прекрасна августовска неделя от централата им наредиха да отидат при още един труп. Боденщайн остави госпожа Харденбах и нейните хлипащи деца на грижите на една съседка и един дружелюбен лекар и тръгна с Пиа към Таунус. Една млада двойка намерила под кулата „Ацелберг“, между Рупертсхайн и Епенхайн, трупа на някаква жена. Докато пътуваха, Боденщайн разговаря по телефона с криминалния директор Нирхоф, неговия пряк началник, осведоми го за важните подробности по случая „Харденбах“ и го помоли да ги изпрати за едночасова пресконференция във франкфуртския полицейски президиум.

— И сама мога да отида до Рупертсхайн — предложи Пиа, когато Боденщайн приключи с разговора. — Пресконференцията вероятно е по-важна и от...

— Не, не — прекъсна я бързо Боденщайн. — Относно разпределянето на работата в случаи като този, двамата с Нирхоф си имаме ясни договори. За разлика от мен, той обича да стои в светлината на прожекторите и върши с удоволствие тази част от работата. Особено когато става въпрос за такива видни... клиенти.

— Клиенти ли?

По напрегнатото лице на Боденщайн се плъзна едва забележима усмивка.

— Не звучи ли по-деликатно от „трупове“?

Половин час по-късно, малко преди отбивката за Епенхайн, Боденщайн и Пиа съгледаха една патрулка край пътя. Те бързо прекосиха гората и стигнаха до една поляна с кула, в чието подножие бяха спрели още една патрулка и един мерцедес кабрио. Боденщайн и Пиа слязоха от колата.

— Охо, господин главният комисар — поздрави ги един от униформените, висок мъж с брадичка тип „Михаел Шумахер“ и надупчено от акне лице. — Можете да си спестите утринната разходка. Било е самоубийство.

— Здравсти, Шьонинг. — Боденщайн познаваше от опит готовността на многобройните си колеги да окачествяват на бърза ръка един смъртен случай като самоубийство или нещастен случай, затова не обърна внимание на казаното.

В сянката на високите дървета беше хладно. Тревата още беше влажна от нощната роса.

— Добро утро — каза Боденщайн на коленичилиия на тревата до трупа лекар, който на свой ред отвърна с кратко кимване.

Жената лежеше по гръб със сложена под тялото лява ръка и свити крака. Светлата коса беше разпиляна като ветрило около бледото лице, очите бяха широко отворени, погледът — втренчен и угаснал. Боденщайн вдигна глава и погледна нагоре към кулата. Тя представляваше масивна дървена постройка, издигаща се в бледосиньото небе, високо над короните на дърветата. Пиа притискаше ръце към тялото си и гледаше съчувствено проснатата във високата трева мъртва.

— Самоубийство ли е? — попита колебливо тя и погледна към лекаря, който отново се беше навел над трупа.

— Не знам. Без връхна дреха, без чанта, затова пък на десетсантиметрови токчета. Това не са най-подходящите обувки за разходка в гората.

— Самоубийство е — настояваше безочливо Шьонинг, — ясно е като бял ден.

— Не съм убедена — възрази Пиа. — Когато скачат отнякъде, самоубийците инстинктивно се оттласкват и така се приземяват доста далече. А този труп лежи току под кулата. Жената не е скочила.

Шьонинг повдигна вежда. Надменната му усмивка се вкисна.

— Как е? — осведоми се Боденщайн при лекаря.

— Зле — отвърна той, — мъртва е.

— Не е ли очевидно — каза хладно Пиа. — Това ли е всичко, което разбрахте?

Лекарят я погледна обидено. Изправи се и Боденщайн установи, че той стига едва до брадичката на колегката му. Джудже, което се опитва да компенсира дребния си ръст с неуместни шеговити забележки.

— Труп на жена, около дваисет и пет годишна — рече той, щом разбра, че хуморът не му се получи. — Счупване на врата, различни наранявания, които е нормално да се получат при падане от трийсет метра височина. Типични трупни петна. Това означава, че жената е мъртва поне отпреди десет часа, което ще рече, че...

— Трупни петна? — прекъсна го Пиа.

— Все още избледняват при натиск. — Сега вече джуджето сериозно се вкисна. — Мъртва е от не повече от двацет и четирис часа. Починала е вчера вечерта между двацет и двацет и трис часа.

— Можете ли да установите следи от чужда намеса? — намеси се Боденщайн.

— Не — поклати глава джуджето, — прилича си на самоубийство. Не е за първи път. От тук редовно се хвърлят хора.

Шьонинг кимна самодоволно.

Боденщайн прикова поглед върху лицето на мъртвата, опитвайки се да си представи как ли е изглеждала приживе. Кожата беше нежна като порцелан, имаше изпъкнали скули и изящен нос. Дори насилствената смърт не бе успяла да наруши перфектната симетрия на това лице. Той се приведе по-плътнo до трупа. На пъпа имаше обеща, а над него — татуировка във формата на делфин. Пиа беше клекнала до жената и разглеждаше обувката на левия й крак.

— „Маноло Бланик“ — установи тя, — имала е невероятен вкус.

Пиа отново стана и се зарахожда по тревата около трупа.

— Какво има? — попита Боденщайн.

— Другата обувка липсва.

— Може ли? — попита един от служителите на погребалното бюро, когото бе повикал полицейският старши майор Шьонинг.

— Не — каза Боденщайн и огледа замислено трупа. — Какво е станало с обувката?

— Каква обувка? — отвърна сърдито Шьонинг.

— Тя е само с една — отбеляза Пиа. — Едва ли е дошла дотук само с една обувка. А вашите служители не са намерили нищо в кулата.

— Как изобщо е дошла тук? — добави Боденщайн. — Преди десет часа е било двацет и два часа и вече доста тъмно. Има ли тук наблизо някоя паркирана кола, с която да е минала през гората?

— Разбира се — тържествуваше Шьонинг, понеже тази новина очевидно укрепваше теорията му за самоубийството. — На паркинга до общинските гробища има едно порше кабрио. С угасен двигател.

Боденщайн кимна замислено, после се обърна към чакащия полицейски служител.

— Всички веднага да напуснат мястото. Шьонинг, наредете да проверят номера на поршето, а вие, госпожо Кирххоф, поръчайте

проучване на следата.

Шьонинг едва успя да прикрие раздразнението си. Пиа хвана телефона си и нареди на екипа, който тъкмо бе приключил с огледа на мястото на трупа на Харденбах, да провери следата.

— В смъртния акт ще пиша, че причината за смъртта е неустановена — каза лекарят и се обърна към Боденщайн, — така добре ли е?

— Ако това е вашето мнение, тогава направете го — отвърна саркастично той. — Или си мислите, че тази жена е починала от естествена смърт?

Джуджето цяло се изчерви.

— Държете се високомерно! — изсъска то.

— Не обичам да работя с дилетанти — отвърна остро Боденщайн, а Пиа едва сподави една ехидна усмивка.

Първата ѝ работа в провинцията си имаше и забавните страни. Боденщайн извади два чифта гумени ръкавици от джоба на якето си и подаде единия на колежката си. Тя се сниши до трупа и започна внимателно да претърсва джобовете на джинсите. От задния джоб Пиа извади една пачка банкноти и няколко бележчици. Подаде парите на шефа си и внимателно заразгръща бележките.

— Касова бележка от бензиностанция — каза тя и погледна нагоре. — Вчера в шестнайсет и четирийсет и пет още е била жива. Заредила е бензин на бензиностанция „Арал“ на магистрала А-66 в посока Висбаден. Купила си е и три пакета цигари, сладолед и ред бул.

— Това си е цял престой. — Боденщайн се изправи и преброи парите. — Пет хиляди евро — смая се той. — Никак не е лошо.

— Имаме и една бележка от химическо чистене в Бад Зоден от двайсет и трети август — Пиа бръкна в предните джобове на джинсите, — също и връзка ключове за кола.

Подаде на шефа си ключовете с емблемата на „Порше“.

— Все по-малко ми прилича на самоубийство — каза Боденщайн. — Ако някой зарежда бензин с пет хиляди евро в джоба, купува три пакета цигари и носи дрехи на химическо чистене, едва ли възнамерява да се самоубива.

— Автомобилът с регистрационен номер МТК-ИК 182 — тъкмо съобщаваше Шьонинг — е предоставен на някоя си Изабел Керстнер. Живееща в Келкхайм. Улица „Фелдберг“ 128.

— Това е тя — потвърди Боденщайн. — В джоба на панталона й имаше ключове на порше.

— Да, но... — започна Щьонинг, само че Боденщайн не го остави да продължи.

— Веднага тръгваме — каза той. — Трябва да се обадя и на дежурния прокурор. Във всеки случай трябва да се направи аутопсия на трупа.

Новината за самоубийството на Харденбах оглавяваше новините по всички радиостанции. На пресконференцията криминалният директор Нирхоф не беше споменал нищо друго, освен че Харденбах, според сведенията към момента, е отнел живота си със собствената си ръка, но Боденщайн не бе и очаквал, че медиите няма веднага да се отдадат на бесни спекулации.

Домът на улица „Фелдберг“ 128 в Келкхайм представляваше безвкусна къща от петдесетте години, на която са се опитали да придадат нотка на индивидуалност с построяването на един еркер и една зимна градина. Под заслона имаше само един велосипед за планинско каране и две кофи за боклук. Предната градина, обточена само от някакви диворасли плетове от туя, изглеждаше неподдържана. Тревата не бе косена от много време, а цветните лехи скоро щяха да бъдат безпрепятствено превзети от бурените. Пред входната врата имаше детско колело и много чифтове обувки. Боденщайн и Пиа слязоха от колата и застанаха пред дървената врата с поолющена бяла боя. На една бронзова табелка до звънеца пишеше „Д-р Михаел Керстнер“. Боденщайн извади пощата от пощенската кутия, цяло тесте писма и келкхаймерския вестник заедно с държавния вестник — знак, че поне от вчера никой не бе вземал пощата. Вече за втори път този ден той имаше нерадостната задача да разтърси с ужасна новина из основи и без предупреждение живота на нищо неподозиращи хора в една слънчева неделна утрин.

— Да се залавяме. — Той натисна решително звънеца. Нищо не трепна в къщата, дори и след второто и третото позвъняване.

— Няма нужда да 'дигати шум — стресна ги един глас; — и двамата ги няма.

Издад плета на съседната криво-ляво поддържана предна градина изплува лицето на старица с разбъркана посивяла коса и набръчкано като на домашно духче лице, в чиито очи се четяха едновременно любопитство и недоверие. Тя се промъкна през една пролука в плета и заклати неодобрително глава при вида на бурените и неподдържаната градина.

— Тия Керстнер никога не са си вкъщи — разбъбри се тя. — Знайте ли, господин докторът, който всяка божа сутрин снуве насамнатам с колътъ, често съ прибира едва след полунощ. Съпругът ми, Каляинц, и той казва, че така ни можеш задържа жинъ като ней. Така и стана. Откакто тя си тръгна с момичиту, господин докторът вече ни съ и прибира. А то си и личи. Срамотъ!

— Кога си и тръгнълъ госпожъ Керстнер? — Пиа с лекота заговори на ужасното наречие и Боденщайн трябваше да сподави развеселената си усмивка.

— Ни можи да съ кажи точну. — Старицата се наведе да отскубне един бурен в краката си. — Тя често зачезваши за дни наред. Госпудин доктурът са грижиши повичи за дитету от ней.

Беше явно на кого симпатизира повече съседката.

— Обичъши да лижи голъ на тирасътъ, когато ни беши при нейния французин или в кръчмътъ — изпръхтя презрително тя. — А горкият човек са трепи за ней ден и нощ.

— Знаете ли къде можем да намерим господин доктор Керстнер? — попита учтиво Боденщайн.

— Ами че в болницътъ му. Той все си е там. Такъв оправин, мил човек е господин доктурът — подхвана съседката нова тирада, която обаче Боденщайн бързо прекъсна.

— Болницата ли? — попита смаяно той.

— Да, конската болницъ. В Руперш. Доктор Керстнер е витиринар. — Сякаш едва сега жената се запита кои изобщо са този мъж и тази жена, които в неделя сутринта разпитваха за съседите, но Боденщайн и колежката му вече бързаха към колата. — А вий какво искати от негу? — извика отново съседката, но вече не получи отговор.

Боденщайн прекоси Фишбах, за да тръгне за трети път тази сутрин за Рупертсхайн. Мислите му бяха при Козима. Отново го облада познатото чувство за изоставеност, както и желанието скоро да настъпи денят, в който тя ще изгуби страстта си към тези уморителни

приключения. Отново бе успял да си прехапе езика, за да не я помоли да изостави филмовите експедиции, тъй като много добре знаеше, че тя обича работата си и е погълната от нея. На него обаче му ставаше все по-тежко да прекарва седмици наред без жена си.

— Трябваше да попитаме за адреса на тази ветеринарна клиника, за да не се налага сега да разпитваме за него — изтръгна го Пиа от мислите му.

— Знам къде е — отвърна Боденщайн.

— Така ли? — Пиа хвърли към шефа си учуден поглед.

— Израснал съм съвсем наблизко тук — обясни й той, — в „Хофгут Боденщайн“. Сигурно го знаете. Намира се между Фишбах и Келкхайм.

— Да, разбира се. Знам го — потвърди Пиа, макар че досега не беше правила какъвто и да е паралел между историческия Хофгут и името на шефа си.

— В нашия двор винаги е имало коне — продължи Боденщайн, — а доктор Ханзен от Рупертсхайн някога беше единственият ветеринарен лекар в областта. Преди няколко години умря при злополука и оттогава ветеринарната клиника се ръководи от дъщеря му Инка.

— Аха. — Пиа гледаше шефа си с любопитство. — На бас, че преди сте ходили на лов за лисици.

— Как пък ви хрумна това?

— Е — сви рамене Пиа, — нали във вашите кръгове се ходи на лов?

— В кои кръгове?

— Графиня еди-коя-си кани херцог еди-кой-си на лов за лисици.

— О, госпожо Кирххоф — Боденщайн поклати глава, но в гласа му се прокрадна остра нотка, — що за глупост! Какви са тези старомодни клишета?

Той намали скоростта и зави надясно, веднага след отбивката за Рупертсхайн.

— Не очаквах да има в тази дупка ветеринарна клиника — добави Пиа.

— Защо не? — отвърна Боденщайн. — Тук в района има достатъчно коне и най-вече достатъчно заможни притежатели на коне. Всъщност конната база зад гората принадлежи на Ингвар Руланд.

— Ингвар Руланд? — Пиа беше впечатлена. — Прочутият конен състезател? Леле!

В тази ранна неделна сутрин на паркинга пред ветеринарната клиника имаше само един-едничък превозвач на коне със спусната надолу товарна рампа. Голямата боядисана в зелено дворна врата беше широко отворена, но в двора не се усещаше никакво трудово оживление. Пиа мимоходом прочете надписа на една месингова табела:

„Специализирана ветеринарна клиника.
Доктори по ветеринарна медицина
Инка Ханзен, Михаел Керстнер, Георг Ритендорф“.

Влязоха в голям двор, засенчен от внушителен кестен. Отляво и отдясно имаше конски кабинети с боядисани в зелено врати, отворени в горната си част. Боденщайн се чувстваше като пренесен в миналото си. Навярно бяха изминали двайсет и пет години, откакто беше тук за последен път, и той внезапно си спомни дори коня, който бе довел тогава в клиниката на доктор Ханзен. Ала само дворът си бе останал същият, всичко друго беше напълно променено. До стария обор, на мястото, където преди имаше голям хамбар, бе залепена модерна, целесъобразна ниска сграда. По указателните табели се разбираше, че там се помещават регистратура, операционна, лаборатория, рентгенов кабинет и кабинети за преглед. В този момент от един от боксовете излезе набита жена, с лунички, огненочервена конска опашка и подобно на мопс^[1] лице, и се спря пред тях.

— Нямаме уговорка за днес — излая тя.

— Добър ден — тикна под носа ѝ полицейската си значка Боденщайн, — казвам се Боденщайн, от Криминалната полиция в Хофхайм. Това е колежката ми, госпожа Кирххоф. Искаме да разговаряме с господин доктор Керстнер.

— Криминална полиция? — Жената изгледа изпитателно Боденщайн и Пиа. — Докторът сега е в операционната. Спешен случай. Може да продължи дълго.

— Предполагам, че за вас няма да е проблем да уведомите доктор Керстнер, че сме тук — настоя учтиво Боденщайн, — много е

спешно.

Жената го погледна втренчено, после се обърна и с маршова стъпка тръгна пред тях към една врата в другия край на новата сграда. От указателните табели можеше да се заключи, че тук са разположени приемната, администрацията и болничната аптека.

— Прилича на инструмент на Франкенщайн — промърмори Пиа.

Боденщайн се ухили и даде път на колежката си при влизането в една проста, четири метра висока приемна, с боядисани в бяло стени и светли плочки на пода. В средата на помещението имаше рецепция с форма на полукръг, върху която мигаха екраните на два компютъра. По боядисаните в бяло стени висяха рамкирани дипломи, а в средата им имаше една голяма снимка с шестима души със засмени очи. Боденщайн се спря и разглежда снимката. Усмихна се, когато разпозна Инка Ханзен в средата. Двамата мъже отляво и отдясно трябваше да са доктор Керстнер и доктор Ритендорф.

— Може да изчакате в чакалнята — посочи червенокосият „мопс“ към една от вратите. — Кафе има в автомата.

— Благодаря. — Боденщайн я дари с дружелюбна усмивка, която обаче не упражни никакъв ефект.

В чакалнята седяха един възрастен мъж и едно момиче с разплакани очи, които подскочиха, щом вратата се отвори. Сигурно това бяха собствениците на спешния случай.

— Искате ли кафе? — попита Пиа шефа си, който се бе отдал на разглеждането на многобройните снимки по стените.

— С удоволствие. Шварц.

Тя донесе едно шварц кафе и го подаде на Боденщайн. После на свой ред разглежда снимките на скачащи, изправящи се на задните си крака и галопиращи коне; фотографиите трябваше да покажат колко са здрави някогашните пациенти благодарение на способните ветеринарни лекари — към тях имаше възторжени и благодарствени коментари на собствениците.

В този момент вратата се отвори. Собствениците на пострадалия кон скочиха отново, този път с основание. В рамката на вратата стоеше човекът, когото Боденщайн току-що бе видял на снимката, но от времето, когато тази снимка е била правена, доктор Керстнер се бе променил доста. Върху джинсите и тениската беше облякъл зелена престилка, цялата изпръскана с кръв, и не изглеждаше очарован от

факта, че полицията пречи на работата му. Първото впечатление на Боденщайн беше, че този човек е или болен, или работи прекомерно. Изпитото му лице изглеждаше неестествено бледо и уморено, под зачервените му очи имаше дълбоки тъмни сенки. Боденщайн понечи да се представи, но в същия миг към доктора се втурна разплаканото момиче.

— Как е Кира? — извика ужасено то.

Керстнер се втрени объркано в момичето и като че ли му трябваша няколко секунди, докато си припомни коя е Кира.

— Добре понесе операцията — каза после той. — Засега я пренесохме в реанимацията. Но изглежда, ще оздравее.

Момичето захлипа от облекчение и се хвърли на врата на възрастния мъж.

— Господин доктор Керстнер? — Боденщайн извади от джоба полицейската си значка и представи себе си и колежката си. — Бихме искали да поговорим за малко с вас.

Керстнер хвърли бегъл поглед на емблемата, а после погледна въпросително лицата на двамата служители.

— Да, разбира се — кимна им той и им даде знак да го последват.

Прекошиха приемната и влязоха в нещо като чакалня, където имаше масивна селска маса с осем обикновени дървени стола. В единия ъгъл на помещението имаше легло, прозорец и стар диван, на който лежеше едно куче между няколко овехтели възглавници; то само повдигна леко глава и после отново затвори незаинтересовано очи. Керстнер обиколи масата и хвана облегалката на един стол. Явно или беше човек, който не държи на ненужни любезности, или просто се чувстваше твърде изтощен, за да бъде любезен. Пиа плъзна поглед из стаята. Видя етажерки, отрупани с папки и книги, рамкирани фотографии и документи, а сред тях — едно доста старинно изглеждащо оръжие върху масивен дървен рафт. Такива неща беше виждала навремето из студентските кръчми. Две гръцки букви, пресичащи две преплетени една в друга ръце. Един меч пронизваше ръцете. Изглеждаше свирепост. Тя не можеше да разчете изречението, изписано отдолу.

— Господин доктор Керстнер — започна Боденщайн, — вие ли сте съпругът на госпожа Изабел Керстнер?

— Да — отвърна изненадан ветеринарният лекар и неволно се изправи. — Защо ме питате? Случило ли се е нещо?

Ръцете му стиснаха облегалката толкова силно, че чак кокалчетата му побеляха.

— Съпругата ви шофира ли сребристо порше „Бокстер“? — продължи Боденщайн.

Керстнер го гледаше втренчено с непроницаемо лице, без да помръдне. Мускулите на челюстта му се напрегнаха.

— Защо искате да знаете? Да не е претърпяла злополука?

— Кога видяхте за последен път жена си?

Ветеринарният лекар не реагира на въпроса.

— Но какво се е случило?

— Тази сутрин е намерен трупът на млада жена. — Боденщайн спести детайлите, тъй като нещо в поведението на Керстнер му вдъхваше недоверие. — В джоба на панталона ѝ са открити ключове за кола, които стават на сребристо порше „Бокстер“. И това порше с регистрационен номер МТК-ИК 182 е предоставено на жена ви.

При тези думи бледото лице на мъжа стана още по-бледо. Той се втренчи в Боденщайн като зашеметен, изражението му беше празно и отнесено, а липсата на каквато и да е реакция накара комисаря в първия момент да си помисли, че човекът отсреща не го е разбрал.

— Жената има татуировка на пъпа.

— Делфин — пророни глухо Керстнер. — О, боже!

Той прокара пръсти по косата си, после се свлече на стола и сложи ръце пред себе си на масата, сякаш се готвеше за сеанс.

Боденщайн и Пиа размениха бърз поглед.

— Ще бъдете ли така любезен да ни придружите до Франкфурт, за да идентифицираме жена ви? — попита Пиа ветеринарният лекар.

Минаха още няколко секунди, докато чутото стигне до него. После той рязко се изправи и тръгна към вратата. Съблече в движение престилката и несъзнателно я остави да падне на пода. В този миг червенокосият фелдфебел с мопсopodobното лице отвори вратата, без да почука преди това.

— Миха, аз... — започна тя, но млъкна при вида на каменната физиономия на шефа си. Явно червенокосият „мопс“ и докторът се разбираха без думи.

— Излизам — каза Керстнер. — Изабел е мъртва.

— Това е невъзможно! — каза „мопсът“ и Боденщайн разтълкува реакцията ѝ като вик на отчаяние от смъртта на жената, но следващите думи му поясниха по-добре. — Не можеш да тръгнеш ей така сега! Та нали конят още не се е събудил от упойката и...

— Обади се на Георг — прекъсна я сурово Керстнер и излезе през вратата.

По време на пътуването към Института по съдебна медицина в Заксенхаузен Керстнер не пророни нито дума; само седеше с безизразен поглед и мълчеше, сякаш потънал в някакво злоещо, бездънно спокойствие. Центърът по съдебна медицина се намираше на „Кенедиалее“, в една помпозна вила от края на миналото столетие. Още отдалече Боденщайн съгледа стълпотворение на пресата с подвижни предавателни станции и куп любопитни репортери. Очевидно тленните останки на главния прокурор Харденбах вече бяха пристигнали.

— Карайте към входа за клиенти — каза Пиа, за което бе възнаградена с учудения и зарадван поглед на своя шеф, който бе разбрал намека ѝ. — На следващата пресечка веднага вляво до зелената порта. Там ще ме оставите.

С някакъв загадъчен трик Пиа отвори портата и Боденщайн вкара колата в задния двор, където бяха паркирани още три автомобила и една катафалка. Малко по-късно влязоха необезпокоявани в сградата. Керстнер последва безмълвно Боденщайн и Пиа по стълбата, водеща до подземиято на сградата, в което се помещаваха залите за аутопсия. В средата на първото помещение имаше носилка с труп, покрит със зелен чаршаф. В рамката на вратата се появи служител по съдебна медицина. На лицето му грейна радостна усмивка.

— Здравсти, Пиа — каза той, — отдавна не сме се виждали.

Учуден от свойския поздрав, Боденщайн погледна колежката си; тя обаче не го забеляза.

— Здравей, Рони — отвърна Пиа на съдебния лекар с по-тих глас. — Това ли е младата жена от Таунус? Съпругът ѝ е тук, за да я идентифицира.

Рони поздравя с кимване Боденщайн и Керстнер и поклати глава.

— Не, това е онзи, заради когото пресата създаде обсадно положение тук. Елате.

Той тръгна пред тях към едно друго помещение за аутопсия. Там ги очакваше още една покрита носилка. Боденщайн хвърли кратък поглед на Керстнер. Дори и в това ярко осветено, облицовано с бели плочки помещение лицето на този човек оставаше безизразно и без всякакви емоции. Боденщайн беше придружавал в тези помещения по-често, отколкото му се искаше, близки на починалите; хора, които едва разтърсени от смъртта на партньор, приятел или роднина, бяха допълнително шокирани от тази потискаща атмосфера, не много различна от една голяма кухня. Високите до тавана метални шкафове, безмилостната неонova светлина, облицованите с бели плочки стени и голият под — всичко това отнемаше на смъртта и на мъртвия достойнството, за което живите биха искали да си спомнят. Служителят по съдебна медицина, на име Рони, отметна зеления чаршаф от лицето на трупа. Керстнер погледа няколко секунди мъртвата, без да покаже и най-слаб признак на вълнение.

— Тя е — каза той и се обърна. — Това е Изабел.

Емоционалната реакция на този човек се стори много особена на Боденщайн. Рони свали равнодушно чаршафа, откопча предпазните колани на носилката и повдигна трупа към един от металните шкафове. Когато с едно щракване вратата на шкафа се отвори и в помещението нахлу студен въздух, Керстнер потрепери и с бързи стъпки последва Боденщайн навън в коридора.

Четирийсет и пет минути по-късно Керстнер седеше на един стол пред бюрото на Боденщайн в кабинета му в Криминалната полиция Хофхайм, вкопчил пръсти в чашата кафе, което му бе поднесла Пиа. Беше се съгласил да включат записващо устройство, даде необходимите сведения за себе си и сега с оборена глава чакаше първия въпрос, докато Боденщайн правеше разяснения за присъстващите и следствието.

— Съжалявам, че се налага да ви зададем няколко въпроса — обърна се Боденщайн към лекаря. — Но е възможно смъртта на жена ви да е причинена от убийство.

— Как изобщо се е случило? — Погледът на Керстнер бавно се вдигна към лицето на Боденщайн. — Как е... умряла?

— Лежеше в подножието на „Ацелберг“ — отвърна Боденщайн. — На пръв поглед изглежда сякаш е скочила от кулата, но има улики, които опровергават предположението за самоубийство.

— Самоубийство ли? — Керстнер поклати глава. — Защо ѝ е на Изабел да се самоубива?

— Разкажете ни нещо за жена си — помоли го Пиа. — Тя е доста по-млада от вас, нали?

Керстнер не отговори веднага, очите му зашариха в далечината.

— Деветнайсет години. Беше сестра на един от най-добрите ми приятели. — Той отпи глътка кафе, при което ръката му силно се разтрепери. — Срецнах Изабел тъкмо когато се върнахме от Америка с тогавашната ми годеница. Беше през есента на хиляда деветстотин деветдесет и осма година. Три месеца по-късно се оженихме, защото Изабел беше бременна.

Керстнер потъна в спомени, Боденщайн и Пиа го чакаха да продължи.

— Всичко изглеждаше перфектно, но малко след раждането на дъщеря ни започнаха проблемите.

— Какви проблеми? — попита Пиа.

— Изабел искаше да продължи да живее така, както бе свикнала — каза Керстнер. — Голяма къща, достатъчно пари за екскурзия, коне, пазаруване. А аз предпочитах да инвестирам парите си в бъдещето ни. Инка, искам да кажа, доктор Ханзен, си търсеше тогава съдружник за ветеринарната клиника, която бе поела в годината, когато почина баща ѝ. Свързах се с Инка Ханзен чрез приятеля си Георг Ритендорф. Бързо се споразумяхме. Доктор Ханзен — също като мен — е следвала и работила в Америка и между трима ни веднага се получи химия.

Боденщайн и Пиа мълчаха, чакаха търпеливо Керстнер да продължи. И това стана след известно време.

— Трябваше да направим скъпоструващи подобрения и преустройства — продължи Керстнер. — Инка беше получила пари от застраховката „Живот“ на баща си, но те нямаше да стигнат за това, което бяхме замислили. За да не харчим твърде много, решихме да спестим от персонал. Майката на Инка пое счетоводството, жената на Георг работеше като помощник-ветеринар, а Изабел трябваше да е на рецепцията.

Керстнер отрони една въздишка.

— Но за това и дума не можеше да става.

— Как така не можеше? — попита Пиа.

— Тя не можеше да понася Георг — отвърна Керстнер и разтърка уморените си очи. — Всъщност и той не я понасяше. Но главното е, че Изабел се беше омъжила за мен най-вече по финансови съображения. Аз пък вложих всичките си спестявания в изграждането на клиниката и трябваше да работя често по петнайсет-шестнайсет часа на ден, също и през уикендите. Това не ѝ харесваше.

Той изкриви измъчено лице.

— Дълго се борех за нея. — Керстнер гледаше втренчено пред себе си. — Дори и когато започнах все по-ясно да усещам колко съм ѝ безразличен. Постоянно се карахме, най-вече за пари. Тя ме напускаше, връщаше се, пак ме напускаше... беше ад.

— Кога ви напусна жена ви? И защо?

— Може би защото в някакъв момент не е имало какво да я задържи при мен — сви рамене Керстнер. — В края на май тя окончателно си събра багажа и когато вечерта се прибрах вкъщи, нея я нямаше. Беше си тръгнала.

— А беше ли взела дъщеря ви със себе си? — попита Пиа.

— Първоначално не — каза тихо Керстнер. — Преди около четиринайсет дни я взе от детската градина и оттогава не съм виждал и Мари.

Боденщайн наблюдаваше този мъж и се опитваше да анализира видяното. Керстнер беше направо смазан, но дали смъртта на жена му беше това, което извикваше сълзи в очите му?

— Къде живееше жена ви, след като ви напусна?

— Не знам.

— А дъщеря ви? Къде е тя сега?

Керстнер вдигна поглед, после отново извърна лице и се втренчи с каменно изражение в ръцете си.

— Ами аз... и това не знам.

— Кога видяхте за последен път жена си? — попита Пиа.

— Вчера — зашепна бързо Керстнер. — Тя изведнъж се появи в клиниката.

Пиа стрелна с поглед шефа си.

— В колко часа? — попита Боденщайн.

— Около шест без петнайсет — отвърна Керстнер, без да вдигне поглед. — Тъкмо излизах от операционната, когато Изабел се втурна към мен и каза, че трябва да поговорим.

— И какво искаше от вас?

Човекът само поклати мълчаливо глава.

— Доктор Керстнер — каза Пиа меко, но настоятелно, — знаем, че жена ви е заредила колата си в пет следобед, после е дошла при вас в клиниката, а няколко часа по-късно трябва да е била мъртва. Вие може би сте последният, който я е видял жива. Моля ви, отговорете на въпроса.

Керстнер гледаше втренчено и мълчаливо пред себе си и сякаш изобщо не чуваше.

— Карахте ли се? За какво? Сигурно е искала нещо от вас?

Мълчание.

— Къде бяхте вчера вечерта? — попита Боденщайн. Изведнъж ситуацията напълно се промени. Пред очите му шокираният вдовец се превърна в потенциален извършител на убийството. Имаше и мотив, дори не един. Несподелена любов, разочарование, ревност. — Имате право да не казвате нищо, което може да ви навреди. Искате ли да се обадите на адвокат?

Тогава мъжът повдигна невярващо поглед.

— Да не би да искате да кажете, че аз съм...?

— Видели сте Изабел само няколко часа преди смъртта ѝ — отвърна Боденщайн. — Жена ви, ви е напуснала. Вие не знаете къде е отседнала. Вероятно сте били ядосан и обладан от ревност.

— Не, не! Това не е вярно! — прекъсна го рязко Керстнер. — Не съм ѝ бил ядосан, нито съм изпитвал ревност... вече не.

— Как така — вече не?

— Ами... — започна той, но отново млъкна.

— Просто ни кажете какво искаше вчера жена ви от вас.

Керстнер прехапа устни и обори глава. И най-внезапно започна да плаче. Беше измъченото хлипане на един отчаян човек и той дори не се опита да избърше сълзите, които течаха по лицето му.

---

[1] Порода куче. — Бел.прев. ↑

ПОНЕДЕЛНИК, 29 АВГУСТ 2005 Г.

Седмичната започна със съвещание на всички служители на К-II в седем часа сутринта. След няколко относително спокойни седмици сега имаха да работят по цели два случая, като самоубийството на главния прокурор Харденбах щеше да се поеме от Областната криминална полиция. Боденщайн не бе недоволен, че случаят „Харденбах“, който лесно можеше да се причисли към политическите, ще се отнесе към по-висша инстанция. Сега той внимателно слушаше как неговите служители излагат първите фрагменти по случая „Изабел“, от които може би в скоро време щеше да се нареди сложен пъзел. Франк Бенке, в качеството си на криминален комисар, беше втори по ранг в екипа след Боденщайн — преди две години той се бе преместил заедно с шефа си от Франкфурт в Хофхайм. Роден и израснал във Франкфурт, той малко надменно окачествяваше всичко, което се намира извън границите на града, като дълбока провинция.

Криминалният комисар Каи Остерман беше в края на трийсетте. Преди десет години бе загубил единия си крак по време на една акция на Специалните служби и оттогава беше обречен на нерадостна съдба при всяка вътрешна ревизия. Когато Боденщайн тръгна за Хофхайм, беше поискал Остерман да го придружи; той пък от своя страна, със своята проникателност и компютърна мисъл, вече и не помисли да мърда от К-II.

Четвъртият от групата беше и най-старият в екипа — дългогодишният криминален комисар Андреас Хасе. Той беше в средата на петдесетте, имаше мишокафява коса с нещо подобно на плитчица отстрани и си падаше все по кафяви костюми и кафяви обувки с гумени подметки. По време на преструктурирането преди две години той се бе надявал да го назначат за директор на новия отдел, но отново бе прескочен и не го повишиха в длъжност. Боденщайн подозираше, че Хасе щеше да остане на това място до пенсия.

Най-младата служителка на К-II бе криминалната асистентка Катрин Фахингер: суха, бледа жена, преминала двайсетте, която от

зимата беше част от екипа на Боденщайн и си вършеше добре работата.

Още вчера следобед Остерман беше разпоредил разследване чрез полицейския компютър, а от интернет бе научил, че мъртвата млада жена не е с много чисто досие. Отнемане на шофьорската книжка заради управление на автомобил в нетрезво състояние, нарушение на закона за наркотичните вещества, шофиране без книжка, кражба в магазин, скандално поведение — Изабел Керстнер никак не си бе поплювала. Боденщайн бе успял да убеди отговорния прокурор, че е необходима спешна аутопсия, за да се изяснят обстоятелствата около смъртта на младата жена, а Пиа Кирххоф бе написала предварителен доклад за прокурора. От нейните документи Боденщайн бе разбрал, че още във Франкфурт тя е работила към К-II, макар и не в бившия му отдел. След седем години прекъсване на работата по специалността Пиа се бе върнала към професията си, но вместо във Франкфурт, бяха я изпратили в Хофхайм. За личния ѝ живот Боденщайн не знаеше нищо. Все едно, той се радваше, че тя ще е от помощ за екипа му.

— Аутопсията на Изабел Керстнер е насрочена за днес предобед в десет часа — тъкмо съобщаваше Остерман. — Вие ще присъствате ли лично, шефе?

— Не — Боденщайн поклати глава, — ще отида още веднъж във ветеринарната клиника и ще говоря със служителите на Керстнер. Франк, вие ще се заемете с това.

— Налага ли се? Тази година вече три пъти присъствам на такова нещо — запротестира Франк Бенке.

— Ако мислите, че не е нередно, шефе, ще отида аз — каза Пиа, а Боденщайн повдигна вежди. Да не би да искаше да му се подмаже или със своето определено съблазнително предложение целеше да се хареса на Бенке? Бенке, подобно на всеки друг, ходеше с неудоволствие на аутопсиите, но присъствието на служител от Криминалната полиция и на служител на Прокуратурата по време на съдебно отваряне на трупа, за жалост, беше задължително.

— Каи, вие ще се опитате да проследите живота на мъртвата — нареди Боденщайн. — Родители, детски градини, училища, образование и тъй нататък. Абсолютно всичко ни интересува. Госпожо Фахингер, вие и Хасе ще отидете в Келкхайм и ще обиколите съседите. Ясно ли е всичко?

— А кой ще ходи в Института по съдебната медицина? — попита Бенке.

— Госпожа Кирххоф — отвърна Боденщайн, без да вдигне поглед. — Вие ще разпитате в лабораторията докъде са стигнали с проверката на колата. На работа, хора! Следващото съвещание е точно в четири часа. На него очаквам да получа първите сведения.

Всички кимнаха и станаха, за да тръгнат по задачите си.

— Един момент, госпожо Кирххоф — каза Боденщайн.

Пиа се спря. Той се облегна на стола си и я загледа внимателно.

— Както сигурно вече сте забелязали — продължи шефът ѝ, когато другите напуснаха помещението, — не съм почитател на авторитарния стил на управление. Но във всеки екип трябва да е ясно кой командва парада. В нашия екип това съм аз. И очаквам нарежданията ми да се изпълняват.

Пиа извърна поглед. Разбра какво имаше предвид Боденщайн.

— Не исках да оспорвам разпорежданията ви — рече тя. — Но забелязах, че Бенке няма особено желание да свърши тази работа. И тъй като аз съм преживяла доста аутопсии и нищо не ми е станало, предложих да го заместя.

Шефът ѝ кимна замислено.

— Ясно — бутна стола назад той, изправи се и ѝ се усмихна, — явно съдебната медицина се очертава подходящ терен за вас. Вчера забелязах колко непринудено се държахте там.

— Така е — кимна Пиа. — Шестнайсет години бях омъжена за доктор Хенинг Кирххоф. Живеехме недалеч от института и понеже той е работохолик, се налагаше да ходя дотам, ако искам да го видя. Ето откъде идва опитът ми в областта на съдебната медицина.

— Били сте омъжена? — Боденщайн видя удобна възможност да научи повече за новата си колежка.

— Все още съм — отвърна Пиа, — но със съпруга ми сме разделени от почти година. Не ми ли се сърдите?

— Глупости — отвърна Боденщайн, — само ми се щеше да изпратя Бенке на тази аутопсия. Този тип всеки път успява да се скатае.

— Пиа! Колко хубаво, че отново те виждам! — Професор Томас Кронлаге, директорът на Центъра по съдебна медицина във

Франкфурт, мъж в средата на петдесетте, с тяло на трийсетгодишен атлет, късо подстригана бяла коса и блестящи светли очи, разпери ръце и засия с цялото си лице, когато Пиа влезе в помещението, в което трябваше да се състои аутопсията на Изабел Керстнер.

— Здравсти, Томи — Пиа се усмихна и се остави да я прегърнат, — и аз се радвам.

Преди време Кронлаге ѝ беше станал по-близък от собствения ѝ мъж. Той бе съпреживял с нея напразните ѝ усилия да спаси брака си с Хенинг Кирххоф, заместник-управителя на франкфуртския център по съдебна медицина. Все още настоящият съпруг на Пиа не беше какъвто да е съдебен лекар, а един от малкото специалисти по съдебна антропология в Германия и звезда в своето мрачно съсловие. Колегите му тайно го наричаха „бога на смъртта“ и точно мъртвите бяха тези, които навремето съсипаха брака на Пиа, тъй като постоянно циркулираха пред вратата им. Като учен, Хенинг се радваше на най-голямо уважение, Пиа също се възхищаваше на мъжа си и го боготвореше, но когато започна да говори за картини и мебели, забеляза, че бракът с гений е нещо много самотно. И когато през март преди почти година съпругът ѝ бе отлетял до мястото на една злополука по възжена железница в Австрия, без да се сбогува с Пиа, тя напусна общото им старинно жилище на „Кенедиалее“ в Заксенхаузен, а той забеляза това чак след две седмици.

— Как си? — Кронлаге отдалечи Пиа на една ръка разстояние от себе си и се втренчи изпитателно в лицето ѝ. — Изглеждаш добре. Чух, че са те преместили в Отдела по убийства и непредумишлено причиняване на смърт.

— Да, от един месец работя в Хофхайм към К-II — усмихна се Пиа.

В същия момент на отворената врата се почука и вътре влезе млад мъж.

— Добро утро — поздрави бодро той.

— А, господин прокурор — извика весело Кронлаге. — Е, значи можем да започваме.

Пиа се представи и подаде ръка на младия мъж.

— Йорг Хайденфелд, прокурор на Франкфурт.

— Първата ви аутопсия? — осведоми се Кронлаге и се втренчи в прокурора над очилата си с формата на полумесеци.

Хайденфелд само кимна.

— Ами тогава — Кронлаге даде знак на асистента си да отметне кърпата от трупа — поне първият ви труп ще бъде красив и пресен.

— „Пресен“ труп ли? — попита недоверчиво Хайденфелд.

— Когато видите такъв, който четири седмици е лежал в заключен апартамент — отвърна весело Кронлаге, — ще си мечтаете за този от днес.

— Разбирам — измърмори прокурорът и пребледня.

Двамата с Пиа слушаха мълчаливо професора да диктува по микрофона, който висеше на шията му, как изглежда външно трупят.

— Какво виждате на пръв поглед, Флик, кога е настъпила смъртта? — попита той асистента си.

— Трупните петна не изчезват при натиск — младият лекар започна да натиска с пъхнатите си в ръкавица пръсти по гърба и плешките на трупа, — което означава, че е мъртва поне от двайсет и четири часа. Ясно изразена предсмъртна конвулсия, още не се разпознават загнивания.

Той подуши.

— ... Значи най-много преди трийсет и шест часа; бих казал, хм, някъде в събота вечерта.

— Добре, добре — професорът взе един скалпел, с който очерта Y-образен разрез на дясното рамо, и с бързо и отработено движение го заби до гръдната кост на трупа, — точно това виждам и аз.

Похвалата на професора възвърна цвета на напрегнатото лице на младия лекар и той се наведе с усърдно изражение над мъртвото тяло.

— Толкова хубаво момиче — поклати глава Кронлаге, — с желязно здраве и въпреки това мъртво.

Прокурорът Хайденфелд беше чул за черния хумор на съдебния лекар, но предпочиташе да не се усмихва, докато стои току до масата за аутопсия. Пращенето на ребрата, отстранени със здрава ножица, накара закуската му, която предвид това, което му предстоеше тази сутрин, беше подobaващо оскъдна, да се издигне по хранопровода му. Той хвърли на Пиа поглед за подкрепа, но тя изглеждаше напълно невъзмутима и му се усмихна насърчително.

— Сега ще вземем сърцето и ще го претеглим — каза професор Кронлаге не принудено като облечен в зелено месар, — после дробовете... Внимавай, Флик, не припадай отново.

Това беше прекалено. Измърморвайки някакво извинение, вече не толкова бодрият прокурор се втурна навън в коридора.

Боденщайн спря на паркинга пред ветеринарната клиника. Беемвето беше единствената екстравагантност, която си позволяваше, и не се притесняваше от завистливите погледи, които бе привлякла колата още на паркинга пред президиума във Франкфурт. По време на непрекъснатото му издигане в полицията колегите често говореха зад гърба му, че не му е нужно да работи и че прави това само от скука. Той обаче бе наказал злобните подмятания с чувството си за дълг и успехите си през годините. Средностатистическият германец все още беше твърдо убеден, че благородническото име автоматично означава и финансово благополучие. Боденщайн слезе и се вгледа в сградата на ветеринарната клиника. Инка Ханзен и нейните съдружници наистина е трябвало да инвестират куп пари в ремонтирането и преустройството на стария селски двор. Той влезе в двора.

— Оливър?

Боденщайн се обърна и позна Инка Ханзен. Тя бе понечила да седне в джипа си, но сега слезе и затвори вратата след себе си. Когато я съгледа, след повече от двайсет години, Боденщайн веднага си припомни защо някога месеци наред бе копнял само за нея. Инка беше на четирийсет и четири години — само с три месеца по-млада от него, но поради напрегнатата ѝ работа красотата ѝ бе поувехнала през годините. Тя имаше естествено руса коса, правилни черти на лицето с високи скули и светли, блестящи очи. Тесните джинси и прилепналата розова риза с къс ръкав подчертаваха малко мъжкия ѝ чар.

— Здравсти, Инка — каза Боденщайн. — Радвам се да те видя отново!

На лицето ѝ се появи усмивка, но нещо в държанието ѝ излъчваше студенина и дистанция. Някогашната им близост не беше достатъчна за прегръдка, затова двамата само се ръкуваха.

— И аз се радвам — отвърна тя със същия суров глас както преди, — макар поводът за срещата ни да е доста тъжен.

Те се спогледаха изпитателно, но добронамерено.

— Изглеждаш добре — установи Боденщайн.

— Благодаря — усмихна се Инка и го изгледа от глава до пети. — И теб не те е пощадило времето. Божичко, откога не сме се виждали?

— Мисля, че от сватбата на Симоне и Мартин — обясни Боденщайн, — а това са двајсет години. Малко по-късно ти замина за Америка.

— Двајсет и две години — повтори Инка, — юли хиляда деветстотин осемдесет и трета.

— Така е. Не разбирам. Изобщо не си се променила.

Тя се облегна на калника на колата. На седалката до шофьора се бяха настанили два „Джак Ръсел“ териери и внимателно следяха всяко движение на господарката си.

— Оливър фон Боденщайн — каза Инка с леко подигравателна нотка, — галантен както винаги. Какво те води насам? Днес Миха го няма.

— Всъщност исках да поговоря с теб и другите ти колеги — отвърна Боденщайн. — Все още сме съвсем в началото на разследването и трябва да научим повече за Изабел Керстнер. Можеш ли да ми разкажеш нещо за нея?

Инка хвърли поглед на ръчния си часовник.

— Изабел рядко идваше тук. Не я познавах добре — каза после тя. — Доста тровеше живота на Миха. Най-добре да говориш с Георг. Той го познава отдавна.

— Добре — кимна Боденщайн, — благодаря.

Беше странно, че през всичките тези години изобщо не бе мислил за Инка Ханзен, а сега, когато стоеше пред нея, го връхлетяха хиляди въпроси, чиито отговори нямаха нищо общо с него, но които при все това внезапно го заинтригуваха.

— За съжаление, трябва да тръгвам. — Инка отвори вратата на колата си. — Хубаво е, че се видяхме отново, Оливър. Отбий се да прием по кафе, когато идваш насам.

На рецепцията във ветеринарната клиника царствено се беше разположил червенокосият „мопс“, днес обаче в зелена престилка. Един бадж в горната част на лявата ѝ гърда показваше, че се казва Силвия Вагнер.

— Доктор Керстнер не е тук — осведоми тя кратко Боденщайн, без да поздрави.

— Днес бих искал да разговарям с доктор Ритендорф — отвърна Боденщайн.

— Той е зает.

Телефонът иззвъня.

— Аз също — опита се да бъде вежлив Боденщайн. — Ще бъдете ли така любезна да му съобщите?

— Момент. — Тя си проведе разговора със собственика на един от пациентите. После проведе още един. Бързо и професионално записваше данни и насрочваше прегледи. Кадърно момиче.

— Познавахте ли Изабел Керстнер? — осведоми се Боденщайн, когато Силвия Вагнер приключи разговора си.

— Разбира се — отвърна изненадващо остро „мопсът“. — И не можех да я понасям. Знам, че за мъртвите не се говори лошо, но все ми е едно. Изабел беше арогантна, тъпа крава и ни най-малко не заслужаваше мъж като Миха.

— Как така?

— Миха... Искам да кажа, доктор Керстнер... се трепе от сутрин до вечер, за да вървят нещата в клиниката — поясни Силвия. — Той наистина е добър ветеринар.

Телефонът отново започна да звъни. Този път госпожа Вагнер не му обърна внимание.

— На Изабел изобщо не ѝ пукаше за нищо — лицето ѝ стана мрачно; — само забавления ѝ дай на нея: дискотеки, партита, удоволствия, все увесена на коня си. За нищо си не мръдваше пръста.

В приемната влезе тъмнокос мъж с кръгли очила в рогови рамки.

— А, Георг — обърна се Силвия Вагнер към него, — тоя, криминалният иска да говори с теб.

Боденщайн кимна на съдружника на Керстнер.

— Здравейте — поздрави Ритендорф и изгледа Боденщайн с любопитство, — няма проблем.

Доктор Георг Ритендорф беше на годините на доктор Керстнер, някъде между началото и средата на четирийсетте. Имаше дребно, приветливо лице, а на ръст бе почти колкото Боденщайн. В гъстата му, тъмна коса се виждаха първите посивели кичури, а сините очи зад дебелия стъкла на очилата му гледаха зорко и загрижено. Явно умееше да се владее, тъй като у него не личеше онази нервност, която

обхваща почти всеки човек, за когото общуването с Криминалната полиция не е всекидневие.

— Нека минем в чакалнята — предложи той. — Желаете ли кафе?

— С удоволствие. — Боденщайн го последва и седна до същата маса, край която вчера Керстнер бе научил новината за смъртта на жена си. Ритендорф се засуети около една кафемашина. — Знаете ли за случилото се със съпругата на вашия колега?

— Да — кимна Ритендорф, — лоша работа. Но не бих казал, че съм особено тъжен. Не е тайна, че двамата с Изабел не се понасяхме.

— Допускате ли, че някой може да е имал причина да я убие? — попита Боденщайн.

— Възможно е — изпръхтя презрително Ритендорф. — Аз например.

— Така ли? И защо? — Боденщайн гледаше изпитателно високия чернокос мъж и се опитваше да си състави мнение за него. Безспорно беше интелигентен.

— Тази жена превърна живота на моя приятел в ад. И двамата еднакво не се понасяхме.

Погледът на Боденщайн обходи помещението и се спря за кратко върху оръжието, което висеше на една стена сред поставени в рамка документи и снимки. Две преплетени една в друга букви образуваха кръстосани мечове.

— Студентско обединение? — попита той и присви очи, за да разшифрова латинската поговорка върху оръжието.

— О — Ритендорф се обърна, — оръжието. Да. Двамата с Миха бяхме в университета в едно обединение. И днес продължаваме да си помагаме като така наречените „старци“.

— Fortes fortuna adiuvat — прочете Боденщайн, който бе учил в хуманитарна гимназия и още не бе забравил напълно познанията си по латински. — *Късметът е на страната на силните.*

— Точно така — ухили се Ритендорф и поднесе на Боденщайн чаша кафе. — Мляко? Захар?

— Не, благодаря. — Боденщайн благодари с кимване и отпи от кафето. — Разкажете ми нещо за клиниката.

Ритендорф също седна на масата и запали цигара. Започна да премигва, сякаш димът дразнеше очите му.

— Наистина ли това ви интересува? Може би искате да ми зададете въпроси за Миха?

— Точно така — усмихна се непринудено Боденщайн, — да си спестим заобикалките. От кога познавате доктор Керстнер?

— От първия семестър в университета — отвърна Ритендорф, — от почти точно двайсет и четири години.

— И сте не само колеги, а и бизнес партньори, нали?

— Не. Приятели сме. Добри приятели. — Ритендорф вдъхна дима от голоазата^[1] си и в очите му се прокрадна развеселено пламъче. — И побратими.

— От кога сте съдружници в клиниката?

— От пет години — каза Ритендорф.

— И сте вложили доста пари в преустройството и ремонтирането ѝ — уточни Боденщайн.

— Точно така — леко се усмихна Ритенхоф, но тази усмивка не стигна до очите му, които, както и преди, гледаха остро, — цяло състояние. Но то ще се изплати.

— И заради оскъдните средства бракът на доктор Керстнер стига до крах — отбеляза Боденщайн.

В ясните светлосини очи на ветеринарния лекар се появи неясен израз и той разкриви малката си уста.

— Въпросът тук не е дали се стига до крах — каза саркастично той. — Изабел от самото начало мамеше Миха и му изневеряваше. И знаеше, че съм я разкрил.

— Как го разбрахте?

— Вижте — Ритендорф леко се наведе напред, — може би е по-добре да попитате него.

— Аз обаче питам вас — усмихна се любезно Боденщайн.

— Изабел умееше да оставя следа от опустошение в живота на всеки, който е достатъчно лекомислен да се хване с нея — обясни Ритендорф. — Беше пресметлива и мислеше само за собствената си изгода. През лятото, преди да се вкопчи в Миха, тя започна флирт с един наш добър приятел. Жена му беше в напреднала бременност, но това не ги притесняваше. Когато му се насити и му го каза, той се обеси в недостроената къща, която бе вдигнал за семейството си.

Ритендорф млъкна и поклати глава.

— Не сте понасяли Изабел — уточни Боденщайн.

— Това не е точната дума — усмихна се студено Ритендорф. — Аз я мразех.

В същия миг вратата се отвори и в рамката ѝ се появи Керстнер. Ритендорф подскочи.

— Нямаше нужда да идваш на работа днес, Миха, наистина. Ние с Инка ще се оправим.

Боденщайн усети искрена загриженост и симпатия в поведението на този мъж.

— Напротив, трябваше — отвърна Керстнер, — иначе ще полудея.

— А, ето ви пак — каза професорът, когато прокурорът Хайденфелд влезе в залата за аутопсия с позеленяло лице. — Полека-лека нещата започнаха да се изясняват. Това хубаво дете постепенно ни разкри някои тайни.

— Така ли? — Гласът на Хайденфелд звучеше дрезгаво.

— Съвсем скоро е правила аборт — продължи професорът, — предполагам, някъде преди три-четири седмици. Това обаче не е толкова интересно, колкото фактът, че момичето в никакъв случай не е било претрепано.

— Наистина ли? — смая се Хайденфелд.

— Не, умряла е преди това — потвърди Кронлаге. Погледна нагоре и вдигна дясната ръка на мъртвата. — Погледнете тук — каза той и Хайденфелд се насили да се съсредоточи само върху ръката, без да гледа останалата част от изкорменото тяло. — По китките, ръцете и раменете са се образували подкожни кръвоизливи. Някой я е хващал доста грубо. Но най-интересното безспорно е това относително скорошно пробуждане на вената.

Той пусна отново ръката.

— Предполагам, че е свързано със смъртта на жената. Някой ѝ е сложил насилствено инжекция.

— Многократно са ѝ съставяли актове за нарушение на закона за употреба на упойващи вещества — добави замислено Пиа. — Възможно ли е тя самата да си е сложила инжекцията?

— Не, това е анатомически невъзможно — възрази професорът. — Жената си е служила с дясната ръка. А ако си служиш с дясната

ръка, няма да си сложиш инжекция с лявата, нали? Освен това няма как сам да се прободеш под ъгъла, под който е поставена инжекцията в случая.

— И какво й е инжектирано? — попита прокурорът Хайденфелд.
— Може ли да се установи?

— Ще направим токсикологичен скрининг — отвърна професор Кронлаге. — С един бърз тест можем да идентифицираме около три хиляди различни вещества. И ако подозрението ми се потвърди, в скоро време ще узнаем дали е умъртвена с отрова.

— Аха — кимна прокурорът, — ясно.

Кронлаге не спираше да мърмори в микрофона нещо на медицински език, докато разрязваше със скалпела вътрешната страна на горната част на ръката на трупа.

— Толкова некадърно поставена инжекция — наставляваше той — води до вътрешен кръвоизлив, но при жив човек. При мъртвата има само леки подкожни кръвоизливчета, понеже е умряла малко след инжекцията.

Пиа кимна доволно. Това беше недвусмислено доказателство за верността на нейната теория. Не самоубийство, не нещастен случай, а убийство.

Боденщайн гледаше изпитателно доктор Керстнер, превърнал се само в сянка на лицето от снимката, висеща на стената в приемната.

— Може ли да ви задам още няколко въпроса?

— Да. Разбира се. — Керстнер седна на стола, на който преди това бе седял колегата му. Изглеждаше отнесен и Боденщайн за миг се усъмни, че е вземал успокоителни.

— Жена ви как се сдоби с поршето? — попита той.

В двора под прозореца се чу чаткане на конски копита. Боденщайн погледна за миг навън. Две млади жени извеждаха един бял кон от конското ремарке; един по-възрастен мъж разхождаше за повода кафяв кон, който леко пристъпваше и цвилеше пронизително. Керстнер сякаш не забелязваше нищо — вероятно за него това бяха обичайни всекидневни шумове. Той извади цигара от пакета, който Ритендорф бе оставил на масата, повъртя я разсеяно между пръстите си и накрая си я пхна между устните. С тези ръце, мина през ума на

Боденщайн, той извършва сложни операции. Дали с тях не е умъртвил и жена си?

— В събота видях тази кола за първи път — проговори Керстнер с нотка на горчивина. — Вероятно е поискала парите от някого от своите... любовници. Тя постоянно ми изневеряваше. Просто дълго отказвах да си го призная.

— Разкажете ми нещо повече за жена си и брака си — помоли Боденщайн, но отново изтече цяла минута, преди Керстнер да отговори.

— Какво има за разказване? — сви рамене той. — Изабел никога не ме е обичала. Сега си давам сметка за това, макар да е уничително да не бъдеш нищо друго, освен средство за постигане на нечия цел. Познавах я като сестрата на моя приятел Валентин, откакто тя беше малко дете. Когато след завръщането си от Америка я видях отново, Изабел беше вече бременна и трябваше бързо да се намери решение на проблема. Появата ми се оказа добре дошла.

Керстнер угаси цигарата в пепелника, за да запали друга веднага след това.

— Омъжи се за мен от чиста пресметливост. Не че ме мразеше, просто ѝ бях напълно безразличен. А от това боли.

Вън на двора настана суматоха. Пронизително цвилене, яростно чаткане на копита, викове, дворната порта се затвори с трясък — но Керстнер не мигна. Дори не вдигна глава и сякаш в мислите си бе много далеч. Той разтърка очи с палеца и показалеца на лявата си ръка.

— Преди няколко седмици се скарахме много лошо и тя ми заяви, че изобщо не съм баща на дъщеря ни. — Керстнер загуби контрол над гласа си, трябваша му няколко секунди да се овладее. — Това беше краят. Оттогава повече не я видях. До миналата събота.

За миг Боденщайн изпита състрадание към мъжа, който седеше насреща му, и се запита как ли понася човек такова унижение. Естеството на професията му изискваше по неволя да се рови в дълбините на човешката душа. Постоянно се улавяше, че проявява тайно разбиране към извършителя, който, изпаднал в безизходица, прибегва до крайни мерки. Ако Керстнер е убил жена си, което се струваше все по-вероятно на Боденщайн, то трябва да е било в състояние на афект. След толкова години страданието така го е смазало, че трагедията е била неминуема.

— Какво искаше жена ви от вас в събота? — попита той.

Керстнер затвори очи, после пак ги отвори и сви рамене. За миг настъпи пълна тишина, която се наруши едва от изжужаването на мобилен телефон. Боденщайн ядно хвана апарата.

— В момента не мога — каза в микрофона той.

— Важно е! — извика Пиа Кирххоф от другата страна на линията. — Вече знаем как е умряла жената. Кронлаге намери в дясната вътрешна част на лакътната става рана от пробождаване със спринцовка. При спешния анализ на кръв и урина стана ясно, че е починала от смъртоносна доза приспивателно. Казано по-точно, от натриев пентобарбитал.

Боденщайн хвърли светкавичен поглед на Керстнер, но ветеринарят не го забеляза.

— Абсолютно сигурно ли е?

— Да — каза Пиа, — бързите триаж тестове са доста сигурни. Керстнер има достъп до пентобарбитал. Това е част от медикаментите, които ветеринарите използват за евтаназия на животни.

— Кога е настъпила смъртта? — искаше да се осведоми Боденщайн.

— Лекарят беше определил много точно. Според Кронлаге събота вечер, между седем и половина и осем и половина. А, да, и още нещо: неотдавна Изабел Керстнер е правила аборт.

— Ясно — каза лаконично Боденщайн, — до скоро.

Той погледна Керстнер, който се бе втренчил с отсъстващ поглед в масата. Наистина ли беше толкова просто? Дали този мъж бе убил със смъртоносно лекарство жена си, която години наред го е лъгала, изневерявала му е и го е унижавала, в събота вечер, когато отново я е видял? Имаше нещо, което насочваше мисълта в тази посока, но също и нещо, което оневиняваше този човек. Защо да хвърля подозрението върху себе си с историята, която му разказа? Та той едва ли не поднесе на Боденщайн мотива за убийство на сребърен поднос! Видимо простите решения изпълваха Боденщайн с недоверие.

— Доктор Керстнер — обясни Боденщайн, — по последни данни жена ви не е умряла при падане от кулата.

— Моля? — Главата на мъжа рязко се вдигна. Объркването и недоумението в погледа му бяха истински, доколкото Боденщайн познаваше хората.

— Ще ви изненадам ли, ако ви кажа, че жена ви е умряла от смъртоносна инжекция във вената на ръката?

— Смъртоносна инжекция — повтори Керстнер, поклати глава, но после сякаш му просветна. — И сега мислите, че аз бих направил нещо такова?

— Не мисля абсолютно нищо — отвърна делово Боденщайн, — но е крайно време да ми кажете какво е искала жена ви от вас и какво сте правили вие в събота вечерта между деветнайсет и двајсет и три часа. Къде сте били по времето, когато, според експертизата от аутопсията, е починала жена ви?

Керстнер забави малко отговора си.

— Разговарях с нея съвсем за малко. После ми се обади по телефона. Беше шест и десет. Знам, защото погледнах часовника в колата си. Трябваше да тръгна веднага, това могат да потвърдят колегите ми.

— Тръгнали сте още докато жена ви е била тук?

— Да.

— Добре — кимна Боденщайн. — Тогава кажете ми, моля ви, кой ви се обади и къде трябваше да отидете. Колко време продължи пътуването и кой може да свидетелства къде сте прекарвали същата вечер?

— В момента не мога — отвърна Керстнер. — Съжалявам.

— Аз съжалявам — Боденщайн се изправи, — защото ще трябва да ви помоля да дойдете с мен.

— Аз... арестуван ли съм?

— Да. Временно. Арестувам ви въз основа на подозрението, че сте убили жена си.

Керстнер също стана. Лицето му беше бледо, но спокойно.

— Може ли да се обадя още веднъж по телефона?

Боденщайн сви рамене. Реално, не можеше.

— От мен да мине — каза той, — но бъдете кратък.

Керстнер взе телефона си и набра някакъв номер.

— Аз съм — каза той, без да понижава глас. — Полицията ме арестува. Мислят, че съм убил Изабел... Не, не, всичко е наред. Да, добре, обади се на брат си... и... Да, моля те, иди при родителите си, ако те притесняват. Ще съм спокоен, ако знам, че си на сигурно

място... Да... Не, вероятно няма да е за дълго. Те ще разберат каква е работата в действителност. Добре. Значи до скоро.

— Кой беше? — попита Боденщайн.

— Една позната. — Керстнер изключи телефона и му го подаде.

— Може ли тази позната евентуално да помогне да бъде снето обвинението срещу вас за убийството на жена ви?

— Възможно е. Да.

— Божичко! — По принцип Боденщайн умееше да се владее, но сега направо се ядоса. — Това тук да не е забавление! Ако има някой, който може да ви осигури алиби за събота вечер, трябва спешно да се погрижите да го направи!

Керстнер поклати глава.

— Не мога — рече той. — Ще разберете защо.

— Надявам се — отвърна Боденщайн и въздъхна.

На последвалите разпити в хофхаймския участък Керстнер продължи да мълчи като риба, поради което Боденщайн се принуди половин час по-късно да го откара в съда във Франкфурт, където щеше да остане в една килия до изправянето му пред съдията. Бенке разполагаше с първите резултати от лабораторната проверка на поршето. Почти всички пръстови отпечатъци по колата били на Изабел Керстнер, но на мястото до шофьора имало множество непознати отпечатъци, а на възглавничката на облегалката за глава бил намерен къс, тъмнорус косъм, чийто произход оставал неясен. Остерман беше намерил в интернет, че Изабел Керстнер често е участвала в конни турнири за конния спортен клуб „Гут Валдхоф“, чието седалище се намирало в едноименната конна база между Келкхайм и Лидербах.

— Знаем ли вече нещо за местонахождението на детето? — попита Боденщайн.

— Не — взе думата Катрин Фахингер. — Момичето е било в градината последно на осемнайсети август. Същия ден за последно е видяна и детегледачката, която се е грижела за детето. И пак същия ден Изабел Керстнер я е освободила.

— В такъв случай незабавно трябва да се свържем с момичето — каза Боденщайн. — С това ще се заемете вие, госпожо Фахингер. Намерете актуална снимка на детето.

— Трябва да си набавим разрешение за претърсване на ветеринарната клиника — обади се Бенке.

Боденщайн го погледна и неволно се сети за Инка Ханзен. Не искаше да ѝ причинява излишни неприятности.

— Колко е дозата за летален изход от натриев пентобарбитал при хората? — попита той. — Мисля, че доста малко. Съмнявам се, че ще открием нещо въз основа на медикаментозните наличности и придружаващите ги документи.

Бенке сви рамене.

— Госпожо Кирххоф — каза Боденщайн, — ще отидете до конната база в Келкхайм. Предполагам, че Изабел Керстнер е прекарвала доста време там. Опитайте се да научите повече за нея.

„Гут Валдхоф“ се намираше зад един индустриален район между Келкхайм — Мюнстер и Лидербах. Пиа спря колата си на наскоро павирания паркинг и слезе. Тук имаше много паркирани автомобили, а от другата страна бяха наредени в правилни редици конските ремаркета. Пиа се огледа с любопитство. Преди много години бе идвала в тази база на гости у една приятелка, която беше настанила тук коня си, но тогава всичко изглеждаше съвсем иначе. От някога високите един метър бурени, разкаляните пътища и планините конски тор не бе останало нищо. Явно някой бе инвестирал тук куп пари и труд и бе направил от западналия селски двор истинска красива конска база. Имаше грижливо поддържани морави с цветни лехи и рододендрони, голяма писта с препятствия с пъстри заграждения и четириъгълен участък за дресировка. Дългият обор бе снабден с външни прозорци, от които конете подаваха любопитно глави. Пиа обиколи парка и се натъкна на един загорял от слънцето млад мъж с гладко обръснат череп, който тикаше пред себе си товарна количка със сено. Беше облечен с плътно прилепнали джинси, зелена риза с къс ръкав и златист надпис „Гут Валдхоф“, под който се очертаваха мускулите на спортист. „Явно цялостното подобрене на двора се бе отразило и на външния вид на персонала“, помисли си развеселено Пиа.

— Здравейте — заговори младия мъж тя, — може ли да ми кажете кой е шефът тук и къде мога да го намеря?

Служителят изгледа с любопитство Пиа от глава до пети, без да спре товарната количка.

— Шефът е Кампман. Горе в къщата е — каза той със силен чуждестранен акцент. — Разбрахте, нали?

— Разбрах — усмихна се Пиа. — Благодаря за информацията.

Къщата беше същата, с лишена от въображение ниска сграда както преди, но все пак бяха положени известни усилия да се придаде някакъв стил на безличната постройка. Към двора гледаше огромна зимна градина, в която сред саксийните палми и лимонените дръвчета бяха подредени уютно кожени столове около тежка дървена маса. Къщата бе боядисана в свежо слънчево жълто, подобно на всички сгради в базата. Срещу нея имаше обширен нов обор и край един кол дремеха два коня с лъскава от влагата кожа. Техните ездачки, двете дами на около четирийсет, седяха в зимната градина, чиито врати бяха широко отворени, и пиеха шампанско от картонени чаши, докато чакат горещото августовско слънце да изсуши козината на конете.

Пиа им кимна и отиде до къщата, пред която бе паркирано сребристо порше кайен. Тъкмо понечи да натисне звънеца, и вратата се отвори. От нея излезе тъмнорус мъж с джинси и яркосиня риза с къс ръкав, последван от изрусена жена с тъмен, добит от солариум тен и двама навъсени тийнейджъри с развлечени панталони и гуменки; без да поздравят Пиа, те се затътриха покрай нея към колата. Мъжът, някъде между средата и края на четирийсетте, вероятно много хубав навремето, но със следи от прекомерна употреба на алкохол и предпочитания към тлъстите храни по зачервеното лице, изглеждаше преждевременно изтощен и подпухнал. Жената беше поне с десет години по-млада от него и сякаш с известни усилия би могла да изглежда и още по-млада. Вдигнатата ѝ на висок кок коса беше твърде руса, за да е естествена. Беше обута в прилепнали по тялото бежови панталони и носеше също толкова тесен пуловер в турскосиньо с невероятно дълбоко деколте. И бе накичена с бижута от глава до пети.

— Добър ден — поздрави Пиа, — вие ли сте господин Кампман?

— Да, аз съм — отвърна нелюбезно мъжът и спря.

Пиа забеляза, че имаше лепенка на дясната му вежда и един доста пресен вътрешен кръвоизлив, който стигаше под окото.

— Казвам се Кирххоф — тя показа паспорта си, — Криминална полиция Хофхайм. Имам няколко въпроса към вас.

— Тъкмо тръгваме. — Учителят по езда хвърли един поглед на ръчния си часовник, за да покаже, че няма нито време, нито желание

да се бави повече от крайно наложителното. — Днес е почивният ми ден.

— Няма да отнеме много време — увери го Пиа.

— Разбира се, че имаме време да отговорим на няколко въпроса — намеси се русата жена и се усмихна приветливо, за да замаже нелюбезното поведение на мъжа си. На него явно хич не му се занимаваше, но сви с кисела физиономия рамене, завъртя се на токовете си и тръгна обратно към входната врата. Той заведе Пиа в един модерно обзаведен кабинет и спря в средата на помещението. Жена му застана до него.

— Е — Кампман ни най-малко не се стараеше да изглежда учтив, — за какво се отнася?

— В неделя сутринта е намерена мъртва Изабел Керстнер — каза Пиа. — Предполагам, че я познавате.

— О, боже! — в един глас възкликнаха двамата Кампман и по лицата им се изписа изумление.

— Според разследването до момента тя е станала жертва на насилие — продължи Пиа.

— На насилие ли? — повтори невярващо госпожа Кампман и очите ѝ се разшириха от ужас. — Но това е ужасно!

Кампман изглеждаше не по-малко шокиран, но когато жена му посегна да се опре на ръката му, той пхна и двете си ръце в джобовете на джинсите.

— Научихме, че госпожа Керстнер е оставяла коня си в тази конюшня — продължи Пиа, — така че двамата със сигурност я познавате добре.

— Да, разбира се, че я познаваме добре — прошепна потресена госпожа Кампман. — Тя беше толкова мило момиче. Много я обичахме, нали, Робърт?

Пиа премести поглед върху учителя по езда.

— Да, така е. — Мъжът упорито избягваше всякакъв зрителен контакт. За част от секундата ѝ се стори, че вижда отчаяние в очите му, което обаче отново отстъпи място на безизразно изражение. Може и само да си бе въобразила.

— Неотдавна се е разделила с мъжа си — каза Пиа, — а при аутопсията се установи, че преди около три седмици е прекъснала бременността си. Знаете ли нещо за това?

Съпрузите си размениха смаяни погледи.

— Не — отвърна Кампман, — нищо не знаех за това.

— Аз също. — Жена му погледна втренчено Пиа с твърде приближените си едно към друго очи и Пиа имаше неопределеното чувство, че я лъже.

Кампман беше напълно непроницаем, само позата, начинът, по който бе скръстил ръце на гърдите си, издаваше досадата му.

— Може ли да ми съставите списък на хората, които оставят конете си в базата? — попита Пиа. — Вероятно ще можете да ми кажете и с кого е дружала госпожа Керстнер или с кого е общувала най-много.

Госпожа Кампман седна на бюрото, включи компютъра и зачатка непохватно по клавиатурата. Междувременно разказа, че Изабел Керстнер била отлична и жънеща успехи дресьорка. Не, не е имала врагове. Като се изключат дребните прояви на завист между ездачите, които са нещо нормално, никога не били имали проблеми с нея. Пиа забеляза скъпия часовник на китката на госпожа Кампман — „Брайтлинг“ с парченца диамант, и тежко златно бижу „Булгари“. За жена на учител по езда не беше никак зле. Не по-малко впечатляващо от скъпия джип пред входната врата. Когато получи списъка, Пиа благодари за сведенията. После напусна съпрузите Кампман, чиято радост от предстоящото заминаване явно се бе изпарила, понеже докато Пиа отиваше към колата си, за да се обади на Боденщайн, госпожа Кампман повика двете деца обратно вкъщи. Иначе в базата нямаше много движение. Двете жени си бяха взели конете и Пиа срещна само две момичета, които ѝ казаха, че Изабел Керстнер е жена на ветеринарния доктор Керстнер и имала невероятен дорест жребец, с който се представяла успешно на турнирите. Освен това дресирала и представяла на турнири коне, които принадлежали на „Гут Валдхоф“ и били предназначени за продан. Пиа тъкмо понечи да се качи в колата и да се върне в полицейския участък, когато на паркинга в базата изгърмя една жълта като канарче италианска спортна кола с шумен ауспук и спря до нейния пращен нисан „Патрол“. От колата изскочи блед, висок мъж и тръгна към нея.

— Здравейте — каза той, — вие ли сте дамата от Криминалната полиция?

— Да — кимна тя. — Пиа Кирххоф, Криминална полиция Хофхайм, К-П.

— Ханс Петер Ягода. — Мъжът протегна ръка на Пиа със строго изражение на лицето. — Аз съм собственикът на конната база. Господин Кампман, моят управител, ми се обади и ми каза какво се е случило. Потресен съм.

Пиа се вгледа в мъжа, който ѝ се стори някак познат. Имаше рядка, посивяла коса и под светлия ленен костюм носеше розова риза на „Ралф Лорън“.

— Кампман каза, че Изабел била убита. — Изумлението на Ягода съответстваше на очакваното при вестта за внезапната смърт на една далечна позната.

— Такива са сведенията ни до момента, да — потвърди Пиа, като се чудеше къде беше чувала името Ягода. После се сети. Ханс Петер Ягода. „Яго Фарм“. Преди няколко години той бе станал звезда с фирмата си на „Нойер Маркт“. — Имате много хубава конна база — усмихна се Пиа. — Колко коне има тук?

За миг Ягода сякаш се обърка от смяната на темата.

— Около седемдесет — отговори той. — Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— С удоволствие. — Пиа кимна и тръгна с него нагоре към зимната градина, където за жадните ездачи бе поставен тихо бръмчащ зареден автомат за студени напитки.

— Когато преди седем години с жена ми купихме двора — Ягода отвори отстрани автомата с напитките, — той не беше нищо повече от западнал селски двор. Инвестирахме много пари, но сега „Гут Валдхоф“ е една от най-хубавите конни бази в цялата рейнско-майнска област. Какво ще пиете?

— Една кола лайт ще ми дойде добре. И вие ли яздите?

— По-рано яздех непрекъснато. Сега от работа не ми остава никакво време. Всъщност конната база е мания на жена ми.

Пиа хвърли поглед на черната дъска, която висеше на входа на зимната градина — карта на двора, рекламен афиш на екипировка за спортна езда, съобщение, че идния четвъртък ще идват да чистят настилките.

— Какво можете да ми кажете за Изабел Керстнер? — попита тя. Ягода помисли за момент.

— Тя беше една от най-красивите жени, които някога съм виждал. Спокойно можеше да бъде фотомодел или филмова звезда. Винаги съм се питал защо е решила да се омъжи за ветеринар.

Той каза това без снизхождение или каквато и да е подигравка.

— Имаше много хубав кон и беше талантива ездачка. Когато се появи навремето тук, предизвика видимо вълнение. Смея да твърдя, че само с външния си вид завъртя главите на малкото мъже, които бяха в базата.

— И вашата ли? — Пиа наблюдаваше внимателно мъжа пред себе си.

— О, не, аз съм щастливо женен — възрази Ягода и се засмя така, сякаш тя се е пошегувала.

— И други щастливо женени мъже рискуват да кривнат от пътя с хубави жени.

Ягода поклати енергично глава.

— Аз имам жена, която много обичам. Никога не бих поставил брака си на карта заради някакво мимолетно приключение. А за повече от мимолетно приключение Изабел определено не ставаше.

— Какво искате да кажете?

Ханс Петер Ягода я изгледа пронизително, после изпи минералната си вода и остави празната бутилка в една касетка до автомата.

— Изабел Керстнер беше уличница — довърши той, — нищо повече.

Боденщайн и колегите му се изненадаха истински, когато видяха кой е адвокатът на Керстнер. Доктор Флориан Клейзинг беше един от най-успелите и прочути адвокати по наказателни дела във Франкфурт, ако не и в цяла Германия. Беше спечелил забележителни и напълно безнадеждни случаи и следствените власти го причисляваха към най-внушаващите страх адвокати изобщо. В средата на четирийсетте, умен, хитър, агресивен и много нестандартен, процесите за укриване на улики, в които обвиняемият нямаше вече никакъв шанс, бяха неговата стихия. Беше учудващо, че Керстнер успя да се свърже с този много зает човек само за няколко часа в хофхаймския участък. Но по-

учудващото беше, че Клейзинг, противно на маниера си, се държа необикновено кротко.

Без големи думи, без заплашване с пресата — нищо. Без да му мигне окото, прие съдебният следовател да му откаже парична гаранция.

— Тук нещо не е наред — забеляза Пиа, когато Боденщайн ѝ разказа за това.

— По-скоро си мисля — възрази шефът ѝ, — че Керстнер прикрива някого. Нямам представа защо. Възможно най-бързо трябва да проучим обкръжението на Изабел Керстнер. И това на мъжа ѝ.

— Керстнер може и да е напуснал клиниката преди жена си, но може да я е издебнал другаде или да я е повикал по телефона, или да се е срещнал с нея — обади се Франк Бенке. — За един ветеринар не е проблем да сложи инжекция на човек.

— Ами да — запали се Остерман от тази теория. — Неговите колеги казват истината — тръгнал е преди жена си и така му осигуряват алиби.

— Не вярвам — рече Боденщайн.

— Трябва да разберем накъде се е бил запътил — намеси се Пиа. — И освен това трябва спешно да открием къде е живяла Изабел Керстнер след раздялата с мъжа си. А и все повече си мисля, че в кръга на познатите им повече хора са имали мотив.

— Как решихте това? — Боденщайн вдигна поглед от все още тънката папка.

— Семейство Кампман ми казаха, че Изабел Керстнер била много симпатична и мила служителка в базата — отвърна Пиа; — собственикът обаче я окачестви съвсем иначе. И то доста негативно.

— Хм — затвори папката Боденщайн, — искам да знам с кого е говорил Керстнер по телефона в събота вечерта. Сигурен съм, че е същото лице, с което разговаря и вчера.

— А, между другото, шефе — рече Пиа, — говори ли ви нещо името Ханс Петер Ягода? Конната база е негова.

— Ягода ли? — Боденщайн се замисли за момент, после на лицето му се изписа смайване. — Онзи Ханс Петер Ягода ли?

— Именно.

— Може ли и ние да разберем за какво говорите? — намеси се Остерман.

— Ханс Петер Ягода някога е бил голям играч на „Нойер Маркт“ — обясни Пиа. — Със своята фирма се е причислил към падащите звезди, стойността на акциите му достигнала до петстотин евро. „Яго Фарм“ била на върха.

— Акцентът е върху „била“ — включи се Боденщайн. — Днес фирмата отдавна е потънала в забрава, ако изобщо още съществува.

— Но поне не страда от липса на пари — каза Пиа. — Пристигна с ферари, а в базата всичко е изпипано и скъпо. Дори учителят по езда кара порше „Кайен“.

— Най-важно е да разберем с кого е говорил Керстнер по телефона в събота следобед — изправи се Боденщайн. — Така че на работа, хора.

Краката на столовете застъргаха по линолеума и служителите се разприказваха тихо, тръгвайки по задачите си. Боденщайн задържа Пиа.

— Братът на Изабел Керстнер притежава аптека в Бад Зоден. Как ви се струва това?

— Аптекар? Това е интересно.

— И аз така мисля.

— Аптекарите също имат достъп до смъртоносни лекарства — отбеляза Пиа, — не само ветеринарите.

— Това си мислех и аз — кимна Боденщайн, — ето защо ще отидем да поговорим с него.

Аптека „Лъв“ се намиреше на улица „Кьонигщайн“ срещу гара Бад Зоден. След известно лутане Пиа намери един паркинг пред сладкарския магазин. Двамата с Боденщайн влязоха в помещението за клиенти на аптеката малко преди шест и половина и помолиха помощник-аптекаря да говорят с шефа ѝ.

— Имате ли час? — погледна строго позастарялата жена. — За посещение на търговски представители е доста късно.

Боденщайн извади служебната си карта и се усмихна победоносно.

— Ние сме от Криминалната полиция — каза любезно той. — Става дума за частен случай. Ще бъде много любезно от ваша страна да съобщите за нас.

Пиа с изненада установи каква чудна промяна произведе усмивката на шефа ѝ върху пресъхналата госпожица.

— О... ааа — помощник-аптекаарката се изчерви и се усмихна смутено, — един момент.

Беше толкова объркана, че едва не се сблъска с колежката си, когато се обърна, за да се шмугне в съседното помещение.

Междувременно Боденщайн я наблюдаваше критично през витрината.

— Приличам ли на търговски представител? — прошепна той.

Пиа го изгледа от глава до пети.

— Още не съм срещала търговски представител в костюм „Бриони“ — отвърна сухо тя.

Боденщайн повдигна вежди, но появата на доктор Валентин Хелфрих му попречи да отговори. Още с безупречната красота на мъртвата млада жена пред очите си, Пиа бе поразена от това, колко невзрачен изглеждаше брат ѝ. Той бе набит, имаше бледо, с нищо невпечатляващо лице, права, пепеляворуса коса и носеше антикварни очила с рогови рамки.

— Сигурно идвате заради Изабел — каза той, след като Боденщайн представи себе си и колежката си.

— Да, така е — кимна Боденщайн.

— Елате с мен. — Доктор Хелфрих отвори една въртяща се врата до щанда и им даде знак да го последват в задната част на аптеката.

Тримата тръгнаха по един коридор, в който имаше натрупани празни опаковки, и влязоха в старомодно обзаведен кабинет с дървени рафтове до тавана. Аптекарски шишета с тъмни стъкла и надписи на латински, подвързани с кожа томове, на един шкаф — сложна, но и старинна апаратура. Всичко това наподобяваше химическа лаборатория от ранните години на миналия век. Единственото напомняне, че бе все пак 2005 година, бяха модерните плоски монитори и един факс.

— Заповядайте, седнете — посочи към двата стола Хелфрих и седна на свой ред зад бюрото си. Изчака гостите си да се настанят. — От Георг Ритендорф научих, че Изабел е мъртва — каза после той. — Все още съм в шок.

— Бяхте ли близки със сестра си? — попита Пиа.

— Не, не бих казал — рече Хелфрих. — Изабел ме мислеше за скучен еснаф; аз пък не разбирах нейния начин на живот. Доста голяма е и разликата във възрастта ни. След четири аборта Изабел беше мечтаното дете. Родителите ми я разглезиха до безобразие.

— А вие ревнувахте ли? — апострофира го Пиа.

— Не. Нищо не ми липсваше. Родителите ми бяха широко скроени.

Доктор Хелфрих се облегна назад. Изглеждаше замислен.

— Какво ви притесняваше в поведението на сестра ви? — попита Боденщайн.

— Беше безпардонна егоистка — отвърна Хелфрих. — Не ми харесваше начинът, по който се отнасяше с другите.

— И как се отнасяше с другите? — попита Пиа.

— Равнодушно. — Хелфрих сви рамене. — Преценяваше хората само въз основа на ползата, която можеше да извлече от тях. Изабел умееше чудесно да наранява. Особено зет ми доста си изпати от нея.

— Защо изобщо се е омъжила?

Този път Хелфрих не отговори веднага.

— Не знам. Изабел никога не мислеше за последствията от действията си. Може би за момента ѝ се е сторило забавно. Пък и Миха я носеше на ръце.

— Доктор Керстнер се е разделил с годеницата си заради Изабел — отбеляза Боденщайн.

— Така е. — Хелфрих кимна. — Двамата с Мони бяха заедно от студенти, и двамата бяха ветеринари, ходиха заедно и в САЩ. После на шейсет и пет годишния рожден ден на баща ми Миха се срещна с Изабел и тя така му завъртя главата, че той...

— Да? — попита Пиа, а Хелфрих въздъхна.

— Два месеца след този рожден ден Мони се раздели с Михаел, защото Изабел беше бременна. Какво да говорим повече?

— И какво стана после?

— Какво стана после ли? — Хелфрих стисна устни. — Сватба. Дете. Родителите ми бяха щастливи и облекчени, но не за дълго, тъй като още след раждането на Мари Изабел отново тръгна на лов.

— Къде е момичето сега? — попита Пиа.

— Това се чудя и аз.

— Къде живееше сестра ви, след като напусна мъжа си?

Хелфрих се изопна.

— Нямам представа — отвърна той. — Както казах, не бяхме особено близки. Тя избягваше да се вижда с мен.

— Знаете ли, че сестра ви е направила аборт малко преди смъртта си? — Боденщайн бе оставил тази новина за края.

— Аборт ли? — Хелфрих повтори думата като зашеметен. — Не, нямах представа. Но не вярвам да е било за първи път.

— Наистина ли ви е мъчно, че сестра ви е мъртва? — попита Пиа.

Лицето на доктор Валентин Хелфрих мигом стана безизразно.

— Не — за нейна изненада отвърна той, — всъщност мъчно ми е, че така безсрамно пропиля живота си.

---

[1] „Голоаз“ — марка цигари. — Бел.прев. ↑

ВТОРНИК, 30 АВГУСТ 2005 Г.

Пиа за втори път потегли за „Гут Валдхоф“, а Боденщайн отиде в офиса си. Той много рядко влагаше чувства в даден случай, но този път беше различно. Дали не се дължеше на неочакваната среща с едно минало, което считаше за приключило? Стоя буден до среднощ и мислеше за Инка. Не му се щеше да ѝ създава проблеми с арестуването на Керстнер и се питаше защо този мъж се държеше толкова странно през деня. Боденщайн все още знаеше твърде малко за обкръжението на Изабел, за да се ориентира къде е двигателят на всичко, но вярваше, че това скоро ще се промени. Работата на криминалиста рядко беше толкова забавна, колкото я изкарваха по телевизията — напротив, в повечето случаи беше уморителна и досадна, но пък имаше и нещо омагьосващо в това, да създаваш от събраните и систематизирани сведения цялостна картина, която, ако имаш късмет, ти показва образа на извършителя. Навремето някогашният шеф на Боденщайн беше казал, че за да бъдеш добър полицай, трябва да умееш да мислиш като престъпник, и това не беше съвсем далеч от истината. Способността да се поставиш на мястото на напълно непознат човек беше също толкова важна. Мислите на Боденщайн неволно се върнаха към Инка Ханзен. Нали знаеш къде да ме намериш... Дали да не отиде още веднъж в клиниката и да не се опита на чаша кафе да изкопчи от нея още информация за личния живот на семейство Керстнер? Не, това беше глупаво. Причината, поради която искаше да се види отново с Инка Ханзен, нямаше нищо общо с Керстнер и неговия случай. На вратата се почука и това изтръгна Боденщайн от мислите му.

— Да! — извика той и вратата се отвори.

Влезе една жена и Боденщайн, без да се усети, се втренчи нетактично в нея. Беше трудно да се определи дали бе хубава, или грозна, защото лицето ѝ беше съвсем подутото и осеяно с вътрешни кръвоизливи. На лявата скула се виждаше скорошен шев, а кожата около раната бе станала виолетова.

— Главен комисар Боденщайн? — попита с тих глас тя.

— Аз съм. — Боденщайн излезе иззад бюрото си, когато жената внезапно започна да се олюлява и краката ѝ се подкосиха. Той я хвана решително и я сложи да седне на един стол.

Пиа сновеше из паркинга, на който, в сравнение с предишния ден, бяха спрели повече коли. Преди това в участъка беше обяснила на Бенке защо го е отменила за неприятната аутопсия. Не биваше да я мисли за подмазвачка, която иска да се хареса на шефа си. Другите колеги от екипа я бяха приели радушно, но Бенке се отнасяше нелюбезно с нея, едва ли не враждебно. Надяваше се занапред нещата да се оправят между тях — все пак ѝ беше благодарил.

Пиа тръгна към манежа. Тази сутрин госпожа Кампман бе облечена в прилепнали по тялото бели джинси и някаква блуза от ликра с леопардов десен. Златните бижута бяха същите като вчера, а косата ѝ отново бе старателно опъната назад. Пиа, която обикновено връзваше косата си на конска опашка и освен очна линия не слагаше никакъв друг грим, се зачуди колко ли време ѝ е необходимо на госпожа Кампман сутрин, за да се приведе в подобен вид. Госпожа Кампман седеше с още две жени на маса под един чадър на моравата зад залата за езда. Пред тях имаше чаши кафе, една кана за кафе и чиния пресни кроасани.

— Е-хооо! — изчурулика тя, при което ударението попадна на двете срички, скочи, замаха с ръце към градинските столове като възторжена домакиня на изискано парти. — Ще пийнете ли кафе? Или нещо друго? Но заповядайте, седнете.

— Благодаря, много мило от ваша страна — отвърна Пиа, — само че първо искам да поприказвам с мъжа ви.

— О, мъжът ми е много зает — изкриви кахърно лице госпожа Кампман.

Пиа се запита дали тази жена винаги се държи така превъзнесено. Тя се представи на двете дами и забеляза нескритото любопитство, изписало се по лицата им. Явно новината за смъртта на Изабел Керстнер се бе разнесла светкавично из цялата база. Сабине Ноймайер и Ренате Грос, и двете някъде в началото на петдесетте, имаха по една дъщеря в тийнейджърска възраст и коне, яздени от

дъщерите. Пиа намери имената им в списъка, който госпожа Кампман ѝ беше разпечатала предишния ден.

— Какво можете да ми кажете за Изабел Керстнер? — попита Пиа и забеляза бързия поглед, който си размениха двете дами.

В същия миг Кампман излезе от обора, повел един кон за юздата и придружен от възпълничка жена в средата на четирийсетте, обута в кариран панталон за езда, която стискаше своя за юздата, докато той се клатушкаше с кофа цветя, крепяща се на седлото му. Пиа кимна на Кампман. Той отвърна на поздрава ѝ с безизразна физиономия и подкара коня към манежа.

— Не съм общувала много с Изабел — отвърна неопределено госпожа Ноймайер. — Всичко, което знам за нея, е, че беше много добра ездачка.

— Да, чух за това. — Пиа се облегна назад. — Но дъщеря ви сигурно също е добра ездачка. Купили сте ѝ дресиран кон. Всъщност как се казва той...

— Конесър^[1] — каза госпожа Ноймайер. — Да, така е. Купихме го за дъщеря си от господин Кампман.

— Аха — кимна Пиа. — Има ли същите успехи като Изабел?

Госпожа Ноймайер се поколеба. Сякаш ѝ беше трудно да каже пред една непозната истина, която ѝ бе неприятна.

— Те двете са още във фаза... Те... първо трябва да свикнат една с друга — каза уклончиво тя.

— Това значи ли, че вашата дъщеря далеч няма успехите на Изабел? — Пиа безмилостно човъркаше в отворената рана на клетата жена.

— Не. — Госпожа Ноймайер хвърли на Пиа язвителен поглед и решително изгаси цигарата в пепелника. — Какво ли го увъртам? Изабел беше звяр. Тя правеше всичко с разбиране, слушаше с широко отворени очи само за да може да натрие носа на Кампман с всичко, което е научила. Беше много изкусна в уменията да zlepоставя хората. Ние купихме коня от Кампман, след като Изабел се бе представила успешно с него на няколко турнира, но при нашата дъщеря не се получи. Патриция просто не можеше да се справи с този кон. Когато веднъж споделих с Изабел, че Кампман ни е продал кон, който може би не е подходящ за нас, тя веднага му издрънкала всичко. Оттогава той

избягва да разговаря с нас. Изабел имаше остър език и лош характер. Никой в конюшната не можеше да я търпи.

— Гледаше само на нея да ѝ е добре — намеси се и госпожа Грос. Тя също имаше дъщеря, на която бе купила скъп дресиран кон, за да удовлетвори по този начин собствените си амбиции и несбъднати мечти. Но подобно на Ноймайер, дъщерята на Грос далеч нямала успехите на Изабел Керстнер.

— Как по-точно? — попита на свой ред Пиа.

— Знаеше на кого да се подмаже — отвърна възмутено госпожа Грос. — Навиеше ли си нещо на пръста, веднага си слагаше маска на любезност.

— Какво си навиваше на пръста? — осведоми се Пиа. — Та тя е имала всичко: кон, хубава кола, съпруг.

Госпожа Грос изпръхтя възмутено.

— Че има съпруг, разбрахме едва половин година след идването ѝ тук. Държеше се така безсрамно, та чак непоносимо.

— Хм?

— Понякога се питахме в конна база ли сме, или на модно ревю. Още малко, и щеше да започне да язди по бикини! — Госпожа Грос се изсмя кратко. — Беше нимфоманка. Но все попадаше на неподходящи. Не бих казала, че ще ми липсва особено.

Междувременно госпожа Кампман се беше изнизала, а учителят по езда яздеше в другия край на огромния манеж. От време на време поглеждаше насам и Пиа се зачуди дали Кампман няма да прескочи с коня защитните заграждения на арената, само и само да не мине покрай Пиа. Пълничката жена седна до госпожа Ноймайер и госпожа Грос. Госпожа Пейдън имала дори три коня в тази конюшня. Всичките ги била купила от учителя по езда Кампман, както и трите били обучени от него. Госпожа Пейдън също не можела да понася Изабел Керстнер и Пиа се досещаше защо. Не беше трудно да си представи човек как е въздействала красивата, стройна Изабел на тези жени.

— Има ли изобщо някой в базата, който да е бил приятел на Изабел? — попита Пиа. — Госпожа Кампман ни каза, че тук са я обичали.

— „Обичали“ не е точната дума — рече госпожа Ноймайер, — може би по-скоро „страхували“. Никой не смееше да я закача. Тя беше

доста близка с Кампман и Ягода, а с тях никой не искаше да си има неприятности.

— Какво имате предвид под „тя беше доста близка“ с тях? — настоя Пиа.

— Ами — госпожа Ноймайер сви рамене — в крайна сметка тя яздеше конете, които Кампман подготвяше за препродажба от името на „Гут Валдхоф“. Той обучаваше Изабел, придружаваше я на турнирите.

— Между другото, правеше това само с нея — отбеляза остро госпожа Пейдън, след като се увери, че Кампман е достатъчно далече, за да не я чуе. — Купихме три коня от него, но така и не рече да придружи нашата дъщеря на турнир.

Пиа усети злобата, с която бяха пропити тези думи. Явно в тази тузарска конна база не беше по-различно, отколкото в която и да е друга. Беше наясно, че клиентите от женски пол, често с числено превъзходство, се стремяха отчаяно да спечелят предпочитанието на единствения учител по езда и взаимно си завиждаха, пакостяха си и гледаха безмилостно критично на собствения си външен вид и собствените си предимства.

— На какво се дължеше това, че господин Кампман се е грижил за Изабел повече, отколкото за другите клиентки? — попита Пиа с любопитство. — Да не би да намекувате, че между тях е имало нещо?

— Естествено, че е имало нещо между тях — каза категорично госпожа Грос, а другите две дами не възразиха. — Кампман и Изабел си бяха лика-прилика. И двамата мислеха само за пари и за личната си изгода.

Явно репутацията на Кампман не беше толкова неоспорима в „Гут Валдхоф“, колкото си мислеше Пиа в началото.

Боденщайн сложи младата жена да седне на един стол.

— Моля да ме извините — мърмореше неразбираемо тя.

— Да ви донеса ли нещо за пиене? — попита загрижено Боденщайн и когато жената поклати глава, той видя раните и синините по лицето ѝ, което при нормални обстоятелства може би беше красиво. — Какво се е случило с вас? Злополука ли претърпяхте?

— Няма значение. — Жената изкриви лице, после изпъна рамене. — Казвам се Анна Лена Дьоринг. Дойдох да ви кажа, че в

събота вечерта от шест и половина до четири на другата сутрин бях с доктор Керстнер.

Боденщайн се изправи. Значи това било лицето, което търсеше той и което искаше да защити Керстнер! Под прозорците се чу вой на полицейска сирена, която бавно се отдалечаваше. Жената седеше, съвсем изправила гръб на предния ръб на стола, опряла ръце на коленете си. Имаше големи сини очи, които обаче бяха потъмнели от притеснение и страх.

— Миха не може да е убил жена си. — От подутата устна гласът ѝ звучеше неясно. — През цялото време бях с него.

— Каква е връзката ви с доктор Керстнер?

— Познаваме се от доста дълго време и сме приятели. Приятел е на брат ми, а той и колегите му се грижат за почти всички коне в конюшната ни.

— Имате конюшня?

— Не. Имаме четири коня в „Гут Валдхоф“.

Боденщайн мислено прегледа списъка, копие от който Пиа му беше дала предишния ден, но не можа да си спомни да е прочел името „Дьоринг“.

— Разкажете ми за миналата събота — помоли той жената. Забеляза нейната напрегнатост, страха в очите ѝ и се запита какво ли се е случило с лицето ѝ.

— Същия следобед с мъжа ми бяхме на един турнир по езда — започна Анна Лена Дьоринг и за миг погледна в празното, сякаш за да си припомни хронологията на събитията. — Мъжът ми язди с препятствия. Каролус, най-добрият ни кон, същия ден се провали на водното препятствие, така че пропуснахме най-важните прескачания. Това много разгневи мъжа ми. Върнахме се от турнира; в конюшната той свали коня от камиона, както си беше със седлото, и препусна с него към конната база да упражни прескачането на водни препятствия. Мъжът ми биеше коня, беше ужасно. Каролус скачаше, но падаше и се нараняваше...

Тя спря и изхлипа, ала секунда по-късно се овладя.

— ... Счупи си крака. Когато мъжът ми разбра какво е направил, направо откачи. Дръпна Арагон, другия ни кон, който още не бях разтоварила, от камиона и започна да го бие и да го рита. Когато му извиках да престане, гневът му се прехвърли върху мен.

— Мъжът ви ли ви подреди така? — попита невярващо Боденщайн. — Не може да бъде! Трябва да подадете оплакване!

— Да подам оплакване ли? — Анна Лена Дьоринг изкриви лице. — Не го познавате. Той ще ме убие.

Боденщайн беше искрено потресен. Абсурдите у хората все още можеха да го шокират.

— После мъжът ми се качи в колата си и отпраши — продължи Анна Лена Дьоринг, — а аз се обадох на Миха... тоест на доктор Керстнер, по телефона. Беше около шест и петнайсет и го помолих веднага да дойде в базата. Той разбра, че съм много разстроена, и обеща да дойде. След двацет минути беше при мен.

Тя спря за малко и потрепери.

— Каролус трябваше да бъде приспан още в двора. Имаше открито счупване под ставата на десния преден крак. Всичко беше в кръв. Беше ужасно... — При спомена устните ѝ затрепериха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Боденщайн едва я разбираше, но Анна Лена Дьоринг като че ли не забелязваше това. Каролус трябваше да бъде приспан още в двора... От което ставаше ясно, че Керстнер е носил у себе си средство, с което е можело да се убива. Боденщайн не спомена за тези свои мисли. Вместо това той попита Анна Лена дали освен нея, мъжа ѝ и ветеринарния лекар е имало други хора в базата онази вечер.

— Вероятно и други са видели злополуката на манежа. — Тя вдигна объркано поглед. — Нямам представа дали Кампман е забелязал.

Анна Лена обгърна раменете си с ръце, като че зъзнеше.

— Доктор Керстнер искаше веднага да ме заведе до болницата, но аз настоях първо да прегледа Арагон. Закачихме едно ремарке за коне за колата му и тръгнахме за клиниката. Беше около седем и половина, когато пристигнахме там, а към болницата потеглихме чак когато се погрижиха за Арагон.

— В колко часа беше това?

— Около десет — десет и половина. Миха остана там, докато ми оказваха помощ, а после остана и в стаята ми. — Тя прокара ръка по косата си.

— Извинете ме, че питам това, госпожо Дьоринг. — Боденщайн се покашля. — Имахте ли връзка с доктор Керстнер?

— Не — Анна Лена Дъоринг поклати глава, — ние сме само добри приятели, все пак се познаваме отдавна. И на двамата не ни потръгна в брака. Понякога сме си говорили за това и установихме, че имаме сходни... хм... проблеми. От около година и половина си говорим редовно по телефона и взаимно се подкрепяме, когато за пореден път се случи нещо особено лошо.

Тя издаде някакъв звук, нещо средно между смях и хълцане.

— Доста жалко, нали? Две пребити кучета се утешават едно друго.

Боденщайн погледна замислено жената и макар да се съпротивляваше на тази мисъл, все пак се изкуши да предположи, че тези двама отчаяни и разочаровани души са имали не само мотив, но и време и възможност да убият Изабел Керстнер през онази съботна вечер. Ветеринарната клиника беше само на една крачка от кулата „Ацелберг“.

— Видя ли ви някой в клиниката? — попита той.

Жената вдигна глава и посрещна погледа му.

— Трябва ви алиби за алибито ли?

— Горещо-долу — усмихна се извинително той.

— Освен нас нямаше никого там — продължи тя. — Възможно е някой от съседите да е видял как сме сваляли Арагон от ремаркетото. Доста време ни отне да го вкараме в двора.

Това можеше да се разбере.

— Сега ще пуснете ли доктор Керстнер? — попита Анна Лена Дъоринг.

— Ще проверим показанията ви — отвърна сдържано Боденщайн. — Все пак беше много любезно от ваша страна да дойдете тук да го освободите. Той така и не пожела да каже името ви.

Лицето на Анна Лена Дъоринг придоби израз на безнадеждност.

— И това си има причина — обясни глухо тя. — В момента мъжът ми не знае къде съм. Повече няма и да се върна при него.

Когато Боденщайн я придружи в коридора, хрумна му, че самият господин Дъоринг си заслужава едно посещение. Керстнер и адвокатът му бяха седнали на оранжевите пластмасови столове в голия коридор. Доктор Клейзинг рязко се изправи, когато съгледа Анна Лена Дъоринг.

— Анна! — извика смаяно той. — Какво правиш тук?

Боденщайн объркано започна да мести поглед от госпожа Дьоринг към адвоката на Керстнер и обратно.

— Здравсти, Флори — поздрави го госпожа Дьоринг.

— Познавате ли се? — попита Боденщайн.

— Естествено — отвърна доктор Клейзинг. — Анна ми е сестра.

Значи това беше обяснението за бързата поява на адвоката. Двамата с Керстнер бяха приятели. Анна Лена гледаше покрай брат си, очите ѝ бяха вперени само във ветеринаря, който на свой ред също беше станал. Погледите им се срещнаха.

— Свалете му белезниците — каза Боденщайн на служителя, който придружаваше Керстнер от следствения арест в полицейския участък.

Докато полицаят му сваляше белезниците, лекарят не отклони поглед от лицето на Анна Лена Дьоринг. Тя се опита да му се усмихне, но изведнъж даде воля на дълго сдържаните си сълзи. Той я обви с ръце и силно я притисна към себе си, зарови лице в косата ѝ, докато тя хлипаше отчаяно.

Учителят по езда Кампман продължаваше да бъде много зает. Междувременно бе започнал да дресираща един кон в горещата като пещ зала за езда.

Докато го чакаше да приключи с работата си, Пиа започна да снове из обширната конна база. Госпожа Кампман се изстреля от двора със сребристия джип и ѝ махна лъчезарно, сякаш беше стара семейна приятелка. Съпругата на учителя по езда имаше вид на човек, който се намира под голямо напрежение. В горната част на двора Пиа съгледа две млади жени. Едната седеше на пейката на слънце, другата пръскаше коня си по краката с маркуч. В този момент телефонът на Пиа запиука. Беше есемес от девера ѝ Ралф, на когото вчера вечерта беше писала имейл. Ралф имаше не по-малко успехи от по-големия си брат Хенинг, макар и в съвсем друга област. Той притежаваше дружество за рискови капитали — казано на съвременен език, авантюристичен капиталист — и в миналото бе спечелил състояние благодарение на обслужването и финансирането на така наречените старт-ъп компании. Пиа му бе поискала информация за „Яго Фарм“ АД

и нейния собственик и председател на Управителния съвет Ханс Петер Ягода.

Очарователна снахо, пишеше Ралф, което накара Пиа да се усмихне, сега съм в Ню Йорк, ще ти се обадя веднага щом се върна. Иначе накратко: носят се слухове, че Я. е банкрутирал и е бесен от това. Да не си посмяла да купуваш акции!

До скоро, Р.Х.

Ясно. Боденщайн беше прав. На някогашната борсова звезда Ягода явно отдавна не ѝ вървеше толкова, колкото преди няколко години. Пиа тръгна към двете млади дами и спря пред тях. Едната беше в началото на двайсетте, с много късо подстригана руса коса, с правилни, почти хермафродитски черти на лицето и с малко необичайното име Тордис. От нея се излъчваше онази самоувереност, граничеща с арогантност на момиче от богато семейство, на което никога не се е налагало да мръдне пръста си за нещо и което може най-безгрижно да си язди във вторник предобед. Анке Шауер беше ниска, с тъмна коса и хубава, но белязана с нечиста кожа. Тя също създаваше впечатление, че е дъщеря по професия. Държеше два коня в тази аристократична конюшня, в която всеки бокс струваше над четиристотин евро на месец. За тези коне сигурно плащаше богатият татко. Двете млади жени казаха, че познават Изабел и че понякога са излизали заедно вечер.

— Защо ви интересува всичко това? — Анке Шауер угаси фасата си.

— Търсим убиеца на Изабел — отвърна Пиа, — затова бих искала да науча повече за нейната среда, приятелите и познатите ѝ. Засега знаем само, че е обичала да прекарва доста време тук, в тази конюшня. На какво се дължи това?

— Изабел умееше да язди невероятно, пък и си беше хубавица. — Тордис отвърза поводите на коня си. — Мога да си представя как са я накълвали лелките от кафенето, с които говорихте току-що. Техните дъщери са още на най-ниско ниво с конете, за които Кампман им взе

сума ти пари. А преди това Изабел спечели дресура клас „М“ със същите коне.

Изглежда, ѝ беше забавно, дори сякаш изпитваше известно злорадство.

— Пък и се страхуваха за мъжете си — изкиска се Анке Шауер.

— А имаше ли причина да се страхуват? — попита Пиа.

— Не бих казала. — Тордис я погледна дружелюбно. — Но на дамите никак не им харесваше, че мъжете им изплезват езици всеки път, когато Изабел минеше покрай тях.

— Какви бяха отношенията на Изабел с госпожа Кампман? — попита Пиа. — Съпругът ѝ редовно я е придружавал на турнири и е бил неин треньор.

— Не вярвам Сузане да се е притеснявала от това — каза Анке Шауер. — Често седяхме с нея в базата, лятото си правехме барбекю или пиехме шампанско. Ако Сузане не харесваше Изабел, едва ли щеше да прекарва толкова време с нея.

— А може би именно за това го е правила — отбеляза Пиа, за което бе възнаградена с критичните погледи на двете млади жени. Тордис се усмихна дяволито и вдигна вежда.

— Глупости — каза Анке Шауер категорично и поклати глава. — Кампман и Изабел — абсурд!

Пиа обаче не беше толкова сигурна.

— Знаете ли къде живееше Изабел, след като се раздели с мъжа си?

— Естествено — кимна Анке Шауер. — Беше наела от един познат мегаяка мансардна квартира. В Рупертсхайн.

— Във „Вълшебната планина“ — добави Тордис. — Ходила съм там веднъж. Тузарска работа, с асансьор, отиващ директно в стаите.

— Аха — бързо занарежда пъзела Пиа, — апартамент във „Вълшебната планина“, ветеринарна клиника в Рупертсхайн, на няколко метра по-нататък намерен труп. А чий беше този апартамент?

Тук обаче и двете не можаха да отговорят. Тордис хвърли поглед на ръчния си часовник.

— В един часа трябва да бъда в офиса — каза тя за изненада на Пиа, която бе предположила, че това момиче не работи, — а преди това трябва да заведа коня на паша.

— Разбирам — усмихна се Пиа, — благодаря за информацията.

— Беше ми приятно — кимна Тордис.

Пиа набра номера на Боденщайн по телефона. Каза му какво е научила и в замяна разбра, че е снето подозрението от Керстнер заради показанията на някоя си Анна Лена Дьоринг, която по случайност се оказала сестра на доктор Флориан Клейзинг.

— Дьоринг държи четири коня в този обор — каза Боденщайн, — не помня да съм го срещал сред имената в списъка. Опитайте се да разберете нещо за него и жена му.

— Какво е имало между госпожа Дьоринг и Керстнер? — попита Пиа.

— Само чисто платоническо приятелство. Познават се от години.

— Вие вярвате ли й?

— Към момента нямам причина да не вярвам — отвърна Боденщайн.

Пиа приключи разговора, грабна от чантата си списъка, но не намери името „Дьоринг“. Реши да пита госпожа Кампман как така е пропуснала клиент, който държи четири коня при тях. Тя тъкмо понечи да влезе в конюшните, когато учителят по езда Кампман излезе от залата, водейки един пръхтящ кон за юздата. На пътеката беше спрял челен товарач и екзотичният помощник — днес облечен с розова блуза с надпис „Гут Валдхоф“ — тъкмо почистваше бокс за него. Пиа решително тръгна към Кампман, който мигом се скри заедно с коня в един бокс.

— Здравейте, господин Кампман — поздрави го тя. — Съжалявам, ако ви преча, но имам още няколко въпроса към вас.

— Имам много работа — отвърна учителят по езда, без да вдигне поглед. Кървавият белег на лицето му бе придобил цвят на зрял патладжан.

— Не изглежда никак добре — отбеляза Пиа. — Как се случи?

Кампман я погледна кратко, после отново сведе поглед.

— Стават такива неща, когато работиш с коне — каза лаконично той.

— Починете си малко и пийнете нещо — предложи любезно Пиа. — Няма да ви отнема много време.

Кампман се втренчи за секунда в нея, после разтегли лице в гримаса, която трябваше да представлява усмивка.

— Карол! — извика той.

Помощникът първо приключи най-спокойно с работата си в кабината и чак тогава облегна вилата на товарача и бавно-бавно се дотътри.

— Какво има? — попита той Кампман не особено уважително. Този човек бе поне метър и деветдесет висок и целият в мускули. По името и акцента му можеше да се съди, че е от Източна Европа.

— Моля те, поразходи още малко коня и му напръскай краката с вода — заръча му Кампман.

Пиа беше чувала грубите подвиквания в конюшните, затова остана леко изненадана от любезността, с която се отнасяше учителят по езда към своя подчинен.

— Много любезно се отнасяте един към друг — отбеляза тя и на глас, когато Карол се отдалечи, повел коня за юздата.

— Радвам се, че имаме такъв човек тук — отвърна той. — Днес е много трудно да си намериш добър персонал. А Карол върши работа за двама.

Зимната градина, в която ездачите ходеха да пият кафе и да си бърбят, беше луксозно обзаведена. Около тежката дъбова маса имаше дузина масивни, облицовани с кожа столове. Една изцяло оборудвана кухня позволяваше да се прави и друго, освен кафе. Лимонените дръвчета в големи саксии вирееха чудно. Кампман извади връзка ключове и отключи автомата за напитки.

— Искате ли и вие една? — попита той и взе за себе си бутилка кола.

Пиа благодари и отказа. Тя гледаше снимките, които висяха по стените. На една имаше група хора и всички се усмихваха срещу камерата.

— Може ли да разгледам тази снимка отблизо? — попита тя.

— Заповядайте — отвърна Кампман лаконично и избърса с една кърпа потта от челото си.

Трудовото усърдие, което бе демонстрирал днес, явно не беше нещо обичайно. Шкембето и тлъстинките около хълбоците говореха по-скоро за един по-спокоен начин на живот. Пиа взе снимката от стената и се вгледа в лицата. „Групата в четвъртък, пишеше на фотографията, 18 юли 2004 г.“

— И госпожа Керстнер ли е на снимката? — осведоми се тя.

— Да — отвърна учителят по езда и почука с пръст върху русата жена, която бе обгърнала раменете на една малко неугледна брюнетка.

Наистина е била необикновено красива. В начина, по който бе склонила кокетно глава, и леко издадените към камерата устни имаше нещо закачливо.

— Коя е жената до нея? — Пиа посочи лицето на брюнетката.

— Това е жена ми.

— Жена ви? — Пиа искрено се смая.

Никога не би казала, че тази семпла, леко майчински изглеждаща жена е загорялата от солариум, изрусена, цялата в бижута госпожа Кампман. Промяната беше поразителна. Пиа седна до масата, но Кампман продължи да стои на стълбата.

— Седнете, ако обичате — подкани тя учителя по езда, което той, след кратко колебание, направи. — Разкажете ми накратко с какво се занимавате тук, освен с обучаване по езда.

— Аз съм управител на базата.

— Откога работите тук?

— Откакто Ягода купи конната база. От хиляда деветстотин деветдесет и осма година.

— Какви са отношенията ви с клиентите? — попита Пиа. — Те май са предимно клиентки, ако правилно съм видяла на снимката.

— Така е. Във всички конни бази има повече жени, отколкото мъже.

Той стискаше бутилката кола, погледът му шареше безцелно. На Пиа ѝ се стори нервен и напрегнат, но това не беше необичайно по време на разпит от Криминалната полиция.

— Хубава професия — каза замечтано тя, — като на учителите по тенис или ски инструкторите — като петел в кокошарник.

— Представата ви е погрешна — отвърна сурово Кампман. — С жена ми много държим на любезните, но и дистанцирани отношения с клиентите си. С повечето се познаваме от години. Те ни последваха от базата, в която работех преди това.

Пиа кимна.

— Но какво е станало с лицето ви? Да не сте паднали от коня?

— Вратата на обора... — опита се да се измъкне учителят.

— Изглежда зле. — По лицето на Пиа се изписа състрадание. — Ще можете ли да работите в това състояние?

— Налага се.

— Разбирам. — Тя се престори, че едва сега се е сетила за какво изобщо е дошла тук. — Преди Изабел Керстнер ви е помагала в обзидването на конете, нали?

При споменаването на това име Кампман заби поглед в ръцете си.

— Да — каза той, — помагаше ми.

— Ваши клиентки ми казаха, че госпожа Керстнер не била много обичана тук — продължи Пиа. — Вярно ли е?

— Не знам — отвърна инатливо Кампман, — но беше по-добра ездачка от повечето други. Нормално е да предизвиква завист.

— Хм. — Пиа гледаше изпитателно този мъж, който постоянно избягваше погледа ѝ. — Вчера господин Ягода ми каза, че госпожа Керстнер е завъртяла главите на всички мъже в тази база и е предизвикала известно напрежение. Пък и тя наистина е била невероятно красиво създание.

— Това той ли го каза? — Учителят по езда я погледна за кратко. — Моето мнение е по-различно.

— Е, вашата жена е много привлекателна. — Пиа погледна снимката, която лежеше пред нея на масата. — Макар че, честно казано, не можах да я позная. Много се е променила от снимката насам. Има ли причина за това?

— За кое да има причина? — погледна объркано Кампман.

— Страшно много е отслабнала. Променила е и косата си, която сега е светлоруса, нали?

— Така се харесва повече — сви рамене Кампман. — Какво общо има това със случая?

— Прав сте. Наистина е без значение. — Пиа остави снимката. — Просто ми хрумна, че жена ви се е опасявала от конкуренцията и затова се е опитала да изглежда по-привлекателна, за да се хареса повече на вас...

Тя изрече това някак между другото, но реакцията на Кампман показва, че предположението ѝ не бе лишено съвсем от основания. Мъжът първо се изчерви, после пребледня и за секунда го напусна желязното самообладание, което си бе наложил.

— Жена ми не е имала причина да ревнува — каза с мъка той.

Пиа внимателно го оглеждаше. Учителят по езда нервно прокара върха на езика по устните си, пръстите му се впиха в празната бутилка от кола.

— Значи Изабел редовно е яздила коне, собственост на „Гут Валдхоф“ — каза Пиа. — Вие сте я обучавали и сте я придружавали на турнири. Вярно ли е?

— Да — потвърди Кампман.

— Но обикновено не придружавате клиентите си на турнири, нали?

Пиа забеляза, че въпросът беше неприятен на Кампман.

— Придружавам ги, ако ми платят за това — отвърна той. — За повечето клиенти придружаването на турнири е твърде скъпо.

Сребристият кайен на Кампман префуча през двора и спря на няколко метра от зимната градина. Госпожа Кампман и двамата подрастващи слязоха. Децата погледнаха с любопитство, но майка им ги напъди към вкъщи.

— Това обяснява защо толкова много хора не са харесвали госпожа Керстнер — обясни Пиа. — Сигурно са имали усещането, че проявявате предпочитания към Изабел.

— Глупости — поклати глава Кампман, — просто Изабел яздеше конете, за които отговарям аз. Скъпи коне, от които могат да се изкарат пари. Естествено, че трябва да се грижа за тях.

Пиа отново хвърли поглед към снимката.

— Тя наистина е била невероятно привлекателна. Клиентките ви ми разказаха, че сте били доста близки с Изабел Керстнер. Дали не е имало между вас нещо повече от професионални отношения?

— Какво имате предвид? — придаде си наивно изражение Кампман.

Жена му излезе от къщата и усмихнато прекоси двора, като не пропусна да махне на мъжа си и Пиа.

— Имам предвид любовна афера. — На Пиа ѝ беше писнало да си губи времето.

— Афера? — Кампман повтори думата с невярващ тон, сякаш никога досега не я бе чувал.

— Дали сте спали с нея? — продължи Пиа.

Това незавоалирано споменаване на нещо толкова интимно накара Кампман да се изчерви. По слепоочията му избиха капки пот.

— Не. — За първи път я погледна право в очите. В този миг Пиа бе напълно убедена, че той лъже. Точно както и вчера бяха излъгали двамата с жена му. — Изабел яздеше конете на „Гут Валдхоф“, това е.

— И наистина не сте знаели нищо за аборта й? — Пиа си отбеляза нещо и отново вдигна поглед. — Имам предвид, след него Изабел не е можела да язди известно време. Това не може да не ви е направило впечатление.

— Но вие вчера вече питахте за това — каза Кампман.

— Понякога питам по няколко пъти — отвърна Пиа, но реши като начало да не рови повече по темата и вместо това се осведоми кога Кампман е видял за последно Изабел.

— Преди няколко седмици тя продаде коня си — отговори той, — оттогава рядко идваше в базата. Но в онзи съботен следобед беше за малко тук.

— Наистина ли? В събота? Кога?

— В късния следобед, но съвсем за малко — добави Кампман. — Искаше да говори с мъжа си, само че той нямаше време.

— Какво е правил доктор Керстнер в онзи съботен следобед тук?

— С един от конете на Дьоринг беше станала злополука — каза Кампман, — затова той беше тук.

— Кога се случи това?

— Божичко! — кипна Кампман — От къде да знам! Да не би постоянно да си гледам часовника! Може би в шест или шест и половина.

Пиа светкавично си спомни, че Изабел е била все още жива след появата си във ветеринарната клиника. Бензиностанцията, ветеринарната клиника, „Гут Валдхоф“. Малко след това е била убита.

— Говорихте ли в събота с Изабел?

— Да — каза Кампман след едва забележимо колебание, — но не много. Искаше да знае дали Дьоринг е още тук, но той бе отпрашил преди около час. Това беше всичко.

Учителят по езда хвърли поглед към ръчния си часовник и бутна стола си назад.

— Съжалявам, но трябва да тръгвам. Имам час по езда.

— Апропо — присети се Пиа и си спомни за думите на Боденщайн, — Дьоринг също е ваш клиент, нали? Неговото име не фигурираше в списъка, който ми даде жена ви.

— Сигурно в паниката си го е пропуснала.

— Разбира се — усмихна му се Пиа, — и аз така си помислих. Много ви благодаря за съдействието.

Кампман се изправи, кимна и незабавно напусна зимната градина. Пиа погледна след него, после взе с върха на пръстите си бутилката от кола, която учителят по езда беше оставил.

— Сърдечни благодарности, господин Кампман — промърмори доволно тя и пхна шишето в една найлонова торбичка.

Половин час по-късно Пиа влезе във „Вълшебната планина“ в Рупертсхайн. Боденщайн и неговият екип от следствието вече я очакваха във фойето в централната част на помпозната сграда.

— Ако наистина е живяла тук — каза Пиа на шефа си, — то мъжът ѝ е трябвало да знае. Все пак работи само на един километър по въздух от тук.

Преди Боденщайн да успее да отговори нещо, зад тях се чу покашляне и те се обърнаха. Бургхард Ешер, управителят на инвестиционната група, беше пълен, загорял от слънцето мъж в края на петдесетте, с гарваново черна коса, която несъмнено беше боядисвана. Той хвърли кратък изпитателен поглед на Пиа и хората от следствието, после поздрави весело Боденщайн като стар приятел.

— По телефона звучахте много загадъчно — каза Ешер. — Какво е станало всъщност?

— В неделя бе намерен труп на млада жена до кулата „Ацелберг“ — обясни Боденщайн — и ние научихме, че жената е живяла в мансардния апартамент.

— Наистина ли? — Ешер изглеждаше изненадан. — Нямах представа, че някой е ползвал апартамента.

Докато минаваха през заплетените коридори и стълбища на огромната сграда, Ешер накратко обясни, че „катедралата“, както се наричал апартаментът на тавана, от години била необитаема. Години наред напразно се опитвали да продадат апартамента, първо в груб строеж, после в ремонтирано състояние, но никой не бил достатъчно ентусиазиран или луд да награби двеста и петдесет квадрата с видимо неотопляеми, високи десет метра помещения.

— Преди шест или седем години за последно бе проявен сериозен интерес — спря пред един асансьор Ешер — от двойка архитекти. Те дори най-разпалено направиха планове за изграждане на междинни стени. Но не се разбраха със Службата за защита на паметниците на културата. Оттогава апартаментът стои празен.

Той използва ключ, за да повика асансьора.

— Този асансьор слиза до мазетата в подземния гараж и тук на партера се използва само от живущите в катедралата — обясни Ешер, а погледът му постоянно шеташе по гърдите на Пиа.

— Като изключителна привилегия — измърмори саркастично тя.

— Нали — Ешер използва малкото пространство на асансьора за четирима, за да избути Пиа неприятно близо до кожената тапицерия, — но катедралата е и замислена като имот за привилегировани. Хората, които могат да си позволят такъв апартамент, като цяло не обичат да имат допир с шумни деца, кучета и други лица.

Пиа усети на върха на езика си остра забележка, но си замълча.

— Това ли е единственият начин да се влезе в катедралата? — попита вместо това тя. Асансьорът — с под от гранитогрес и огледала по стените — се плъзгаше нагоре с дискретно бръмчене.

— Не — отвърна Ешер на деколтето ѝ, от което явно бе очарован, — но определено е най-удобният. Освен този има и един товарен асансьор, който обаче в повечето случаи е заключен, двете стълбища в лявото и дясното крило и стълбите във фойето.

Те слязоха от асансьора и се озоваха в средата на апартамента. При вида на внушителното помещение Пиа за миг спря да диша. Гледаше изумено блестящия паркет на пода, прастарите греди на тавана и грижливо реставрираните островърхи сводести църковни прозорци, които бяха допринесли за името на апартамента. Ешер натисна копчето за осветлението. Мигом пламнаха безброй малки халогенни лампички във високия десет метра таван и той заприлича на звездно небе.

— О, боже — каза Пиа, когато стигнаха в средата на единственото огромно помещение, — това е като сън!

— Още днес мога да склуча договор за наем с вас — предложи Ешер и кръстоса поглед с нея. Тя живо си представи това, което Ешер имаше предвид, и потърси с поглед помощ от шефа си.

— Сигурно разходите за отопление през зимата правят жилището кошмарно — отбеляза сухо Боденщайн и застана на пътя на управителя. — Не изглежда да е обитавано, но пък е обзаведено като жилище. Кухня, вградени шкафове, легло, диван, телевизор.

— Прав сте — кимна Ешер и погледна замечтано към леглото. — И аз не знаех, че тук има мебели.

— Кой има ключове за този апартамент? — осведоми се Боденщайн.

— Нямам представа. Всички ключове на сградата са в нашата канцелария. По принцип всеки от сътрудниците и колегите ми има достъп до тях.

— Кога бяхте за последен път тук горе?

— Със сигурност не и през последните две години. — Ешер се почеса замислено по главата. — Преди операцията на бедрото ми, мисля. А тя беше през две хиляди и втора година. То и не е имало причина да се качвам тук. В сградата има над двеста апартамента, ателиета и офиси, за които трябва да се грижа.

Пиа направи една обиколка на жилището, отвори крилата на огледалния шкаф, в кухнята надникна в хладилника и фурната. Междувременно Боденщайн помоли управителя да му даде ключовете за апартамента и списък с имената на всички, които имат достъп до тях.

— Тръгна ли си? — попита Пиа.

— Имате шанс с него — ухили се Боденщайн. — Открихте ли нещо?

— Нищо. В целия апартамент цари аптечна чистота — отвърна Пиа. — Нито прашина по шкафовете, петно от варовик в мивката, абсолютно нищо.

Боденщайн замислено огледа голямото помещение. Тук нещо не се връзваше. Уж нямаше чистачка. Остана само да разберат кой поддържа апартамента в този изряден вид. И защо.

— Изабел Керстнер е влетяла като ястреб в кокошарник — рече Пиа. — Искам да кажа, никой в базата не пролива сълзи за нея. Освен може би Кампман, който сега ще трябва сам да си язди конете. Той ми е много неясен.

— Как така?

Боденщайн мина с колата през отворената порта на спедиция „Дьоринг“ в индустриалната зона „Ешборн“ и започна да следва табелите, които водеха към администрацията. В огромния двор гъмжеше от работно суетене. Големи камиони, най-вече хладилни, стояха в готовност, преди да се отправят към едно от двайсетте гишета, редящи се по дългата страна на голямата плоска сграда. От другата страна имаше още една сграда, пред която товареха камиони с високо издигнати брезенти. Навред жужаха като пчели електрокари, които пренасяха палети със стоки. Движението на големия парцел беше строго регулирано; имаше си еднопосочни пътеки и знаци „стоп“, светофари и зони за престой. Боденщайн беше впечатлен. Разбира се, той бе виждал често по улиците камионите със светлосиньо-бели надписи „Фридхелм Дьоринг — прясно и замразено“, или „Фридхелм Дьоринг — ние пренасяме всичко навреме“, но не ги бе удостоявал с повече внимание, защото не го бяха интересували. Когато Анна Лена Дьоринг беше казала вчера, че работи във фирмата на мъжа си, той и не подозираше каква империя се крие зад думата „фирма“.

— Трудно му е да гледа хората в очите — каза Пиа — и не му вярвам, че отношението му към Изабел е било от чисто професионално естество. Но ако задълбаем още в тази конна база, ще намерим поне двайсет души, които са имали поне един мотив да затрият Изабел.

— Мотив — може би. — Боденщайн установи, че бяха минали през входа на доставчиците. Парадният вход се намираше от другата страна, където беше направено всичко възможно да бъдат привлечени гости и клиенти. — Но дали някой от тях изобщо е способен да извърши убийство? Трябва да е някой, който може да приготви смъртоносна инжекция, да завлече трупа в непрогледната кула и да го бутне от нея.

Той спря колата на един паркинг за гости, близо до кръгла затревена площ с фонтан в средата. Двамата слязоха и тръгнаха към модерната четириетажна сграда от огледално стъкло и стомана. Над входната врата блестеше със златни букви името на фирмата, а до него имаше безброй други фирмени табели. Дьоринг притежаваше десетки по-малки фирми и всички се намираха под покрива на тази сграда. Зад дългата един метър рецепция в помпозното преддверие, облицовано с черен гранит, ги очакваше млада жена с блестяща усмивка. Боденщайн представи себе си и колежката си на рецепционистката и помоли за

среща с господин Дьоринг. Дамата набра с дългия си изкуствен маникюр някакъв номер по телефона, без да сваля поглед от Боденщайн.

— Ало, госпожо Шнайдер — изчурулика рецепционистката, — една дама и един господин от Криминалната полиция искат да говорят с шефа.

Тя изслуша какво ѝ отвърщат отсреща, после усмивката ѝ помръкна и затвори.

— Господин Дьоринг е на среща. — Тя направи такава физиономия, сякаш Централна Европа е връхлетяна от катастрофа. — Ще трябва да изчакате няколко минути.

— Благодарим — за малко да се засмее Боденщайн от това преиграване, — имаме време.

— Можете да си вземете кафе — рецепционистката отново изглеждаше щастлива, — ей там е машината за еспreso. Да ви покажат ли как се борава с нея?

— Благодаря, ще се справим сами — отвърна Боденщайн.

— Божичко — промърмори и Пиа и завъртя очи, — та това е сестра близначка на госпожа Кампман. То бива-бива превземки, ама...! Трябва да видите колко се е променила тази жена през последните две години.

Двамата спряха пред огромната машина за еспreso.

— Променила ли?

— Преди година и половина госпожа Кампман е била относително хубава, но невзрачна жена. Сега прилича на Барби след десет манипулации с ботокс. Руса до бяло коса, дебел слой грим, кожа и кости, с изкуствени нокти и накичена с бижута като коледна елха.

— И на какво мислите, че се дължи тази промяна у нея? — попита Боденщайн.

— Искала е да прилича на Изабел Керстнер — сви рамене Пиа, — защото сигурно е забелязала, че мъжът ѝ я избягва.

След това, което Анна Лена Дьоринг бе разказала за мъжа си, Боденщайн очакваше да види някакъв груб, недодялан тип с вид на побойник и юмруци на горила. За негова изненада обаче Фридхелм Дьоринг се оказа висок и слаб мъж, с посивяла коса, в началото на петдесетте, с изразително, малко уморено лице, който със своята раирана риза и елегантен костюм в първия момент създаваше

впечатление на банкер от ситито. Той ги очакваше на вратата на огромния си кабинет, чиито внушителни размери трябваше да предизвикат респект у посетителя. На Боденщайн му беше трудно да си представи как би се почувствал един прост шофьор на камион, ако го повикат при шефа, и за целта трябва да измине целия път от вратата до внушителното бюро. Помещението се простираше по цялата ширина на сградата и имаше големи прозорци, през които можеше да се види почти цялата индустриална зона. В една остъклена витрина зад бюрото имаше безброй купи, които Дьоринг бе спечелил на турнири, а до една пътна карта на Европа, окачена на единствената плътна стена на помещението, висяха и рекламни плакати на спедицията със снимки, изобразяващи Дьоринг на конете му.

— На какво дължа честта да ме посетите? — попита той, след както Боденщайн представи себе си и Пиа.

Дьоринг ги покани с жест да седнат на един ъглов, облицован с черна кожа диван. Дьоринг имаше приятен, сонорен глас и говореше книжовен немски, без ни най-малък хесенски акцент.

— Разследваме убийство. — Боденщайн все още беше леко объркан от разминаването между това, което си бе представял, и реалността. — В неделя сутринта в Рупертсхайн е намерен трупът на Изабел Керстнер.

— Чух за това — разкопча сакото си Дьоринг и кръстоса крака. — Учителят по езда от „Гут Валдхоф“ ми каза по телефона, че е била убита.

Не изглеждаше никак потресен.

— Това е и нашето предположение.

— И какво мога да направя за вас? — Дьоринг разпери над коленете грижливо поддържаните си пръсти. Нямахше и следа от нервност или несигурност, никакви блуждаещи погледи, никакви издайнически потрепвания на клепачите. Фридхелм Дьоринг просто ги гледаше с внимание.

— Научихме — продължи Боденщайн, — че госпожа Керстнер се е появила в „Гут Валдхоф“ в събота в късния следобед, защото ви е търсила. Интересува ни какво може да е искала от вас.

— Не мога да ви кажа това — отвърна Дьоринг. — Така и не говорих с нея.

— Защо просто не ви се е обадила по телефона?

— Не е могла. — Дъоринг леко се усмихна и макар да седеше неспринудено, изглежда, беше нащрек. — Същия следобед имах малък инцидент. При което телефонът ми се повреди.

За миг се възцари мълчание, после Боденщайн се покашля.

— А, да — каза той. — Един от конете ви си беше счупил крака, нали? Как стана това?

— Конят се спъна в едно препятствие — отвърна равно Дъоринг. — Постоянно се случва и на най-опитните прескачащи коне. Обикновено нямат тежки наранявания, но, за съжаление, случаят не беше такъв.

— За вас това е голяма загуба, нали? — попита Пиа. — Сигурно конят е бил много ценен. Как реагирахте на инцидента?

Дъоринг погледна Пиа безизразно, после повдигна вежди.

— Мислех, че разследвате убийство. Или сте застраховател?

— Много пътища водят към Рим — отвърна Пиа и се усмихна. — Е?

— Бях потресен. — Сега Дъоринг сложи левия си крак върху десния. — Каролус беше най-добрият ми кон за прескачане на препятствия. Скоро няма да си намеря толкова ценен кон.

— Присъствахте ли на приспиването му? — попита Боденщайн.

— Не. — Дъоринг отново сложи краката си един до друг на пода и се изправи. — Какво значение има това?

Боденщайн не обърна внимание на въпроса му.

— Как понесе жена ви загубата на коня?

— Жена ми, разбира се, го прие много тежко. — В сивите очи на мъжа се появи искрица бдителност. — Предложих ѝ за няколко дни да замине някъде да се поразсее и тя го направи. Отиде в Париж с една приятелка.

Боденщайн кимна. Този човек нямаше да е лесен. Лъжеше, без да му мигне окото.

— Нека се върнем на Изабел Керстнер. Откъде се познавахте?

Устата на Дъоринг се разтегли в усмивка.

— От време на време спяхме заедно — добави той.

— О! Жена ви знаеше ли?

— Да. Но няма нищо против. Аз кръшкам дискретно.

Телефонът на бюрото иззвъня, но Дъоринг не направи опит да го вдигне.

— Известна ли ви е „Вълшебната планина“ в Рупертсхайн? — попита напосоки Боденщайн.

— Да, разбира се — кимна Дьоринг. — Купих сградата преди няколко години с двама съсобственици.

Боденщайн и Пиа не показаха изненадата си, но вече им стана ясно, че този мъж нищо нямаше да каже доброволно.

— Аха — рече Боденщайн, — значи сте един от групата инвеститори.

— По принцип аз съм групата инвеститори — леко се усмихна Дьоринг. — Ешер и Грегъри нямаха достатъчно пари, но пък имаха нужното ноу-хау. Искях да вложа пари и да спестя от данъци, но нямаш време да се занимавам с това. Всъщност имам няколко обекта от този тип.

— Какво ще кажете за катедралата? — осведоми се Пиа.

Сега мъжът за първи път се усмихна искрено. Тази усмивка преобрази по невероятен начин лицето му, превърна го направо в симпатично и подсказа как е могла навремето Анна Лена Дьоринг да се влюби в него.

— Използвам катедралата само когато ми се удаде възможност — отвърна той с някаква развеселеност, която Боденщайн и Пиа не успяваха да разберат добре.

— Като любовно гнездо ли? — попита Пиа.

— Щом предпочитате да го наричате така. Да.

— Госпожа Керстнер също ли е била с вас там?

— Естествено. Когато най-накрая се раздели с ветеринарния лекар, оставих апартамента на нейно разположение.

— На нейно разположение — повтори Боденщайн. — Странен израз. Под наем ли й дадохте апартамента?

— Не. Можеше да го ползва, когато си поиска.

— А за какво?

— Да спи там, да гледа телевизия, такива неща.

Този разговор сякаш твърде много забавляваше Дьоринг.

— Разбира се — усмихна се Боденщайн. — И поршето ли платихте вие?

Дьоринг махна небрежно с ръка и се засмя.

— Нямам представа как се издържаше Изабел — каза той. — Мъжът й наистина беше щедър, доколкото му позволяваха

възможностите, а и освен мен тя имаше и други приятели, които също не я оставяха без подаръци.

Той хвърли поглед на ролекса на китката си и се изправи.

— Съжалявам, но имам още една среща — каза Дьоринг с престолено съжаление. — Но съм на ваше разположение по всяко време, в случай че имате още въпроси.

Боденщайн и Пиа също станаха.

— Още не сте попитали по какъв начин е починала Изабел Керстнер — забеляза Боденщайн. — Или вече знаете?

Усмивката изчезна от лицето на Дьоринг.

— Ще се престоря, че не съм чул намека — каза студено той. — Не попитах, защото не ме интересува.

Боденщайн отпи глътка кафе и се съсредоточи върху нещата, които бяха разкрити до момента. Този следобед Керстнер беше пуснат от следствения арест, след като се потвърди версията за събота на Анна Лена Дьоринг. Керстнер пък потвърди, че госпожа Дьоринг често е имала следи от малтретиране по лицето и че съпругът ѝ е известен в средите на ездачите като склонен към насилие, когато е в нетрезво състояние. Доктор Клейзинг, братът на Анна Лена Дьоринг, беше слушал с мрачно изражение. Керстнер бе посочил като свидетелка за присъствието му във ветеринарната клиника една съседка от Рупертсхайн, която към седем и петнайсет минавала с кучето си покарай клиниката и видяла как той и госпожа Дьоринг са разтоварвали ранения кон на паркинга. Така в алибито на Керстнер оставаше само още една пролука за времето около деветнайсет и четирийсет до дваисет и един и четирийсет и пет, когато двамата с госпожа Дьоринг са отишли в болницата Бад Зоден. Въпреки това на Боденщайн не му се връзваше никак за тези два часа мъжът да е умъртвил жена си с инжекция и да е успял да завлече трупа на панорамната кула. Керстнер почти не реагира на информацията, че жена му от няколко месеца е използвала апартамента на Дьоринг в Рупертсхайн като любовно гнездо. Когато Пиа му каза, че е възможно да е имала нещо и с учителя по езда Кампман и Фридхелм Дьоринг, той дори не вдигна поглед. Тази особена безучастност, в която потъваше Керстнер, беше плашеща.

Но други следи се струваха обнадеждаващи на Боденщайн. Това бе Фридхелм Дьоринг, който така неприкрито бе излъгал. И после тази аптечна чистота в мансардния апартамент във „Вълшебната планина“, откъдето следователите не можаха да вземат нито косъм, нито пръстов отпечатък. И най-вече телефонът, който междувременно един живущ във „Вълшебната планина“ бе намерил в подземния гараж в неделя и го бе предал в управлението. Техниците в лабораторията вече бяха открили, че този мобилен телефон е на Изабел Керстнер. В гласовата поща бяха записани няколко интересни съобщения. В осем и двайсет нетърпелив мъжки глас молеше грубо да му се обадят, а после млада жена съобщи, че ще бъде в някаква дискотека на име „Запиши се“. В девет без петнайсет и в единайсет и половина мъжът отново бе оставил съобщение в гласовата поща.

„Стана почти дванайсет, казваше той, и вече изобщо не ми е забавно. Имахме уговорка и тя беше дяволски важна. Знаеш, че е така! Защо не си вдигаш телефона? Обади ми се, моля те, и то веднага!“

Бенке се беше свързал с оператора и поръча описание на движението на мобилния телефон. Изабел Керстнер имаше разплащателна сметка в спестовната каса със забележителната наличност от деветдесет хиляди евро, като през изминалите месеци редовно са постъпвали по нея плащания в брой. Понякога няколко хиляди, но и тук-там по десет хиляди евро и повече. Ето и този непроницаем учител по езда Кампман, който бе видял Изабел в двора на конната база малко преди смъртта ѝ. Важен беше и въпросът къде се намира малката дъщеря на Изабел Керстнер. Обявите във всички регионални вестници и призивите за издирване по телевизията досега не бяха дали резултат. Петгодишното момиче беше изчезнало безследно.

— Шефе? — Каи Остерман подаде глава от вратата. — Току-що получихме доклада от аутопсията.

— А, да, добре. — Боденщайн взе от ръката на колегата си малката папка и започна веднага да чете.

Изабел Керстнер наистина бе починала от свръхдоза натриев пентобарбитал. В кръвта ѝ бе открита висока концентрация на веществото, което във ветеринарната медицина се използваше за евтаназия на животни. Инжекцията вероятно бе действала моментално смъртоносно на Изабел. По ноктите ѝ не бяха открити

остатъци от кожа или плат, които да показват, че се е борила с убиеца си. Няколко часа преди смъртта си тя беше яла чийзбургер и пилешки хапки. Състоянието на разделителната стена в носа даваше основание да се заключи, че е смъркала често кокаин. Часове преди смъртта си бе правила небезопасен секс с поне един мъж, за което свидетелстваха следите от чуждо ДНК във вагината. Бяха сравнени с ДНК на Кампман, но се оказа, че не са от него. По дрехите на Изабел Керстнер, освен остатъците от влакна и отделни конски косми, бяха намерени и следи от дребни полиетиленови частици. Професор Кронлаге предполагаше, че трупът е бил вкаран в торба за боклук. Нищо чудно, че в багажника на поршето не бяха намерени следи, щом тялото на жената е било напъхано в найлонова торба! Изясняването на убийството на Изабел Керстнер се очертаваше да бъде мъчителна работа, ако принуждаването на извършителя да си признае не доведеше до неочакван успешен обрат.

— Остерман — каза Боденщайн и вдигна поглед, — ловът е открит. Искам незабавно да разбера какво е правила Изабел Керстнер в деня на смъртта си. Кога къде е била, с кого и защо? Нека не се спираме само на Керстнер като евентуален извършител. На работа!

Остерман намести кръглите си очила и се изпъна.

— Слушам — ухили се той и отдаде чест, после изчезна.

Боденщайн погледа след него с лека усмивка. За свой късмет имаше колеги, които все още не бяха разочаровани и безучастни. Наистина бяха добър екип.

Привечер Боденщайн напусна полицейското управление и реши още веднъж да поговори с Фридхелм Дьоринг. Трябваше да разбере какво е правил този човек по време на престъплението. В сградата с офисите му казаха, че Дьоринг вече е излязъл. Частният му дом се оказа парвенюшки палат зад порта от ковано желязо, в сравнение, с който дори разточителната къща на майката на Козима изглеждаше невзрачна като портиерна. Камери следяха портата и входната алея, а една табела уведомяваше неканените гости, че глутница изгладнели ротвайлери само чакат да ги разкъсат. Боденщайн натисна звънеца, но му казаха, че господин Дьоринг е отишъл на езда. Нали в отсъствието на жена си трябваше сам да се занимава с това. Боденщайн реши, че това е добра възможност да се запознае лично с „Гуд Валдхоф“ и зави с беемвето си по В-519 в посока Хофхайм. Когато свърна към

паркинга, вече се смрачаваше. Тук се редяха най-люксови коли. До един крещящо жълт отворен джип стояха две млади жени в екипи за езда и пушеха. Щом съгледаха Боденщайн, те прекъснаха разговора си и го загледаха с любопитство.

— Добър вечер — поздрави любезно той. — Ще ми кажете ли къде мога да открия господин Дьоринг?

— Здравейте — отвърна дългокраката блондинка, — в залата за езда е.

— Вие да не сте приятел на Фреди? — осведоми се тъмнокосата.

— Не. — Боденщайн се усмихна на неприкрития начин, по който младите жени го оценяваха. — Казвам се главен комисар Боденщайн.

Любопитният израз на лицата им се смени с присмехулно снизхождение.

— О! — повдигна вежди блондинката. — Родителите ви наистина са се изтормозили с малкото ви име. Или може би това е професията ви?

„Едно на нула“, помисли си развеселено Боденщайн. Мъжът у него регистрира стегнати гърди под тясната бяла тениска и дълги, стройни крака, но полицаят забеляза бързия поглед, който си размениха двете млади дами.

— За щастие, второто — поясни той. — Оливър фон Боденщайн.

Снизхождението мигом се смени с искрен интерес. Простите полицейски служители не се котираха особено добре тук, но едно „фон“ пред името въздействаше магически.

— Как се случихме и двамата с толкова особени малки имена! — рече блондинката. — Казвам се Тордис. Имате ли нещо общо с фамилията Боденщайн от замъка „Боденщайн“?

— Да — кимна смаяно комисарят, — това са баща ми и брат ми.

— Не съм ви виждала — продължи блондинката, — а преди съм яздила там.

— А защо не го правите вече?

— Искам нещо повече от това, да обикалям местността. И тъй като още не са построили нормална зала за езда, се преместих тук.

Боденщайн знаеше, че баща му и брат му от години се борят с администрацията и строителните власти за разрешение да съборят малката зала за езда, която, за съжаление, бе паметник на културата, и

да построят съвременна голяма зала. Но не задълба по темата. Съсредоточи се върху това, което наистина искаше да знае.

— Познавахте ли Изабел Керстнер?

— О, пак за Изабел! — Тордис изглеждаше разочарована. — Знаех си, че на Фреди не му е чиста работата. Не съм общувала много с нея, но аз и не съм от много дълго в тази база.

— На мен ми беше симпатична — отвърна тъмнокосата, която се казваше Анке Шауер. — Беше истински готина и не се впечатляваше от това, какво мислят другите за нея.

— Не е била особено обичана тук в базата — продължи Боденщайн, — но можете ли да си представите, че някой ще стигне дотам, че да я убие?

— О, тук в базата има поне трийсет души, които с удоволствие биха я удушили — заяви Тордис, — всички честолюбиви майки и отхвърлени мъже.

— Например Кампман? — попита Боденщайн.

Младите жени се спогледаха и поклатиха глави.

— Той не — каза Тордис. — Изабел беше важна за него. На нея дължи успешния си бизнес с коне и пълната си каса. Господин Кампман е изключително любезен с хората, от които има полза.

— Но това звучи малко цинично.

Тордис сви рамене.

— Кампман не са мой тип — додаде тя. — Твърде явно демонстрират предпочитанията си.

— Е, не може да се каже така — защити Анке Шауер учителя по езда и жена му. — Кампман и Сузане са много симпатични.

— Симпатични! — Тордис изпръхтя презрително. — Симпатични са за теб. Естествено, че ще се отнася така с теб. Нали баща ти купи от него два скъпи коня.

Явно на Анке Шауер критиката към учителя по езда и жена му не й беше по вкуса. Боденщайн забеляза, че Тордис през цялото време не откъсва очи от него. Изпитателният ѝ поглед по някакъв странен, да не кажем неприятен, начин го притесняваше. Да не би да виждаше призрак от миналото или тя наистина му напомняше малко на Инка Ханзен?

— Видях Изабел за последно в събота следобед — каза Тордис, когато Боденщайн вече бе започнал да си мисли, че няма да научи

нищо повече от маловажни историйки. — Когато излязох от базата, тръгнах към „Макдоналдс“ в Швалбах. Там я видях случайно. Стоеше на паркинга и разговаряше с някакъв тип. По-точно... — Тя спря замислено и допря показалец до носа си. — ... Те по-скоро се караха. Мъжът я беше хванал за горната част на ръката. Докато сляза от колата, той бе изчезнал.

— Какъв беше този мъж? — Боденщайн се поздрави за решението си да дойде в „Гут Валдхоф“. Най-последно научи нещо за последните часове от живота на Изабел Керстнер.

— Нямам представа, не го видях много добре. Колата обаче беше странна. Стар мерцедес кабрио, истинска антика. 280 SL, година на производство 1970-а, златиста. Регистрационен номер, започващ с „G“. — Тя се усмихна и добави уточняващо: — Старите коли са ми слабост.

— В колко часа беше това? — осведоми се Боденщайн.

— Към три и половина. — Тордис го погледна право в очите. — Изабел беше тотално откачила. Хвърли се на врата ми и каза нещо като „Ела при мен, ще ти изпратя есемес“.

— При нея? — попита Боденщайн. — Но къде?

— Нямам представа. — Тордис сви рамене. — Изабел често си ги говори разни, не съм ѝ обръщала внимание.

Боденщайн съзнаваше, че гледа втрещено младата жена, и се помъчи да придаде делови тон на въпросите си към двете за кръга от познати на Изабел. Анке Шауер разказа, че Изабел имала много познати. Най-малкото никога не срещала проблеми да се запознава с мъже, независимо че постоянно я одумвали. Кой обаче е платил за поршето ѝ, не знаеше нито тя, нито Тордис.

— Неотдавна Изабел каза, че скоро няма да ѝ се налага да се трепа за жълти монети, понеже се очертавало нещо голямо, което щяло да ѝ гарантира живот, потънал в лукс — каза Анке Шауер. — Държеше се много тайнствено.

— Аха. — Боденщайн наостри слух. — Кога беше това?

— Преди няколко седмици. — Анке Шауер помисли малко и сбърчи чело. — Някъде в края на юли. Тогава постоянно се мотаете с онзи Филип.

— Филип ли? — попита Боденщайн.

— Един такъв мазен тип — добави Тордис, — малко над трийсетте. Тъмна коса, зализана с гел, костюм, огледални слънчеви

очила.

— И яка кола — допълни Анке Шауер. — Изабел твърдеше, че бил филмов продуцент. Няколко пъти го домъкна тук, да се покаже с него.

Боденщайн благодари за сведенията и даде на двете млади дами визитката си.

— Обадете ми се, ако се сетите за още нещо, което може да ни е от полза.

Тъмнокосата кимна и си прибра визитката, но Тордис я разгледа подробно.

— Само тогава ли? — попита тя и вдигна глава.

— Моля?

— Имам предвид, трябва ли да се обаждам само ако се сетя нещо за Изабел, или може и просто така? — Тордис отново го погледна по особено предизвикателен и леко насмешлив начин.

На свой ред Боденщайн се втренчи в нея. Инка Ханзен като млада с къса коса. Поразителна прилика.

— Интересува ме само изясняването на случая — каза той и се усмихна подчертано дистанцирано. — Още веднъж, приятна вечер.

Той прекоси двора с натрапчивото усещане, че Тордис го следи с поглед в гърба, и отиде в предната част на конната база. На пътеката към нея цареше трескаво суетене. Конете бяха привързани към решетките на боксовете и ги почистваха, оседлаваха или разседлаваха. Дори в светлата, дълга шейсет метра зала за езда имаше навалища. Фридхелм Дьоринг седеше върху пъргав кафяв кон. С опитното око на познавач Боденщайн заключи, че Дьоринг е добър ездач. Не се оставяше приумиците на коня му да го объркат.

— Извинете — каза някой зад Боденщайн. — Мога ли да ви помогна?

Мъжът бе обут в светли панталони за езда и работни обувки, имаше лепенка на челото и оглеждаше недоверчиво комисаря от главата до петите. Явно в тази конна база непознатите не бяха добре дошли.

— Търся господин Дьоринг — каза Боденщайн, — благодаря.

В същия миг Фридхелм Дьоринг профуча в галоп покрай вратата и съгледа Боденщайн. По лицето му се изписа изумление и той спря коня си.

— Добър вечер, господин главен комисар! — извика той и всички в залата неволно, повече или по-малко явно, се обърнаха към Боденщайн.

В очите на мъжа със светлия панталон проблесна негодувание. Боденщайн предположи, че това е учителят по езда Кампман.

— Добър вечер, господин Дьоринг — отвърна Боденщайн.

— Мен ли търсите? — Мъжът рязко спря коня си, който уплашено понечи да се дръпне встрани.

— Да. Но ще ви изчакам.

Боденщайн се загледа в работата, която кипеше в залата, но мислите му блуждаеха около младата жена на име Тордис и някъде много назад в миналото. Питаше се дали би имал шанс с Инка, ако Ингвар Руланд бе изчезнал една година по-рано от Рупертсхайн, за да прави кариера на ездач по широкия свят. Всъщност беше ли забелязала Инка колко много бе влюбен в нея той? Вероятно не. Още от най-ранна младост той криеше силните си чувства. За Инка Боденщайн винаги е бил само по-големият брат на Куентин, нищо повече. Той разтърси глава и насочи вниманието си към случващото се на манежа. Учителят по езда Кампман сега стоеше наред пистата и даваше урок на една жена. Погледът му непрекъснато се плъзгаше към Боденщайн и сякаш изобщо не му беше приятно отново да се мотаят край него полицейски служители. За сметка на това пък Дьоринг изглеждаше съвсем спокоен. Беше метнал на задницата на коня едно покривало и съвсем спокойно прекоси с него дългата зала, докато най-непринудено си бърбреше с една друга ездачка, която тепърва започваше да язди. Този човек или беше пълен непукист, или беше свикнал да общува с властите. Когато най-после слезе от коня и го поведе към обора, Боденщайн го последва.

— Хубав кон — каза той на Дьоринг. — Състезателен ли е?

— Да, много добър при това — отвърна мъжът с горда усмивка.

Той прокара ръка по мократа си от пот коса и Боденщайн трябваше да признае, че Фридхелм Дьоринг има изключително мъжествен вид. Панталонът му за езда беше неприлично тесен, мъжествеността му ясно се очертаваше под сивия плат като на балетист. Светлите очи под тежките клепачи свидетелстваха за скрита свирепост, дебнеща под шлифованата повърхност, Дьоринг обаче успяваше да я потули с чаровна усмивка и изискани маниери. Много

жени харесваха мъже с малко грубовата хубост — защо не и Анна Лена Дьоринг?

— Купих го двегодишен на един търг — обясни Дьоринг този път с нескрита гордост. — Вие разбирате ли от коне?

— Малко — отвърна Боденщайн. — Преди време самият аз яздех. Но, за съжаление, сега нямам време.

— Конна полиция, така ли? — Дьоринг му намигна съзаклятнически.

— Не, беше преди да започна в полицията — отвърна Боденщайн, без да реагира с хумор на явно замислената като шега забележка.

Дьоринг го удостои с изпитателен поглед, после свали покривалото от коня и го заведе в бокса.

— Всяка вечер ли яздите конете си? — осведоми се Боденщайн.

— Не. — Дьоринг затвори вратата на бокса и взе якето си, което висеше на една кука отпред. — Всъщност това го прави жена ми, но в момента не е тук.

Той каза това толкова спокойно и невъзмутимо, че ако Боденщайн не бе видял тази сутрин Анна Лена Дьоринг с обезобразеното ѝ лице, нямаше дори да се усъмни.

— Мъжът на Изабел Керстнер лекува вашите коне, нали?

— Да. — Дьоринг намъкна якето си. — Той е наистина добър ветеринар. Но като мъж беше прекалено голяма лъжица за Изабел.

— Какво имате предвид?

Дьоринг внезапно се ухили и зъбите му се белнаха на фона на тъмното лице.

— Нека пийнем по бира. После ще ви разкажа за Изабел всичко, което ви интересува.

Доктор Михаел Керстнер стоеше до белия жребец и опипваше мястото на гърдите му, което миналата събота бе зашил с шейсет шева.

— Е? — попита загрижено Анна Лена Дьоринг.

— Изглежда съвсем добре — отвърна Керстнер, — няма възпаление. Ако имаме късмет, по-късно няма да му пречи да се движи.

Анна Лена Дъоринг погали коня, който спокойно понасяше случващото се с него. В същия миг дворната врата се отвори. Керстнер и Анна Лена Дъоринг се обърнаха уплашено.

— Миха! — По напрегнатото лице на Георг Ритендорф се изписа облекчение. — Слава богу, че отново си тук! Божичко, съжалявам за всичко!

Ритендорф прегърна приятеля си кратко и енергично.

— Преживях го — каза дрезгаво Керстнер.

Анна Лена Дъоринг се покашля и Ритендорф сякаш чак сега забеляза, че не са сами.

— Анна! — извика ужасено той. — Какво е станало с теб?

— Беше Фридхелм — изкриви лице тя. — В събота.

— Тази свиня! — поклати глава Ритендорф. — Трябва да подадеш жалба.

— Няма смисъл! — Анна Лена Дъоринг погали носа на коня си.

— Но така не може да продължава повече! Какво казва Флори за това?

— Казва, че от години е трябвало да се разведе с Фридхелм — отрони една въздишка тя — и сега ще го направя. Фридхелм не знае къде съм.

— Какво знае полицията досега? — обърна се Ритендорф към приятеля си.

— Нямам представа — сви рамене Керстнер. — Пък и ми е все едно. Ни най-малко не се изненадах, когато ми казаха, че е мъртва.

— Разбирам. — Ритендорф нервно издиша дима от цигарата си. — За всичко, което ти е причинила на теб и на другите, заслужи си го.

Той сви юмруци, обзет от внезапна горчивина.

— Никога не съм можел да я понасям, макар да беше сестра на Валентин.

— Знам — кимна умърлушено Керстнер, — наистина беше кошмарно, но то още не е свършило.

— Как да не е? Изабел е мъртва, а ти си свободен.

— Не знам обаче какво е направила с Мари! — Керстнер сновеше из помещението, сълзи изгаряха очите му. — В събота тя беше тук, защото искаше да дам съгласието си за бърз развод. Но при условие че се откажа от попечителство над Мари. Каза, че Мари е вече в чужбина и ако не подпиша веднага, никога повече няма да я видя!

Георг Ритендорф се беше втренчил невярващо в приятеля си.

— Казах ѝ, че трябва да ми даде Мари, но тя се засмя и отвърна, че ако толкова искам дете, трябва сам да си направя. — Керстнер с мъка овладяваше гласа си. — Сега тя е мъртва и аз никога няма да науча къде е Мари и как е!

Анна Лена Дьоринг хвана ръката на Керстнер.

— Сигурно може да се провери какво е направила с детето — каза тя. — Все трябва да е някъде. Трябва да го е дала на този, който ѝ е помогнал да отведе Мари, някой, който...

Тя спря и се втренчи.

— Какво се сети? — попита дрезгаво Керстнер.

— Трябва да се върна при Фридхелм — каза глухо Анна Лена.

— Ти луда ли си? — Керстнер я хвана за ръката. — Той едва не те уби!

— Сигурно Фридхелм е помогнал на Изабел да изведе Мари от страната! — отвърна Анна Лена и го погледна. — Той знае как се организират тези неща.

— Не, не! — Керстнер поклати глава, внезапно отрезвен. — Това е напълно откачено. Няма да се връщаш при него само за да помогнеш на мен. И дума да не става. Ще говоря за това с полицията.

— С полицията ли? — Анна Лена Дьоринг изпръхтя презрително. — Какво могат да направят те? Да не мислиш, че камионите и контейнерите, с които Фридхелм прекосява света, са пълни единствено с говеждо и компютри? Той си мисли, че нищо не подозирам, но аз знам доста. За такива хора е дреболия да откарат едно петгодишно дете където и да е.

— Страхувам се за теб — обвини с ръка раменете ѝ Керстнер. — И дума не може да става да се изложиш отново на опасност. Ще ти намерим сигурно скривалище и ти ще останеш в него, докато този негодник се съгласи на развод.

Фридхелм Дьоринг се оказа изключително забавен разказвач. След два часа, прекарани в бара на школата по езда, през които той бе изпил пет бири и три двойни водки, Боденщайн започна да се пита дали Анна Лена Дьоринг не го е поизлъгала. Дьоринг му направи впечатление на напълно нормален и едва ли не симпатичен. Призна си

най-чистосърдечно, че Изабел му е харесала, защото нямала никакви задръжки в леглото, а на него пък не му пречело тя да си има и други любовници.

— Ами жена ви? — попита Боденщайн и забеляза как Дьоринг застана нащрек. — Тя знаеше ли за вас и Изабел?

— Знаеше, че съм дал катедралата на Изабел — отвърна Дьоринг, — но никога не сме говорили за това. Обичам жена си. Само дето имаме различна представа за удоволствията.

Когато Дьоринг изпразни чашата си, жената зад бара донесе без подкана нова бира, а Боденщайн реши да остане тук, докато събеседникът му не даде първите признаци, че се е напил. Комисарят бе разговарял с пияни хора и често оставаше учуден колко много може да промени алкохолът човека. Може би и преуспелият, хлъзгав предприемач Фридхелм Дьоринг беше от този тип.

— А мъжът на Изабел? Керстнер знаеше ли за връзката ви? — попита Боденщайн.

— Не вярвам — отвърна Дьоринг. — Беше доволен, че Изабел е при него с детето, поне официално. Двамата нямаха абсолютно нищо общо. Изабел не му даваше нищо.

— Мислите ли, че е възможно Керстнер да е убил жена си? — Боденщайн зададе въпроса с любезен глас, но наблюдаваше внимателно лицето на събеседника си.

— Никой не знае на какво е способен човек — отвърна Дьоринг след кратко колебание. Между веждите му внезапно се появи една бръчка. — Все пак тя направо се гавреше с него, а това е трудно за понасяне от един мъж.

Боденщайн се престори, че размишлява върху отговора. Последното изказване на Дьоринг като че ли се отнасяше повече за него самия. В този миг покрай прозореца профуча спортна кола. Малко по-късно в бара се появи блед, строен мъж в черно кожено яке. Всички присъстващи го поздравиха с подчертано внимание.

— Кой е този? — осведоми се Боденщайн, макар че веднага бе познал Ханс Петер Ягода.

— Собственикът на базата. — Дьоринг се завъртя на високия си стол. Ягода се отправи директно към него, след като поздрави останалите с небрежна усмивка.

— Фреди — Ягода сложи ръка на рамото на Дъоринг, — трябва да говоря с теб.

На лицето му бе изписано напрегнато изражение. Сякаш не му се нравеше да види Дъоринг в компанията на непознат.

— Може ли да те представя — прекъсна малко бързо Дъоринг мъжа, — главен комисар Боденщайн от Криминалната полиция Хофхайм. Господин Боденщайн, това е Ханс Петер Ягода, собственикът на тази прекрасна конна база.

Ягода се усмихна насила. До жизнения и обгорял от слънцето Фридхелм той изглеждаше направо безцветен.

— Ще пийнеш ли нещо с нас? — попита Дъоринг, който за разлика от Ягода изглеждаше напълно спокоен.

Преди новодошлият да успее да каже нещо, той махна на персонала и поръча една бира. Ягода направи нервна, разсеяна физиономия и сякаш не му се искаше да сядат тук. Очите му шареха наоколо и когато телефонът му изпиука, той просто се обърна и излезе, без да се извини. Дъоринг не му попречи. След няколко минути Ягода се появи отново и направи от вратата знак на Дъоринг.

— Ей сега се връщам — каза той на Боденщайн и стана.

Двамата мъже застанаха пред вратата от опушено стъкло на бара. Боденщайн виждаше как Ягода говори възбудено нещо на Дъоринг. Как ръкомаха и прави трескави движения, а после рязко се обръща и се отдалечава с маршова стъпка, оставяйки недокосната бирата си в бара. Дъоринг се върна. Той надигна пълната халба и отпи голяма глътка. Двете жени, които седяха на една маса в ъгъла заедно с други млади хора, платиха питиетата си и станаха.

— Тръгвате ли? — попита Дъоринг, когато минаха покрай него, и протегна ръка.

— Ами цяла вечер ти не ни обърна никакво внимание — каза закръглената, около четирийсетгодишна брюнетка, която се остави да я хванат за ръката, и хвърли предизвикателен поглед на Боденщайн. — Ти и приятелят ти сте толкова тайнствени.

— Главен комисар Боденщайн търси убиеца на Изабел — обясни Дъоринг.

— О! — изкиска се бухтата. — Да не би да подозира теб?

Дъоринг гръмко се засмя, сякаш беше казала хубава шега, но веселостта не стигна до очите му.

— Я ми кажи, Фреди — рече другата жена със сива обла прическа, — можеш ли да предадеш на Анна Лена, че през уикенда ще ми трябва ремаркетото? Тя го нае в събота.

За секунда веселата усмивка изчезна от лицето на Дъоринг и на Боденщайн му се стори, че мярна в светлите му очи гневна искра.

— Разбира се — каза непринудено той. — Тя се връща утре и тогава ще ви го върне.

Жените се сбогуваха и си тръгнаха.

— Къде е отишла жена ви? — попита Боденщайн и погледна Дъоринг в очите. — Тя знае ли, че Изабел Керстнер е мъртва?

Фридхелм Дъоринг дори не трепна с клепач.

— В Париж с една приятелка — излъга направо той. — Приемно много тежко случилото се с коня. Нямам представа дали е разбрала.

Макар Боденщайн да знаеше, че го лъжат най-безобразно, не можеше да се лиши от изкушението да се наслади на актьорския талант на Дъоринг.

— Братът на жена ви е известен адвокат по наказателни дела. Разбирате ли се добре с него?

— О, да! — На Дъоринг му сервираха още една бира. — Поддържам добри отношения със семейството на жена си.

Поредната хладнокръвна лъжа! След седмата бира и петата водка говорът на Дъоринг стана почти неразбираем, а перфектният книжовен немски, с който боравеше досега, започна да придобива лек хесенски акцент. Поетият алкохол зачерви лицето на Дъоринг и очите му заблестяха. Боденщайн хвърли поглед на часовника си.

— Стана единайсет! — престори се на учуден той. — Е, беше приятна вечер. Имам само още един въпрос към вас, господин Дъоринг.

— Моля! — Дъоринг започна осмата бира и направи подканящ жест.

— Едни хора тук от базата твърдяха, че миналата събота сте пребили жена си до смърт. Вярно ли е?

Дъоринг удари чашата си в бара. Между веждите му отново се появи онази вертикална бръчка и той се изправи.

— Кой говори такива глупости? — попита грубо.

— Повечето хора — отвърна неопределено Боденщайн.

— Глупости! — Дъоринг поклати гневно глава.

— Относно случилото се в събота, беше ни разказана съвсем друга версия, а именно че сте пребили първо коня си, а после и жена си.

Фридхелм Дьоринг се изчерви още повече и изведнъж Боденщайн разбра, че Анна Лена Дьоринг не беше излъгала. Промяната, която се извърши пред очите му с мъжа отсреща, беше страховита, сякаш в тялото се бе вселило съвсем друго лице.

— Така значи — изсъска той и прониза комисаря с гневен поглед от присвитите си очи, — седате тук и го играете безобиден, аха, знам ви аз вас. Всички агенти сте еднакви. И какво! Какво правя с жена си, си е моя лична работа!

— Е, били ли сте я наистина? — не отстъпваше Боденщайн.

— Поизпуснах се, защото тя се държеше глупаво и истерично — изрева Дьоринг така неочаквано, че Боденщайн неволно трепна. — Похаби най-добрия ми кон, а после ми се разкрещя, тъпата крава!

Всички разговори в бара заглъхнаха. Боденщайн забеляза скришните погледи на малцината, които още бяха тук.

— Хей! — Дьоринг скочи и се хвана здраво за облегалката на високия стол. — Кой от вас, тъпи парвенюта, е говорил на ченгето простотии за мен? Казвайте, страхливци!

От неговата невъзмутимост и мъжки чар не беше останало кой знае колко, а изтънченият, любезен събеседник внезапно се бе превърнал в разярена свиня. Под тънкото лустро на добрите обноски се показва брутален пролетарий, какъвто той в действителност си и беше.

— Успокойте се, господин Дьоринг — каза Боденщайн. — Какво направихте всъщност след инцидента с коня?

Дьоринг се завъртя. Разпери ръце встрани и вирна брадичка, което му придаде вид на булдог, готов за борба. Боденщайн не се уплаши.

— Можете ли да си спомните?

— Да, мога — процеди Дьоринг. — От тук тръгнах към вкъщи, защото вечерта щях да излизам. Малко след осем си бях у дома. Имам свидетели.

— А за времето между напускането на базата и пристигането ви вкъщи също ли има свидетели? — попита меко Боденщайн. Фасадата на арогантност и самоувереност у Дьоринг започна да се пропуква. —

Господин Дъоринг — добави Боденщайн, — кога видяхте или разговаряхте за последно с госпожа Керстнер?

— Повече нищо няма да кажа — отвърна ледено Дъоринг.

— Това е ваше право. — Боденщайн се изправи и сложи една десетеврова банкнота на бара. — Бих искал да ви помоля да се явите утре сутринта в девет в полицейския участък.

— И защо, ако смея да попитам? — Въпросът прозвуча заплашително.

— Длъжен сте — усмихна се небрежно Боденщайн. — Опитвам се да възстановя събитията от деня на смъртта на Изабел Керстнер. В деня на смъртта си е имала полов контакт с поне един мъж. Утре сутринта ще поискам съдебно разпореждане за провеждане на ДНК-тест.

Погледът, който му хвърли Фридхелм Дъоринг, беше убийствен.

— Можете да си го спестите — процеди той. — Не съм я убил, но съм я чукал. В петък през нощта. В събота вече не съм я виждал. Това достатъчно ли ви е?

— Засега да. — Боденщайн се изправи. — Във вашето състояние не бива да шофирате сам. Още веднъж, приятна вечер.

Дъоринг го проследи мълчаливо с кървясалите си очи, но по бързината, с която другите гости на бара вземаха връхните си дрехи, Боденщайн разбра, че са свикнали с подобен род изпълнения и знаят, че е крайно време плавно да се изнижат.

---

[1] Connaissance (фр.) — ценител, познавач. — Бел.прев. ↑

СРЯДА, 31 АВГУСТ 2005 Г.

В по-сериозните всекидневници смъртта на Изабел Керстнер бе отбелязана само с бегло споменаване. Много по-интересно им беше самоубийството на главния прокурор Харденбах. Но местните вестници осведомяваха най-подробно. Вестник „Билд“ бе направил от предоставената само устно от Боденщайн информация заглавие с огромни букви. „ПОЛИЦИЯТА Е БЕЗПОМОЩНА — КОЙ Е УБИЛ КРАСИВАТА ИЗАБЕЛ?“ Отдолу се мержелееше снимката на руса жена.

— Е, сърдечни благодарности — изръмжа Боденщайн, докато разлистваше вестника по време на сутрешното съвещание.

На сразяващото заглавие безспорно се дължеше и последвалото разпореждане незабавно да се обади на криминалния директор Нирхоф. С мрачна физиономия той проследи разположеното на пет реда заглавие и продължи да чете на страница 7. Драскачите се бяха впуснали в предположения и бяха направили това, което най-обичаха да правят, а именно да представят полицаите като нищо неподозиращи глупаци.

— Претърсих в компютъра всички налични мерцедеси бенц W113 SL 280, наречени още „пагода“ — съобщи Каи Остерман, който изглеждаше някак недоспал. Боденщайн вдигна поглед. — За да стесня търсенето, се ограничих до регистрационни номера, започващи с „G“ — продължи Остерман, — но и от тях има четирийсет и пет разновидности в Германия.

— Е? — попита Франк Бенке.

— За щастие, колата не е червена или сребриста — не се отклоняваше Остерман, — защото във всичките четирийсет и пет района на регистрация има всичко на всичко трийсет и две златисти пагоди SL 280. Едната от тях е за претопяване и е дадена на някой си Гюнтер Хелфрих. Регистрационен номер: GI-KH 336.

— Аха — кимна Боденщайн, — и после?

— Автомобилът — продължи Остерман — е засечен в събота, двайсет и седми август две хиляди и пета година, в двайсет и два часа и деветнайсет минути, със скорост сто и четири километра в час. Остана да познаете къде.

— Не ми се правят догадки — отвърна Боденщайн, все още ядосан заради заглавието в жълтия вестник.

— На В-519 между Кьонигщайн и Келкхайм.

— Това с нищо не ни помага! — вдигна поглед Боденщайн.

— Напротив — Остерман се ухили доволно, — вече поисках снимката.

— Хелфрих е моминското име на Изабел — вметна Пиа.

— Именно — кимна Остерман, — Гюнтер Хелфрих е бил баща й.

— Тази Тордис е видяла колата към три и половина на паркинга на „Макдоналдс“ — изрече мислите си на глас Боденщайн. — Възможно е Изабел да се е срещнала там с баща си.

— Не, със сигурност не е — поклати глава Остерман.

— Защо да не е? — Боденщайн замислено барабанеше с пръсти по масата.

— Защото той е мъртъв — рече Остерман. — Сърдечен инфаркт, октомври две хиляди и първа година. Вдовицата му, майката на Изабел, живее в един приют в Бад Зоден. Страда от Алцхаймер.

— Как, тогава, колата е дадена за претопяване?

— Нямам представа.

За миг се възцари мълчание.

— Добре — каза накрая Боденщайн, — Остерман, вие отново се застопорявате зад компютъра си и търсите още за Дьоринг и Ягода. Интересува ме всичко: финансови и лични отношения, евентуални предишни наказания, професионално развитие и така нататък.

Мъжът кимна.

— Какво знаем за съседите на Изабел от Келкхайм?

— Всички казват едно и също — рече Катрин Фахингер. — Семейство Керстнер рядко си били вкъщи, него често го нямало до късно през нощта, а тя, когато била там, предимно си правела слънчеви бани на терасата или надувала музиката.

— Добре — кимна Боденщайн. — Франк, вие ще отидете в Рупертсхайн и ще се опитате да разговаряте с неколцина живущи във

„Вълшебната планина“. Някой може да е видял или чул нещо.

Когато Бенке, Пиа и Остерман напуснаха кабинета му, той отново вдигна телефона, за да се обади на криминалния директор Нирхоф, но последният беше зает — в среща. Боденщайн предаде на секретарката му да му се обади, когато разговорът с директора стане възможен. След това за трети път се отправи към ветеринарната клиника, за да говори още веднъж с Керстнер. Щом обаче отби в уличката, в чийто край се намираше клиниката, разбра по броя на паркираните конски ремаркета, че тук цари работна суматоха. Въпреки това влезе в двора, където Ритендорф и Керстнер тъкмо бяха заети с преглеждането на един кон. Животното сякаш едва се държеше на краката си, стоеше с оклюмала глава и унил поглед — олицетворение на страданието.

— Няма да ви отнемам много от времето за работа — каза извинително той, когато видя леко раздразненото изражение на Ритендорф. — Всъщност имам само един въпрос.

— Този път за какво?

— Как може човек да се сдобие с натриев пентобарбитал, ако не е лекар или аптекар?

— Дори и ако е, в Германия не е толкова просто да го получиш. — Ритендорф повдигна с показалец очилата си. — За разлика от Швейцария. Там всеки провинциален лекар може да го получи срещу рецепта в аптеката.

— А вие как се сдобивате с това средство?

— То е само част от няколко медикамента — каза Ритендорф — Поръчваме го директно от фармацевтичните фирми, с които работим, и съхраняваме тези лекарства в нашия шкаф за отрови, който винаги е заключен. Всяко посягане към него се документира.

Боденщайн погледна към Керстнер, който тъкмо разговаряше с жената, държаща със загрижена физиономия коня за юздата. Досега не бе наблюдавал ветеринарния лекар при изпълнение на служебните му задължения. Керстнер изглеждаше съсредоточен и спокоен, като човек, който знае точно какво говори и какво прави. Боденщайн си спомни за различните изказвания, представящи го като великолепен ветеринар.

— Наистина много съжалявам, госпожо Вилхелм — казваше в този момент Керстнер, — но не са само рентгеновите снимки. Сама

виждате как изглежда горкият. Има силни болки, и то въпреки инжекциите. Не му правите услуга, ако си го вземете сега.

Жената кимаше храбро и бършеше очите си. Тя помилва коня по врата.

— Какво му е? — попита тихо Боденщайн.

— Висока степен на асептично възпаление на копитото в последен стадий — отвърна Ритендорф. — Спадане на копитата на двата предни крака. Нелечимо е.

Очите му блеснаха шеговито.

— Ако искате, можете да видите как действа пентобарбиталът — добави той. — Ще се наложи да приспим коня.

Боденщайн не бе виждал досега как се приспива кон. Навремето дядо му и баща му водеха старите или болни коне в клиниката. При спешни случаи в двора идваше касапинът и с един строително-монтажен пистолет освобождаваше животното от мъките му. Керстнер и ветеринарната сестра с мопсоподобното лице завлачиха до една поляна зад клиниката горкия кон, който благодарение на една болкоуспокояваща инжекция успяваше да стъпва поне на едното копито. Докато разплаканата собственичка го галеше, Керстнер сложи една дренажна тръбичка в гръкляна му и направи инжекция със силно успокояващо средство. После извади иглата със смъртоносното вещество и го инжектира в тръбичката. Боденщайн и Ритендорф наблюдаваха от вратата на конюшните.

— Сега клетникът ще умре веднага — каза Ритендорф с тих глас. — Чиста, безкръвна работа. Щадяща собствениците.

Боденщайн гледаше като зашеметен коня, който клумаше глава и не правеше никакъв опит да се смъкне на земята.

След няколко минути това направи впечатление и на Керстнер. Той погледна объркано към колегата си. После каза нещо на червенокосия „мопс“, който веднага се отдалечи.

— Какво става? — попита Боденщайн. — Май продължи повечко.

— Нямам представа — сви рамене Ритендорф.

След няколко минути ветеринарната сестра се върна и даде на Керстнер още една ампула. Той отново извади спринцовка и приготви инжекцията, която за половин минута показва желаната смъртоносна реакция. Голямото животно леко се олюля, после коленичи първо с

предните, а после и със задните си крака. Падна с въздишка встрани и умря.

— Натриев пентобарбитал — смачка фасата си в боклука Ритендорф. — Красива смърт.

Боденщайн наблюдаваше Керстнер, който грижливо пъхна използваната дренажна тръбичка и празната ампула в една кутийка и поговори още малко с избухналата в сълзи някогашна стопанка на коня.

Жената се наведе за последен път над коня си, погали го и после се запъти с ветеринарната сестра Силвия към кабинета. Боденщайн последва двамата лекари обратно до конюшната. Изведнъж Керстнер спря и се втренчи. В следващия миг Фридхелм Дьоринг влезе с маршова стъпка през широко отворената порта — физиономията му беше всичко друго, но не и приветлива.

— А, господин комисар — каза той и ледено се усмихна, — какво невероятно удоволствие да ви видя отново.

— Добър ден, господин Дьоринг — отвърна приветливо Боденщайн. — Удоволствието е изцяло мое.

Лицето на Дьоринг помръкна още повече.

— Как е конят ми? — обърна се към Керстнер той.

— Трябваше да му направя шейсет шева — отвърна кратко ветеринарният лекар. — Още не можете да си го вземете.

— Нямах такива намерения. — Дьоринг направи движение с глава. — Имате ли една секунда? Трябва да говоря с вас.

Керстнер сви рамене и го последва в конюшната. Ритендорф гледаше след двамата с мрачно изражение, после запали още една цигара.

— Знаеха ли Керстнер и госпожа Дьоринг, че техните съпрузи са имали връзка? — попита Боденщайн.

— Разбира се — изпръхтя Ритендорф. — Изабел никога не си е правила труда да се прикрива. Редовно правеше Миха на идиот.

Той пушеше нервно цигарата си.

— Миналата година имаме ден на отворените врати и Изабел цял следобед флиртуваше най-безобразно с Дьоринг. Гледаха се дълбоко в очите, пиеха шампанско и се кикотеха на глупостите си. За никого не остана скрито, че са привлечени един от друг.

Боденщайн се учуди на злобата в гласа на Ритендорф.

— Миха позволяваше всичко това — продължи ветеринарният лекар и с рязко движение хвърли и тази цигара. — Той вече изобщо не е човекът, когото познавах, и всеки път, когато го заговорех за жена му, се затваряше в черупката си. Според мен мисълта, че всички, които го бяха предпазвали от брака с тази уличница, са се оказали прави, го гнетеше повече от факта, че тя му слага рога с всеки пройохода.

— Какви бяха вашите отношения с Изабел Керстнер?

— О! — Ритендорф се ухили, но очите му останаха студени. — След един скандал нещата между нас излязоха от контрол. Миха все държеше нейната страна. Не исках приятелството ни да се съсипе заради тази дребна мръсница. — Той се засмя неохотно. — Доста бързо ми стана ясна, още преди прищипаната сватба, и й казах в очите, че само използва Миха, защото той е едно удобно решение за нея. Тогава й идеше да ми издере очите. Мразеше ме, но и се страхуваше от мен. Понякога твърдеше, че съм толкова остър и я обиждам, защото съм нямал шанс с нея.

— И? — попита Боденщайн. — Това отговаряше ли на истината?

Ритендорф му хвърли дълъг, замислен поглед.

— Не бих се докоснал до Изабел дори да беше последната жена на света — отвърна той. На лицето му се появи шеговито изражение. — За да ми хареса една жена, у нея трябва да има нещо повече от красива външност. Не, чарът ѝ не действаше при мен и това беше причината, поради която ме мразеше от дъното на душата си. Дори смъртта не би я уплашила повече от това, да не може да покори някой мъж.

Боденщайн кимна разбиращо. В отворената врата на конюшната се появи още по-ядосаният Фридхелм Дьоринг, следван от Керстнер, чието лице беше безизразно. Дьоринг вече вървеше с маршова стъпка към изхода, когато сякаш се сети за нещо.

— Къде е ремаркетото, с което превозвахте коня?

— Отвън на паркинга — уточни Керстнер.

Дьоринг се завъртя на токове и изчезна, без да се сбогува. Боденщайн и двамата ветеринари наблюдаваха как той намести ремаркетото зад джипа си и с ловки движения го прикрепи, след което отпраши със свистящи гуми.

— Какво искаше от вас той? — попита Боденщайн.

— Искаше да знае къде е жена му — отвърна мрачно Керстнер.

— И? Вие знаете ли?

— Да, разбира се. — Зад тях се чу глас и тримата мъже се обърнаха.

На вратата, зад която се намираше операционната, се появи Анна Лена Дьоринг. Отоците по лицето ѝ бяха леко поспаднали, цветът на кръвоизливите се беше сменил от виолетово и черно на синкаво-жълто. Тя имаше тъмна коса, сплетена на стегната плитка, носеше джинси и сив суитшърт с качулка.

— Здравейте, госпожо Дьоринг. — Боденщайн беше малко изненадан. — Как сте?

— Добре. — Гласът ѝ прозвуча измъчено. Тя отиде до Керстнер и докосна ръката му. Двамата се спогледаха и беше очевидно, че между тях имаше силно доверие. — Трябва да тръгвам, Миха — каза тихо на Керстнер, — иначе ще стане още едно нещастие.

— Не, моля те, Анна, не бива да правиш това! Има и друго решение — отвърна настойчиво Керстнер. Изведнъж сякаш си припомни, че Боденщайн е още тук и ги чува. — Нека поговорим по-късно, моля те. Обещай ми!

Боденщайн последва ветеринарите и Анна Лена Дьоринг в административната сграда на клиниката.

— Госпожа доктор Ханзен също ли е тук? — попита той.

— Не, на посещение е. — Ритендорф се наведе над празната рецепция, за да вдигне звънящия телефон.

— Може ли да поговорим още малко на четири очи? — обърна се Боденщайн към Керстнер, който кимна в знак на съгласие.

Отидоха в чакалнята и Керстнер затвори вратата след себе си. Погледът на Боденщайн се спря върху една снимка в рамка, на която имаше петима млади мъже с бутилки бира в ръце на някакъв плаж, прегърнати през рамо и смеещи се срещу камерата. Разпозна Ритендорф, Керстнер, Валентин Хелфрих и Флориан Клейзинг. Петият мъж му бе непознат. При първото си посещение не беше забелязал тази снимка.

— Значи не сте се запознали с доктор Клейзинг едва чрез госпожа Дьоринг? — попита Боденщайн и се обърна.

— Не — поклати глава ветеринарният лекар. — В университета бяхме в едно студентско обединение. Клейзинг и Шрьотер бяха в

Юридическия факултет, Хелфрих следваше фармация, а ние с Георг — ветеринарна медицина.

— Аха. — Боденщайн наблюдаваше Керстнер, който бе седнал на масата и бе запалил цигара.

Вече не изглеждаше толкова съсипан, колкото в началото на седмицата, беше много по-достъпен, но въпреки това далеч не правеше впечатление на уравновесен човек.

— Миналата събота е заснета колата на починалия ви тъст между Кьонигщайн и Келкхайм — каза Боденщайн, — златист мерцедес кабриолет. Същата кола е видяна следобед на паркинга на „Макдоналдс“ в Швалбах. Шофьорът на колата е разговарял с жена ви. Кой може да е бил?

— Нямам представа — поклати Керстнер изненадано глава. — Тъстът ми почина преди четири години. Как ви хрумна, че колата може да е негова?

— Все още се води на негово име.

Керстнер въртеше разсеяно една празна чаша между пръстите си.

— Нищо не знам за тази кола. Дори не знаех, че още я има.

Боденщайн хвана облегалката на стола и се наведе.

— Но сигурно знаете какво е искала от вас жена ви в събота следобед?

Сякаш се отприщиха жалози. Лицето на мъжа стана затворено и отчуждено.

— Пари ли искаше от вас?

Никаква реакция.

— Нещо, свързано с дъщеря ви ли? С Мари?

Чашата за кафе в ръцете на Керстнер се счупи на две. От порязването бликна кръв и покапа по масата, но Керстнер сякаш не забелязваше, че се е наранил. А когато на лицето му отново се появи онова измъчено, с хлътнали очи изражение, Боденщайн разбра, че със своето предположение е ударил право в целта. Изабел бе дошла при мъжа си няколко часа преди да умре, за да му каже нещо за детето. Вероятно нещо ужасно, такова, че да извади този човек напълно от релси.

— Наранихте се — каза Боденщайн и Керстнер сякаш чак сега забеляза нараняването. Той поднесе ръка до устата си и почисти раната с устни.

На вратата се почука и помощничката на ветеринаря Силвия влезе, без да удостои Боденщайн с внимание.

— Миха, госпожа Ритер е на телефона, иска да знае дали...

— После ще ѝ се обадя — прекъсна я Керстнер и се втренчи невяждащо в кръвта, която се стичаше към лакътя му и бързо образуваше локва на масата.

— Божичко! — отрони Силвия Вагнер, когато я съгледа, и се обърна към рамката на вратата.

— Миха ще се обади после! — извика тя на някого, а после се скри само за да се появи отново след една минута в колона с Ритендорф и Анна Лена Дьоринг. Боденщайн разбра, че няма смисъл да задава повече въпроси.

— Трябва да се зашие — каза той на Ритендорф, който бе хванал ръката на колегата си и разглеждаше раната.

— Сам виждам — отвърна грубо ветеринарят и се обърна към приятеля си: — Боже, Миха, какво става с теб? Ела, стани, ще те закарам до болницата.

Керстнер не му обърна внимание. Той се изправи с втренчен поглед и издърпа ръката си. Ритендорф и Анна Лена Дьоринг отстъпиха крачка назад. Керстнер застана пред Боденщайн и комисарят виждаше как този човек се бори със сълзите си.

— Изабел беше тук, за да получи подписа ми — каза той с потиснат, но решителен глас. — Беше подала молба за развод и искаше всичко да приключи бързо и без задължителната една година. Аз не исках просто да се подпиша, без поне да се допитам до адвокат. После попитах Изабел за Мари.

Той направи пауза и прокара ръка по измъченото си лице, без да помисли за раната и това, че се цапа с кръв.

— Казах, че искам да видя детето си, преди да подписвам каквото и да е. Това я ядоса. Мари изобщо не била мое дете. Така че да не шикалкавя, а да подписвам, и то веднага. В противен случай нямало повече да видя Мари, защото тя я била завела на едно място, където никога нямало да я намеря. — Керстнер въздъхна. — После Анна Лена ми позвъни и аз просто оставих Изабел. По-късно тя отново се появи в „Гут Валдхоф“, но нямаше време да разговаря с мен.

Боденщайн го гледаше съчувствено, Анна Лена Дьоринг хлипаше, а Ритендорф въздишаше.

— Както виждате — продължи Керстнер с внезапно озлобление, — нямам абсолютно никакъв интерес тя да умира. Предпочитам да можех да науча от нея къде е детето ми и как мога да си го върна.

Когато Боденщайн потегли от Рупертсхайн към Кьонигщайн, Франк Бенке му се обади по телефона. Съпрузите Терхорст, които живеели в един от апартаментите на първия етаж на „Вълшебната планина“, били видели миналата събота интересни неща. По изключение, Фридхелм Дьоринг не беше излъгал, когато твърдеше, че е прекарал нощта при Изабел, тъй като Константин Терхорст го бил срещнал в събота сутринта в седем и петнайсет на излизане от асансьора. Няколко часа по-късно, около единайсет и половина, Изабел Керстнер отново била посетена от някакъв мъж. Мъжът бил дошъл със сребрист джип, което Моника Терхорст много добре си спомняла, тъй като колата била препречила нейната на паркинга. Тя била виждала и преди този мъж да изпраща Изабел до дома ѝ, от което заключила, че той вероятно живее при нея. Малко преди три часа Изабел излязла от вкъщи. Терхорст я видели от балкона си, като забелязали и това, че някаква жена дошла с тъмно беемве и около петнайсет минути разговаряла с Изабел на паркинга.

— Мъжът с джипа със сигурност е бил Кампман — рече Бенке, когато приключи с доклада си. — Излъгал е, че в събота вечерта е видял съвсем за малко Изабел в конната база.

— Възможно е — отвърна Боденщайн, — тогава пак отивам в „Гут Валдхоф“.

Той съобщи накратко на колегата си какво е научил междувременно от Керстнер за детето. Не можеше да се очаква хората, на които Изабел бе поверила Мари, да се обадят доброволно в полицията, така че трябваше повече или по-малко да се разчита на случайността.

За всеки случай, проследяването на Мари Керстнер трябваше да започне незабавно. Възможно бе изчезналото дете да е ключът към убийството.

Робърт Кампман първоначално отрече да е ходил при Изабел. Боденщайн знаеше, че този човек лъже, понеже не беше добър лъжец — пръстите му трепереха и целият беше изключително нервен.

— Вижте, Кампман — каза нетърпеливо Боденщайн, — ако поне малко не се опитате да ни съдействате, ще поискам от прокурора

предварителна заповед за арест. Ако желаете, ще направим очна ставка със съседите на госпожа Керстнер и ако те ви разпознаят като мъжа, който миналата събота е бил час и половина в жилището, ще бъдете обвинен във възпрепятстване на полицията. Опитвам се да си изясня един смъртен случай. Става дума за углавно престъпление и го приемам съвсем сериозно.

Кампман закърши ръце и пребледня.

— Е — Боденщайн се наведе напред, — какво правихте в събота, на двацет и седми август? Къде бяхте между единайсет и половина и един и къде бяхте вечерта?

Те седяха в трапезарията в дома на Кампман, където всичко изглеждаше подредено и стерилно, като на снимка от каталог на ИКЕА. Госпожа Кампман, която с грейнала усмивка сновеше от стая в стая като навита на пружина, приличаше на усърдна домашна прислужница. Беше перфектно гримирана и фризирана, носеше кашмирен пуловер с цвят на водорасли, тесни джинси и твърде много бижута за обикновен делничен ден.

— Искате ли кафе? — изчурулика сияещо тя, но Боденщайн благодари и отказа. Тя сложи ръка на рамото на мъжа си, който на свой ред изкриви лице.

— Би ли ни оставила сами, ако обичаш? — Гласът му звучеше сърдито.

— Разбира се. — Тя отдръпна ръката си.

Боденщайн позна по погледа, с който бе удостоила мъжа си, че тази неестествена веселост е само фасада. Госпожа Кампман беше наранена или гневна, или и двете едновременно. За всеки случай между двамата нещо не беше съвсем наред. Кампман изчака жена му да затвори вратата след себе си и да се зафръцка пред прозореца към двора.

— В събота предобед бях при Изабел — каза той, а физиономията му беше толкова непроницаема, че Боденщайн по никакъв начин не можеше да предположи какво става зад челото на този човек.

— И защо бяхте там?

— Бях... по работа.

— Може ли да бъдете по-конкретен?

— Малко преди това бях продал един кон с нейна помощ. Сутринта тя ме извика и ме помоли да ѝ дам комисионата, която ѝ бях обещал.

— Защо просто не е дошла в базата?

— Нямам представа. Трябваше ѝ спешно.

— Обичайно ли беше да ѝ давате пари?

— Да. Десет процента от всяка сделка, която правя с нейна помощ. — Кампман изглеждаше потиснат. Наведе се напред. — Жена ми не знае за това — предупреди той. — Никой не знаеше. Това си беше между мен и Изабел. Ако не беше тя, нямаше да продам толкова много коне през последните години.

— Колко пари ѝ дадохте?

— Пет хиляди евро.

Парите, които бяха в джоба на панталона ѝ. Дотук излизаше, че Кампман казва истината.

— И за това ви трябваше час и половина?

— Пихме и кафе, говорихме — сви рамене Кампман. — За... коне.

— Случайно да сте спали с нея? — попита Боденщайн.

Кампман видимо се затвори в себе си. Облегна се назад.

— Защо постоянно ме питате с колежката си дали съм имал нещо с Изабел?

— Била е привлекателна жена — отвърна Боденщайн. — Прекарвали сте много време с нея. Толкова ли е далече от мисълта?

— Отношенията ми с Изабел бяха изцяло от професионално естество — каза Кампман остро и започна разсеяно да къса грижливо аранжирания букет на масата, — всичко друго е пълна глупост.

— Не ви вярвам.

За миг се възцари мълчание. През притворения прозорец се чу отдалечен смях и шум от чаткащи по бетона копита.

— Защо не кажете най-после истината? — Боденщайн забеляза, че учителят по езда се поти. Клепачите му трепкаха нервно.

— Божичко, нали и аз съм човек! — отвърна направо той. — Не можеше да не се случи.

— Само веднъж ли?

Кампман му хвърли колеблив поглед, после направи безпомощно движение с ръка.

— Жена ми прави всичко за мен — рече унило той. — Но не можете да си представите колко е напрегнато всеки ден да трябва да понасяте нейното честолубие, ревност и претенции. Сравнява се с тези, които идват тук, в конюшната. Аз обаче не мога да издържа на темпото.

— И вие потърсихте спасение в афера с Изабел Керстнер.

— Не. Не беше афера. Ние само така... е, да. Не беше нищо сериозно, просто само... за разнообразие.

— Знаете ли къде е настанила Изабел дъщеря си?

— Не. Нямам представа.

— Какво стана, след като напуснахте дома й? — попита Боденщайн.

Кампман помисли малко.

— Дойдох си тук, защото имах часове по езда.

Боденщайн се сети за жената, която се била появила в ранния следобед при Изабел.

— Каква кола кара жена ви?

— Или своя голф кабрио, или кайена — отвърна Кампман изненадано. — Защо?

— Просто така — каза Боденщайн. — Какво стана после? Как се наранихте?

— Аз... ами аз... ударих си главата във вратата на конюшната. Доста кървеше и следобед се прибрах, защото ме болеше главата.

Боденщайн наблюдаваше този мъж, който изведнъж му се стори депресиран и нещастен.

— По-късно жена ми отиде при родителите си — добави след известно време Кампман. — Тъстът ми имаше рожден ден, но аз не успях да го посетя. Все някой трябваше да остане в конюшната.

— Къде бяха децата?

— На екскурзия от училище. Върнаха се в неделя.

— Значи същата вечер сте били сам вкъщи?

— Да.

— Привечер Изабел е била тук в базата. Казали сте на колежката ми, че е търсила Дъоринг.

— Така ми каза тя, да — потвърди Кампман и продължи да малтретира цветята на масата.

— Същата вечер жена ви не се ли е отбивала тук?

— Не. — Кампман успя леко да се усмихне. — Излиза, че май нямам алиби. Полякът, който работи в конюшната, същата вечер беше в почивка, затова затворих базата в девет и тогава видях мъртвия кон.

— Не се ли запитахте какво може да се е случило? — осведоми се Боденщайн.

— Честно казано, не — отвърна уморено Кампман. — Беше ми все едно.

Боденщайн и Пиа Кирххоф седяха в ресторант „Мерлин“ и очакваха девера на Пиа, Ралф, който сутринта се беше обадил от летището. Пиа бе разказала на шефа си какво се надява да научи от Ралф за Ягода и Боденщайн беше предложил да се съберат тримата на вечеря. Не му хрумна нищо по-добро, тъй като Розали имаше урок по кормуване — нощно каране, — а Лоренц от няколко дни не разговаряше с никого, ако изобщо се прибереше. Ралф, както винаги, закъсня точно с десет минути. Пиа представи двамата мъже един на друг, после всички разгледаха менюто и си поръчаха.

— Разкажи ни нещо за „Яго Фарм“ — помоли Пиа девера си, когато сервираха виното.

— Надявам се, че нямаш намерение да инвестираш там спестяванията си — ухили се Ралф.

— Инвестирам спестяванията си само там, където ти ми препоръчаш — отвърна Пиа и на свой ред също се ухили. — Така че — давай.

— „Яго Фарм“ беше класически случай на еуфория на „Нойер Маркт“ — каза Ралф. — Тогава, преди шест години, фирмата беше звезда на „Нойер Маркт“. Блестящи прогнози, възторжени отзиви, отлични мениджъри. Само за шест месеца акцията ѝ покачи емисионната си стойност от деветнайсет на четиристотин евро. Който е инвестирал по онова време, е направил голям удар. Аз самият се свързах с инвестиционните посредници на „Яго Фарм“ и техните емисионни съветници, но, за щастие, те се спряха на друг купувач.

— За щастие? — попита Боденщайн. — Нали в началото всичко вървяло добре?

— Всичко се оказа въздух под налягане — обясни Ралф Кирххоф. — Празни приказки. Иначе изглеждаше много

привлекателно, защото по онова време всички инвеститори се нахвърляха на биотехнологии. Имаха най-професионално представяне, редовни рекламни съобщения за стратегиите за развитие, аквизиции, проекти за разпространение, при това със силни инвеститори зад гърба си. Така продължи известно време, но в един момент стана ясно, че нещо не е съвсем наред. В Управителния съвет се изпокарали, защото Ягода на всичкото отгоре беше наел и високоплатени примадони, които само се карали за правомощия, вместо да си вършат оперативната работа. След една година стана ясно, че техните прогнози не струват. Докладът за тримесечието беше истинска катастрофа и те трябваше да публикуват предупреждение, че очакваните печалби няма да се осъществят. Междувременно се срина целият пазар, начело с „Яго Фарм“. В момента търгуват с ценни книжа под едно евро и всичките институционални вложители отдавна са продали акциите си.

Боденщайн и Пиа слушаха с интерес.

— Ягода нямаше никаква представа от естеството на предприятието — продължи Ралф. — По-рано „Яго Фарм“ беше фабрика за таблетки. Произвеждаха някакви таблетки за стомах от солен извор, и аз не знам точно какви. Ягода наследи тази фирма — солидно, малко предприятие с шейсет служители. Необходимите средства за започване на бизнеса получил най-вече от жена си и благодарение на връзките си успя да създаде истинска фирма за биотехнологии, която от години изследва някакво лекарство против рак. За да придаде на цялото нещо сериозен вид, си е наел учени и лаборатории. Ягода безспорно има кураж и е уловил точното време.

— Колко души работят днес в „Яго Фарм“? — осведоми се Боденщайн.

— Трудно е да се каже — сви рамене Ралф Кирххоф, — това е доста многопластова дейност, холдинг с десетки дъщерни фирми. В по-добрите времена са купували по дузина малки фирмички наведнъж, правили са джойнт венчъри и стратегически партньорства. Любимата дума на Ягода беше „синергия“^[1], но вече отдавна никой не залага на нея. В доклада си отпреди три години твърдяха, че имат почти четири хиляди служители, но миналата година точно в „Яго Фарм холдинг“ АД са работели само двайсет и седем души.

— Как така? — попита Пиа.

— Разпратили са хората си по другите фирми или просто са ги уволнили. За всеки случай бизнесът им е към своя край.

Боденщайн кимна. Нищо чудно, че вчера Ягода изглеждаше толкова напрегнат.

— Ханс Петер Ягода — каза Ралф Кирххоф — е класически пример за издигнал се със собствените си сили човек, изключително умен и хладнокръвен.

— Мислиш ли, че той самият още има пари? — попита Пиа.

— Из бранша се говори, че продал акциите си на собственик чрез подставено лице, понеже самият той няма право като председател на Управителния съвет — заяви Ралф. — Но се носят и слухове, че „Яго Фарм“ е неплатежоспособна и че е предизвикала интереса на прокуратурата. Все пак няма доказателства. Чувал съм и че това лекарство против рак предстои да се пусне на пазара. Ако това се случи, Ягода ще се измъкне от капана и бизнесът му ще укрепне.

— Защо Ягода да представлява интерес за прокуратурата?

— Злоупотреба със служебна информация — вдигна рамене Ралф, — разпределяне на печалба, нарушаване на борсовия закон, измама, продължителна неплатежоспособност... Може да се спекулира с всичко.

— Значи спукана му е работата — заключи Пиа.

— Не бива да го подценяваме — отвърна Ралф. — Този човек има безупречна репутация. „Яго Фарм“ го вкара в челните заглавия на пресата, но той няма да се даде така лесно, защото жена му е единствената наследница на най-голямата хесенска частна пивоварна. Бира „Дрешер“, чували сте я.

Боденщайн хвърли бърз поглед на колежката си. Как е могло това да убегне на Остерман?

— Мариане Ягода наследи всичко преди няколко години, когато родителите ѝ загинаха при пожар.

По време на вечерята темата на разговора тръгна в друга посока, но Боденщайн постоянно се връщаше на чутото преди малко. Нямаше да е зле хората му да понаучат нещо и за Ягода. Без да знае защо, имаше слабото усещане, че зад случая, върху който работеха сега, се крие нещо повече от едно убийство.

---

[1] Общи усилия. — Бел.прев. ↑

ЧЕТВЪРТЪК, 1 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Боденщайн влезе в полицейското управление и завари служителите си на сутрешно съвещание на масата в заседателната зала.

— Какви са новините? — осведоми се той и седна начело на масата.

— Ето. — Остерман му тикна снимка от радар от двацет и седми август.

Боденщайн я погледа известно време, после я подаде на Пиа Кирххоф.

— Някаква жена — каза тя. — Човекът на мястото до шофьора не може да се различи. Жалко.

— Нещо за детето? — попита Боденщайн.

— Близо петстотин указания. — Катрин Фахингер, която отговаряше за операция „Мари“, въздъхна. — Проверихме всички следи, но досега — нищо. Знаем, че момичето е записано в една детска градина в Келкхайм, но от август насам вече не я посещава. Съседката, която Керстнер нарече детегледачка на повикване, не е виждала малката от деня, в който Изабел си я е прибрала от нея.

Боденщайн кимна.

— Между другото — каза после той, — Керстнер определено не е извършителят.

Той описа на колегите си вчерашната сцена във ветеринарната клиника.

— За Дьоринг научих някои нещица — взе думата Остерман и започна да търси сред купа хартия пред себе си. — На шестнайсети януари единият от камионите на Дьоринг, който идвал от Италия, бил претърсен на митницата в Базел. Според митническите документи е бил натоварен с портокали и други подобни, но колегите от митническата полиция са намерили сред плодовете и единайсет килограма хероин и три литра чист опиум. Цялата пратка е конфискувана, а шофьорът — арестуван. Становището на спедиция

„Дьоринг“ било кратко: шофьорът на своя глава се е опитал да укрива наркотици. През август мъжът, германец от италиански произход, е осъден на две години. Вероятно ще излежи две трети от наказанието, останалото ще е под гаранция.

Всички го слушаха внимателно.

— През май — продължи Остерман — в Англия е намерен контейнер, в който имало седемнайсет мъртви индийци. Задушени. Товарът в контейнера — хранителни стоки — също бил изпратен чрез спедицията „Дьоринг“. А ето и един съвсем актуален случай: в Белгия бил спрян хладилен влак, натоварен от Англия с недекларирано говеждо месо. Поръчител отново е спедиция „Дьоринг“. Невероятно, а?

— Криминално — отбеляза замислено Боденщайн. — Има ли доказателства за самия Дьоринг?

— Не се ли сещате? Всеки път обвинява подизпълнителите и шофьорите. Сигурно шофьорите си прибират подкуп за мълчанието, после си излежават наказанието и продължават.

Остерман се почеса с химикалката по тила.

— Освен това — завърши той — през хиляда деветстотин деветдесет и осма Дьоринг е осъден за укриване на данъци. Преди това има някои наказания за шофиране в пияно състояние и без книжка. Освен това е обвинен в нанасяне на телесна повреда с фатален изход и...

— Стоп! — прекъсна го Боденщайн и Остерман вдигна поглед. — Това ме интересува. Имате ли повече подробности?

— Естествено — кимна Остерман и продължи да разлиства, — ето. На дванайсети октомври хиляда деветстотин осемдесет и втора година е осъден на двеста и четирийсет марки глоба и полагане на общественополезен труд за нанасяне на тежка телесна повреда с фатален изход, защото пребил тогавашната си съпруга Кармен Джоана Дьоринг. Жената получила тежки мозъчни кръвоизливи, изпаднала в кома и след няколко дни починала. Прокуратурата пледирала най-напред за смъртоносния побой, но адвокатът на Дьоринг успял да смекчи нещата. По време на деянието той бил приел алкохол — две цяло и осем промила. Адвокатът му успял да го отърве дори от парична глоба, вменявайки му неспособност да носи отговорност.

— Чиста работа — отбеляза язвително Пиа. — За всеки случай стана ясно защо Керстнер иска да защити Анна Лена Дьоринг. Явно за двамата не е тайна миналото на Дьоринг.

Боденщайн замислено потърка основата на носа си с показалец и палец.

— Научихте ли още нещо и за Ягода?

— Да — започна да рови в документите си Остерман. — „Яго Фарм“ АД е напълно банкрутирала.

— Подадена ли е вече заявка за неплатежоспособност? — осведоми се Боденщайн.

— Не — поклати глава Остерман — и това е странното, защото преди четири месеца двама акционери го предложили за привличане под отговорност за измама и неговата банка си поискала парите. Тези акционери обаче оттеглили обвинението си и през юли банката му отпуснала кредит от девет милиона.

— Хм, това наистина звучи странно. — Пиа си припомняше какво разказа деверът ѝ вчера.

Носеха се упорити слухове, но нищо не се случваше. Другите фирми, които още преди шест или седем години бяха направили удивителен старт като „Яго Фарм“, вече отдавна ги нямаше никакви, а техните управители бяха низвергнати в очите на обществото от Олимп на големите заблуди в недрата на съдебните зали. Как беше успял Ягода да опази до днес от тази съдба себе си и своята всеизвестно изтощена фирма? Защо акционерите са оттеглили исквете си?

— Щом все още кара такава тежкарска кола, явно не е толкова зле — отбеляза Бенке. — Изглежда, добре се е подсигурил.

— Какво знаете за бира „Дрешер“? — попита Боденщайн.

— Имат много управители — отвърна Остерман. — Освен Мариане Ягода има още трима. Ханс Петер Ягода няма нищо общо с тази фирма.

— Добре — кимна Боденщайн, — да оставим това. Опитайте се да научите повече за личните имуществени отношения на Ягода и се свържете с хората от Отдела за измами във Франкфурт. Може те да знаят нещо повече по този въпрос.

Комисарят се спря, защото внезапно му хрумна нещо. Досега изобщо не бяха обърнали внимание на гласовете в гласовата поща на Изабел Керстнер! Гласът на Дьоринг нямаше как да е, но можеше да е

на Ханс Петер Ягода? Беше време да говори с този човек, за да разбере каква е била връзката му с Изабел Керстнер.

Фридхелм Дьоринг не беше в офиса си, а у дома.

Прислужничката отвори вратата на Боденщайн и Пиа, която никак не се учуди на огромната приемна зала на приличащата на малък дворец къща, в която се озоваха. Първото нещо, на което попадна погледът ѝ в нея, бе една окачена на стената висока около пет метра и три метра широка модерна картина с наситени цветове. По огледално чистия мраморен под отекнаха стъпки, после се появи Дьоринг, с бизнес чанта и ключове за кола в ръка.

Изглеждаше в изключително добро настроение.

— Охо! — каза приветливо той. — Криминалната полиция. С какво мога да ви услужа?

Боденщайн усети движение на балюстрадата и вдигна поглед. Не можеше да повярва на очите си, когато позна Анна Лена Дьоринг. При вида на Боденщайн и Пиа тя се поколеба.

— Скъпа — извика съпругът ѝ, — това са главният комисар Боденщайн и неговата колежка от отдел „Убийства“. Ела тук, заповядай.

Анна Лена Дьоринг се послуша. Кръвоизливите по лицето ѝ още се забелязваха и бяха покрити с грим. Беше вързала тъмната си коса на стегната конска опашка и бе облякла черен панталон и блейзер върху бяла блуза.

— Може ли да ви представя жена си? — Фридхелм Дьоринг се усмихна и пристъпи към нея. Уви ръка около талията ѝ, при което на лицето ѝ за миг се изписа отвращение.

Външно жена му остана спокойна и уверена, дори успя да се усмихне. Боденщайн неволно се сети как Анна Лена Дьоринг се беше срещнала в коридора на управлението с Керстнер, как беше полетяла в обятията му. Защо се бе върнала при съпруга си?

— Чух, че сте били в Париж — рече Боденщайн, като ѝ подаваше ръка.

— Да, за няколко дни — отвърна тя, облекчена, че не я бе издал.

— Знаете ли какво се случи с Изабел Керстнер?

— Да, ужасно е — кимна Анна Лена. — Мъжът ми ми каза.

— Надяваме се да можете да ни помогнете — каза Пиа. — Сигурно и вие сте познавали госпожа Керстнер.

— Разбира се, че я познавах — отвърна Анна Лена Дьоринг, — но не особено добре.

— Учителят по езда Кампман ни каза, че в събота вечерта тя е била още веднъж в „Гут Валдхоф“. Вие видяхте ли я там?

Анна Лена Дьоринг помисли, но после поклати глава.

— Съжалявам, но не. Пък и бях много... заета. Един от нашите коне се... нарани и ветеринарният лекар бе дошъл.

Фридхелм Дьоринг хвърли поглед на часовника си.

— Трябва да излезем по работа — каза той. — Мога ли да направя още нещо за вас?

— Да, бихте могли. — Боденщайн извади от чантата си един диктофон. — Възможно е да познавате гласа от записа?

Той натисна бутона „старт“.

„Стана почти дванайсет и аз те съветвам веднага да се обадиш. Имаше среща и тя беше важна, по дяволите!“

Дьоринг поклати глава, но Боденщайн забеляза как затегна още повече хватката около талията на жена си.

— Не — каза той, — този глас не ми е познат. На теб, Анна?

Анна Лена се колеба, преди на свой ред също да отрече.

— Трябва ли да ни е познат този глас? — Дьоринг пусна жена си. — От къде е записът?

— От гласовата поща на телефона на Изабел Керстнер — отвърна Боденщайн и си прибра диктофона. — Между другото, знаете ли кой още притежава ключ от апартамента във „Вълшебната планина“?

— Аз имам един. Домоуправителите сигурно също имат един резервен.

— Когато претърсвахме апартамента, някой вече беше влизал преди нас. Всичко беше разтребено като в хотелска стая и нямаше абсолютно никакви лични вещи на госпожа Керстнер, нямаше дори пръстови отпечатьци. Това ни се видя доста странно.

— Хм — Дьоринг взе бизнес чантата си, която беше оставил, — наистина странно. Сега обаче все пак трябва да ни извините. Имаме важна среща.

— Само още един въпрос — намеси се Пиа. — В петък вечерта сте били в апартамента на Изабел Керстнер. Кога си тръгнахте от там?

Дьоринг сякаш не се притесняваше да говори в присъствието на жена си, че е нощувал при друга жена.

— Вече не помня. Някъде около два часа.

— Наистина ли? — усмихна се Пиа. — Видели са ви в седем и петнайсет да излизате от къщата.

— Значи е било в седем и петнайсет. — Макар да беше хванат в лъжа, Дьоринг само сви невъзмутимо рамене. — Толкова ли е важно?

— Това ни кара да се съмняваме в достоверността на показанията ви — отвърна спокойно Пиа. — Последно, два или седем? Имате ли и вие ключ, или не? Вие ли разтребихте апартамента, или не?

— Не съм поглеждал часовника. — Лицето на Дьоринг си оставаше безизразно.

— Кога се прибра в събота сутринта мъжът ви, госпожо Дьоринг? — обърна се сега Пиа към Анна Лена.

— Достатъчно, госпожо Кирххоф — намеси се Боденщайн, — нека не задържаме повече господин Дьоринг. Само още един последен въпрос: говорихте ли още веднъж в събота вечерта с госпожа Керстнер? Тя ви е търсила, значи е искала нещо.

— Нали вече ви казах — отвърна Дьоринг, — повече не съм я виждал. От базата си отидох право вкъщи, взех си душ и се преоблякох, защото щях да излизам.

— Въпреки че е трябвало да приспят коня ви, вие сте отишли на парти? — попита Пиа.

Самообладанието на Фридхелм Дьоринг започна да се изчерпва.

— Да — каза той, — а сега достатъчно. Хайде, Анна Лена! Приятен ден, господа.

Боденщайн и Пиа се спогледаха.

— А, госпожо Дьоринг — попита Пиа, — знаехте ли, че съпругът ви в нетрезво състояние е пребил първата си жена толкова брутално, че тя е починала вследствие на нараняванията си?

Дьоринг се обърна — лицето му се бе вкаменило, но в очите му гореше гняв.

— Какво, по дяволите, беше това? — изсъска той.

— Проучваме ви, господин Дъоринг — каза Боденщайн с по-спокоен глас, — и нямаме никакво желание да ви оставим да ни баламосвате.

— Вие ме баламосвате — отвърна студено Дъоринг. — Нямам нищо общо с цялата тази работа. А сега изчезвайте от дома ми, иначе ще подам оплакване за нарушаване на неприкосновеността на дома!

— Нямаме нищо против да продължим този разговор в полицейското управление — Боденщайн прие невъзмутимо опита за заплаха, — както желаете. Колегите от Отдела за наркотици вероятно също ще имат няколко въпроса за намерения хероин във ваш камион. Да не говорим пък за мъртвите индийци в Лондон.

В този миг Фридхелм Дъоринг разбра, че няма така лесно да се отърве от двамата криминалисти. Той погледна към жена си, която стоеше със скръстени ръце и безизразна физиономия.

— Не съм говорил повече с Изабел — отвърна сърдито той. — Това е истината. Последният път, когато я видях, беше в събота сутринта в апартамента ѝ.

— Изабел разказвала ли ви е за детето си? Знаем, че го е скрила някъде, но никой не знае къде.

— Нямам представа къде е държала копелето си — излая Дъоринг, — напълно ми е все тая.

Анна Лена Дъоринг гледаше втренчено и невярващо съпруга си.

— Какво си ме зяпнала такава? — изрева внезапно към нея той, при което жена му наведе глава и не продума. Явно беше свикнала с такива избухвания.

— Няма нужда да крещите — рече Боденщайн. — По-добре ни кажете от кого и от къде е била поканата ви в събота вечерта. В противен случай няма да отидете на срещата си, защото ще трябва да ни придружите.

— Това е смехотворно! — възнегодува Дъоринг, но жена му го прекъсна.

— Бяхме поканени от Ханс Петер Ягода — обясни тя.

— Аха — кимна Боденщайн. — Кога се видяхте с него и колко време прекарахте?

— Аз не отидох — отвърна Анна Лена Дъоринг. — След случая с коня не бях в състояние да ходя на купони.

— Бях там малко след осем и останах до към два — каза Дьоринг.

— Ще проверим това.

— Щом ви прави удоволствие. — Дьоринг хвана жена си за ръката и тръгна към входната врата.

Анна Лена Дьоринг хвърли кратък поглед на Боденщайн и последва мъжа си.

Фирмената централа на „Яго Фарм“ АД се помещаваше в една помпозна U-образна сграда с огледална стъклена фасада в индустриалната зона Зулцбах. Нормално бе човек, който в личния си живот налита на скъпите луксозни коли, прекарва уикендите си на трийсетметрова яхта в Антибите и използва частни хеликоптери и самолети така, както другите хора — автобус или влак, да бъде склонен към разточителство и в професионалния си живот. Един светец надпис „Яго Фарм“ на покрива внушаваше на посетителя, че в тази сграда се намират сърцето и мозъкът на най-обсъжданото предприятие на вече несъществуващия „Нойер Маркт“. Това обаче не отговаряше на истината. Една указателна табела пред портала издаваше, че освен „Яго Фарм“ АД тук имаха офиси и най-различни адвокати, данъчни съветници и други фирми с фантастично звучащи имена. В остъклената приемна зала се виждаше почистваща машина, която трябваше да излъска до блясък сивия гранитогрес. Пиа разгледа указателната табела.

— „Яго Фарм“ АД — администрация — прочете тя, — шести етаж.

Те взеха асансьора до последния етаж. И тук горе Ягода не се излагаше. Докато по другите етажи подът бе покрит с мокет, на етажа на „Яго Фарм“ имаше паркет. Рецепцията беше направена от гранит, по стените висяха огромни картини в стил поп арт, плоските монитори на електронно управляваните системи за наблюдение бяха последна дума на техниката. Изрусената двайсетгодишна блондинка с източногермански акцент и пиърсинг на носа и веждите имаше вулгарен вид. Боденщайн и Пиа се представиха и помолиха за разговор с Ханс Петер Ягода. Изрусената се помъчи малко с телефонната централа, после смутено се извини, че е от фирма, предоставяща

почасови услуги, и днес е тук за първи път на работа. Криминалната полиция явно допълнително я стресираше. По някое време се свърза с някого и, изглежда, се успокои, когато успя да придружи посетителите до заседателната зала в края на коридора. Боденщайн се огледа. Заседателната зала бе обзаведена с една овална маса, около която бяха наредени дванайсет стола с хромирани облегалки. Върху един черен шкаф имаше табла с чаши и малки шишета с вода, а до нея беше оставена купчина вестници, която не убягна на Боденщайн. Сред списанията за мениджъри той намери списания за борси, капитали и други подобни. На тапицираните със светложълти тапети стени висяха рекламни плакати на „Яго Фарм“ АД в рамки, явно правени в едни подобри времена. Боденщайн отиде до прозореца, гледащ към задния двор, при което паркетът на пода изскърца. В този момент една врата на фирмената сграда се отвори и някакъв мъж излезе. Боденщайн едва позна Робърт Кампман, който наместо панталон за езда и ботуши носеше костюм и вратовръзка.

— Госпожо Кирххоф — каза тихо Боденщайн, — вижте това.

Пиа отиде при шефа си.

— А, това е Кампман — забеляза и тя. — Но какво прави той тук?

— Нямам представа — отвърна Боденщайн.

Кампман се качи в кайена, който бе паркиран до един майбах и едно ферари.

— Забележителен паркинг — забеляза Пиа. — За една почти банкрутирала фирма е наистина странно.

— Как решихте, че „Яго Фарм“ АД ще банкрутира? — чу се някакъв глас зад тях.

Ханс Петер Ягода беше влязъл в помещението. Той носеше тъмносив костюм със сако с двуредно закопчаване, вратовръзка с подходящ десен и излъскани до блясък обувки. Восъчната му бледност му придаваше вид на болен. Пиа не отговори на въпроса му и представи Ягода на шефа си.

— Заповядайте, седнете. — Ягода направи жест с ръка по посока на масата. — Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Боденщайн и Пиа отказаха учтиво и седнаха. Боденщайн се опита да прецени този човек с тънки крайници и тих глас. На пръв поглед Ханс Петер Ягода изглеждаше безобиден, почти женствен, но

един деликатен и снисходителен човек не би направил кариера като неговата. Острата бдителност в живите светли очи се намираше в силно противоречие с учтивото му посрещане. Боденщайн се замисли над казаното от Ралф Кирххоф. Не биваше да се подвеждат по външността му. Ягода седеше видимо отпуснат, но люлеенето на краката издаваше вътрешното му напрежение.

— Работим по дело за убийството на Изабел Керстнер — отново извади диктофона си Боденщайн — и бихме искали да ни кажете дали ви е познат гласът от записа.

Той пусна отрязъка от обаждането и видя как Ягода за малко спря да си люлее краката.

— Това е моят глас — каза спокойно той. — Доста се бях ядосал на Изабел, че не се появи. Същата вечер бях организиран купон и очаквах да дойде и тя.

— Защо я бяхте поканили? — попита Пиа. — В понеделник останах с впечатлението, че не държите особено на нея.

По устните на Ягода пробяга лека усмивка.

— Правилно сте забелязали — отвърна той. — Но моето лично мнение няма значение. Госпожа Керстнер беше моя служителка и си вършеше добре работата.

— Била е ваша служителка?

— Да. Все се оплакваше, че ѝ трябват пари, и аз ѝ предложих да работи за мен.

— На каква позиция беше назначена? — попита Боденщайн.

— Отговаряше за обслужването на клиентите в „Яго Фарм“ — Ягода отново се усмихна, — нашите клиенти оценяват високо това, че ги обслужва госпожа Керстнер.

Боденщайн започна да разбира.

— До какво се свеждаше това обслужване?

— Няма точна формулировка — махна небрежно с ръка Ягода. — Но нашите клиенти бяха омагьосани от нея.

— Добре тогава — покашля се Боденщайн. — На каква среща не се яви тя в петък вечерта?

— Имах гости — отвърна Ягода, — бяха дошли някои добри клиенти. Изабел трябваше да се погрижи за тях.

— Фридхелм Дьоринг също ли беше на партито ви?

— Да, беше. Дойде към осем.

— Той също ли е клиент на „Яго Фарм“?

— С него сме бизнес партньори. — Погледът на Ягода беше спокоен и ясен, но под масата краката му силно се люлееха.

— Беше ли ви известно, че госпожа Керстнер е имала връзка не само с вашия управител, господин Кампман, но и с Фридхелм Дьоринг?

— Наистина ли? — Физиономията на Ягода си оставаше непроницаема. — Не, не знаех.

— Между другото, обичайно ли е за вас да плащате на служителите си в брой? В централата на „Порше“ в Хофхайм едно порше боксер е платено в брой. — Боденщайн наблюдаваше внимателно Ханс Петер Ягода, но той не трепна.

— Госпожа Керстнер държеше да си получава парите кеш — отвърна спокойно Ягода. — Мисля, че защото не искаше мъжът ѝ да разбира за тях.

Изведнъж през главата на Боденщайн мина една мисъл толкова бързо, че не можа да разбере точно каква беше, но му остана някакво чувство на недоверие. Зададоха на Ягода още няколко въпроса, после той учтиво им даде да разберат, че, за съжаление, не разполага с повече време. И веднага щом напуснаха сградата, мисълта отново го връхлетя.

Боденщайн изказа пред Пиа подозрението си.

— Изнудване? — попита смаяно тя.

— Да — кимна Боденщайн. — Възможно е Ягода да се е опитвал да изнудва бизнес партньорите си с помощта на „обслужването“ на Изабел Керстнер. В събота вечерта тя сигурно отново е трябвало да спи с някой клиент, който би създал проблеми. И понеже не се е появила, Ягода се е притеснил. За него е важно да си оплете кошницата — и ако не може да държи клиентите си със законни средства, прибегва до други.

След кратък размисъл Пиа кимна.

— Акционерите, които изненадващо са оттеглили жалбата си. И банката, която изведнъж е подновила кредита. Явно се е въртяло нещо там.

— Трябва пак да отидем до апартамента на Изабел Керстнер — разбърза се Боденщайн. — Сигурен съм, че нещо ни е убягнало.

В катедралата във „Вълшебната планина“, в която бе живяла Изабел Керстнер, Боденщайн и Пиа се натъкнаха на неприятна изненада. Някой беше счупил служебния печат и бе отворил апартамента. Цялото жилище беше не просто опразнено, а почти превърнато в развалини. Всичките мебели бяха изчезнали, да, дори вградените шкафове бяха изтръгнати. Дали това не беше Фридхелм Дьоринг, който не си губеше времето и бе заличил всякакви следи?

— Този наистина ни мисли за прости. — Боденщайн започна да се ядосва на Дьоринг не на шега.

Много неясна му беше ролята на този човек в цялата работа. Макар на пръв поглед да нямаше причина да желае смъртта на Изабел Керстнер, явно знаеше повече, отколкото им бе казал. Боденщайн нямаше никакво намерение да продължава да се оставя на Дьоринг да го лъже. Пиа отиде до обитателите на долния етаж да разбере кога е било опразнено жилището, а Боденщайн заснова с мрачна физиономия из апартамента, пъхнал ръце в джобовете. Стъпките му отекваха от оголените стени. Нямаше причина Дьоринг да изпразва апартамента, тъй като и без това в него не можеха да се намерят съществени следи. Освен това всичко, което бе открито след първото разтребване като следи, беше документирано. Защо бе тогава тази незаконна акция? Боденщайн се спря до мястото, на което е било леглото. В светлите ивици слънчева светлина, проникваща през прозореца, танцуваха пращинки и неговият поглед се спря на едно място на лъскавата квадратна касета на изкъртения паркет. Едно неправилно място привлече вниманието му. Той коленичи и прокара пръсти по пода. Наистина! Един правоъгълник беше по-хлабав! Като се вгледа по-внимателно, той забеляза по ръба на паркетните дъсчици драскотина. В този момент в апартамента влезе Пиа.

— Госпожо Кирххоф! — извика през рамо Боденщайн. — Вижте какво има тук!

Пиа се появи в рамката на вратата.

— От съседите или няма никого, или никой не отваря. Но какво правите там?

— Ето. — Боденщайн посочи кухня дървен квадрат. — Имате ли джобно ножче или нещо подобно?

Пиа се приближи и приклезна. В чантата ѝ се намираше пила за нокти. Тя заби острието ѝ в тънката фуга и вдигна късчето паркет.

— Обзалагам се, че са търсили това — ухили се тя и бръкна в дупката на пода.

— И аз така мисля — потвърди Боденщайн.

Пиа заопипва в кухнята. Първо подаде на Боденщайн един омачкан тефтер, джобен формат. По лицето на шефа ѝ мина победоносна усмивка, докато го разлистваше с върховете на пръстите си. Пиа намери в скривалището в пода и други неща, сред които една плоска касичка, която не беше заключена. В нея имаше пачка чисто нови петстотиневрови банкноти, един плик снимки, пристегнат с ластик, два златни синджира, доста пръстени и пет малки касетки, които ставаха за телефонен секретар. Накрая откри цяла купчина дивидита.

— Така — Боденщайн се изправи и изтупа праха от панталона си, — сега ми стана интересно какво точно е скрила тук горката Изабел.

На екрана се появи лицето на Изабел Керстнер — наистина хубаво лице, с високи скули, големи, зелени очи и чувствена уста с плътни устни и блестящо бели зъби. Тя се протягаше, изключително оскъдно облечена, на едно широко легло и тикаше лицето си в лещата на камерата.

— Днес е неделя, шести август две хиляди и пета година — каза тя. — Точно деветнайсет и трийсет часа. Очаквам височайше посещение.

Тя се изкиска глуповато и погледна към камерата с похотлива усмивка, стисна гърдите си и прокара върха на езика по устните си. Татуираният делфин ясно се виждаше над пъпа ѝ.

— Всъщност имам чудесна изненада за шефа си.

В дъното се позвъни.

— О — каза Изабел, — това е той. Цепи секундата.

Тя се отдалечи с танцова стъпка и излезе от кадър. В дъното се чуха гласове. Минаха единайсет минути, преди Изабел да се появи отново. Зад нея се показва Ханс Петер Ягода, който тръгна право към кутията и погледна в нея подозрително. Явно не допускаше, че Изабел работи с две камери и че камерата, която сега го снимаше, беше поставена така, че да обхваща цялото легло и вратата към банята.

— Не искам да попадна и аз в нашия филмов архив — каза той. Изабел се засмя и започна да разхлабва вратовръзката на шията му.

— Стига! — Ягода хвърли поглед на часовника си. — Сега нямам време за такива игрички.

— О, хайде — усмихна му се прелъстително тя.

— Престани! — отблъсна я той от себе си. — Искам да му вземеш акъла на тоя. Ако го накараш да извади няколко пакетчета кокаин, ще получиш допълнителен бонус.

— Няма проблем — изкиска се Изабел. — Този тип така се е наострил, че ще направи всичко, което му кажа. Сигурно вкъщи при мама гласът му не се чува. А може и да е някой хипопотам като жена ти. Наистина ли трябва да тръгваш?

Тя се отпусна на леглото и силно се протегна. Ягода сякаш се разколеба в решението си. Погледна Изабел, после хвърли още един поглед на часовника си.

— Какво пък — започна да разкопчава сакото си той. — Ще ме почакат. В крайна сметка, аз съм шефът.

По-интересни от това, което показаха за по-малко от седем минути пред камерата, бяха разговорите им. Говореха си за хора, чиито имена не бяха познати на Боденщайн и колегите му, но от тях се разбираше за какво всъщност плащаше Ягода на Изабел Керстнер. Човекът, който го играеше сериозен еснаф, беше предизвикал желязната лоялност на разгневените акционери, на директора на кредитния отдел и председателя на Управителния съвет на банката си с помощта на яко изнудване. Без съмнение едно филмче с компрометиращо съдържание имаше невероятна убеждаваща сила.

— Излъга ме, без окото му да мигне — ядоса се Пиа, след като филмът свърши.

— За всеки случай не Дъоринг е този, който е опразнил апартамента — каза Боденщайн. — Мисля, че Ягода е търсел точно тези дивидита, защото съм почти сигурен, че Изабел съвсем скоро му е казала за съществуването им. Вероятно той е бил източникът на пари, за когото спомена онази Тордис.

— Мислите, че тя е изнудвала и Ягода? — попита Хесе.

— Не го изключвам — кимна Боденщайн. — Ягода не я е убил. Искал е само да вземе тези дивидита, за да не попаднат в нечийи други

ръце.

Това, на което допреди няколко дни се гледаше като на убийство от болезнена суетност или ревност, постепенно прерастваше в доста по-заплетен случай. Тук вече не ставаше въпрос за една мъртва млада жена, а за нещо много по-голямо, само дето Боденщайн още не можеше да разбере важността на случките, точните връзки и причини за тях. Дали Изабел беше наистина само един без контрол използван инструмент, или действаше по нечия поръчка? Инстинктът му говореше, че тя е тласната напълно случайно между тъмните машинации, но какви бяха точно те, все още не разбираше.

Бенке сложи една от петте малки касетки в касетофона, поставен в средата на масата в заседателната зала. Изабел Керстнер бе записвала телефонни разговори на телефонния си секретар. Доколко важни щяха да се окажат, беше трудно да се прогнозира, но все пак бяха интересни. Двамата с Ягода се радваха на общите си жертви, тя се оплакваше от непривлекателността на някои клиенти, при което Ягода ѝ напомняше за солидните ѝ хонорари. По едно време тонът на разговорите се промени и можеше да се види как Изабел ловко се опитва да вкара в леглото си и своя поръчител. На Ягода сякаш и през ум не му минаваше, че разговорът може да се записва. По време на един разговор той направи изключително образно описание на това, което замисля да прави с нея, като междувременно се увлече в неприятни забележки по адрес на жена си.

— Каква голяма любов само — каза саркастично Пиа.

Вторият глас, познат на служителите на комисията по убийствата, беше на Кампман, но от разговорите не излезе нищо съществено. Ставаше въпрос за коне и пари, за хора, които явно бяха купили коне от Кампман. Доста често се споменаваха името Маркарт, както и имената Харт, Ноймайер и Пейдън. Споменаваха се и други посетители на „Гут Валдхоф“, които Боденщайн и Пиа познаваха. Гласът на Изабел звучеше съвсем нормално, прелъстителният тон явно бе запазен само за Ягода.

— ... направо ще ме умориш от смях — казваше весело тя, — да продадеш на тъпата Пейдън тази скапана кранта, която на всичкото

отгоре е бременна, задъхва се и е с шест години по-стара. Какво ще правиш, когато това излезе наяве?

— Нищо — Кампман звучеше самодоволно, — докато излезе всичко наяве, децата така ще са се привързали към понито, че няма да искат да се разделят с него. Между другото, утре вечер ще доведе един кон, който съм предвидил за Конради. Истинска фурия и дяволски елегантен. Трябва малко да го пояздиш. Като те види на магарето, ще откачи.

— И къде е уловката тук?

— Животното изобщо не е в час — каза Кампман. — За никакъв турнир на света не стъпва на дресировъчната площадка. Но у дома е незаменимо. Ако тъпата крава толкова държи да похарчи парите на стареца си, ще се погрижа никога да не идва на турнира. Както винаги...

Служителите на К-II се позачудиха каква ли е била причината Изабел Керстнер да записва тези разговори. Повече привлякоха интереса им другите неща, които бяха извадили от скривалището Боденщайн и Пиа.

— Я да пуснем още едно дивиди — рече на колегите си Боденщайн.

Кадрите на този филм показваха леглото в спалнята на Изабел Керстнер от друга перспектива. Сигурно обичайното място на камерата беше в шкафа, в който Ягода така недоверчиво бе проверявал. На второто дивиди отново бе заснето хоризонталното усърдие на младата жена с най-различни мъже, които Боденщайн и колегите му не познаваха. Но по отношение на четвъртия мъж на второто дивиди нещата стояха иначе. В голямата заседателна зала се възцари необяснима тишина.

— О, боже! — наруши първа мълчанието Пиа. — Това не може да е истина!

— Не може да бъде! — каза и Боденщайн.

Двамата си размениха по един поглед. Изведнъж всичко се промени. Случаят придоби нови, по-големи измерения.

— Искате какво? — Криминалният директор — доктор Хайнрих Нирхоф свали очилата си за четене и изгледа неразбиращо Боденщайн.

— Сигурен съм, че има връзка между самоубийството на Харденбах и убийството на Изабел Керстнер — каза Боденщайн. — Харденбах е изнудван със секс видео.

— Престанете! — Криминалният директор Нирхоф стана от бюрото си и заклати отривисто глава. — Познавате този мъж дори по-добре от мен, Боденщайн! Той беше еталон за безупречност! При най-голямо желание не мога да си представя, че е заложил на карта своята кариера и политическите си амбиции заради някаква... креватна история!

Боденщайн наблюдаваше шефа си, който нервно крачеше из офиса. За него не беше изненада отказът на Нирхоф да издаде решение за обиск на офиса и дома на Харденбах. Криминалният директор изобщо не харесваше негативните публикации. След своето самоубийство Харденбах бе издигнат от пресата до ранга на светец; неприятните факти щяха да повлекат след себе си само проблеми.

— Господин доктор Нирхоф — опита отново Боденщайн, — Харденбах е бил замесен в някаква съмнителна история. Научихме, че Отделът за икономически престъпления е разследвал случай срещу някакъв мъж на име Ханс Петер Ягода и неговата котираща се на борсата фирма. Знаем също, че това разследване е прекратено преди няколко седмици поради липса на доказателства. А прокурорът, който е разпоредил прекратяването, е Харденбах. Всичко, което ми трябва, са доказателства, че и той се е набъркал в играта и...

— Всичко това са само предположения! — прекъсна го остро Нирхоф. — Представете си какво ще стане, ако вие и вашите хора очерните посмъртно името на Харденбах, а впоследствие се окаже, че подозренията ви са неоснователни! Какво ще правим тогава? Човекът не може да се защити срещу нападките ви.

— Защото е предпочел предварително да изпразни пистолет в устата си — отвърна спокойно Боденщайн. — Харденбах се е самоубил, защото е знаел, че на кариерата му ще се сложи край, щом се разбере, че е попречил на разследването. Отклоняване, възпрепятстване на правосъдието, подкупност посредством служебен пост...

Криминалният директор Нирхоф въздъхна дълбоко.

— Само си помислете за семейството му — вметна той. — Такива обвинения увреждат авторитета на техния съпруг и баща.

— Така е — съгласи се Боденщайн, — и то в доста голяма степен. Съжалявам, но и нищо не мога да променя. Трябват ми доказателства, че Харденбах е бил изнудван, защото искам да докажа това изнудване на Ягода. Жената, която е спала с Харденбах, е убита, а моята задача е да изясня това убийство.

Криминалният директор Нирхоф не можеше да си намери място от досада. Той седна отново зад бюрото си и загледа дивидито, което му беше дал Боденщайн, толкова недоверчиво, сякаш очакваше всеки момент то да се превърне в хлебарка.

— Харденбах беше не само партиен другар и дългогодишен спътник на министър-председателя и на министъра на вътрешните работи, те бяха и добри приятели — каза после Нирхоф и нарисува личния си кошмар в най-тъмни краски. — Ако подозренията ви не се потвърдят, пресата с удоволствие ще ме разкъса. Министър-председателят и министърът на вътрешните работи ще ме упрекнат, че умишлено петня името на Харденбах, за да се самоизтъкна. Пишете ме мъртъв, ако сега ви разреши да разбуните кошера.

Значи такава била работата.

„Страхливец“, помисли си Боденщайн, но лицето му остана неподвижно. Нирхоф искаше да се издигне, а към момента с неговия партийнополитически цвят нямаше никакъв шанс да отиде във Висбаден. Дали не спекулираше с поста си на областен директор?

— Трябва да измислите друг начин — разтърси решително глава Нирхоф. — Няма да предприемате официален обиск. Точка по въпроса.

— Кажете, че на своя глава съм поискал съдебно разрешение — предложи Боденщайн. Бегъл лъч на надежда освети лицето на Нирхоф, но после отново го закриха облаци.

— За да покажа, че не знам какво се върши във ведомството ми? Забравете!

Боденщайн хвърли поглед на часовника си.

— Не можем да чакаме дълго — каза той. — Следите ще изстинат. Искam да говоря с вдовицата на Харденбах. Ако тя знае нещо, ще си спестим разрешението за обиск.

Нирхоф се бореше със себе си.

— Областното криминално управление е поело разследването на смъртта на Харденбах — припомни той на директора на К-II и вдигна

ръце. — Ако говорите с госпожа Харденбах, рискувате да си навлечете гнева им. За всеки случай, аз не знам нищо.

Боденщайн знаеше, че за момента не можеше да очаква повече. Той благодари за разговора, стана и напусна кабинета на шефа си.

Карин Харденбах, цялата в черно и с безизразна физиономия, сама отвори вратата на бунгалото от изпечени тухли. Тя не можеше да си спомни за Боденщайн и Пиа; шокът от новината за самоубийството на мъжа ѝ в неделя бе оставил празнина в паметта ѝ и затова в началото ги помисли за свидетели на Йехова, склонни да водят разговори за Библията на вратата в късните следобедни часове. Но щом Боденщайн се легитимира, недоверието ѝ изчезна и тя ги покани вътре. В дъното на къщата се появиха две момичета в тийнейджърска възраст с изпити, бледи лица и Боденщайн си даде сметка, че със своето самоубийство Харденбах завинаги и безвъзвратно бе разрушил идилгията на опечалените в предградието. По лицето на госпожа Харденбах се бяха вкопали дълбоки бръчки. Тази жена, която през целия си брачен живот е била вярна съпруга, изглеждаше наранена и толкова безпомощна, като неопитен моряк на руля, след като бурята е изхвърлила капитана от борда. Боденщайн изпитваше дълбоко съжаление, че му се налага да разтърси още повече и без това разклатения живот на тази жена.

— Как сте? — попита той съчувствено, след като се извиниха за безпокойството и размениха няколко любезни думи, а после госпожа Харденбах ги въведе във всекидневната — отражение на еснафската порядъчност на мъжа, който доскоро я бе обитавал. Рустикална дъбова ламперия, старомоден телевизор, бюфет от масивна дървесина, каучукови дървета.

— Добре. — Госпожа Харденбах се усмихна храбро и запази приличие. — Заповядайте, седнете.

Боденщайн и Пиа се настаняха на дивана, който вероятно иначе се използваше само по празници, а госпожа Харденбах седна на един фотьойл. Тя седеше вдървено на ръба на седалката.

— Какво мога да направя за вас? Мислех, че разследването на случая с мъжа ми е поето от областното криминално управление.

— Така е — кимна Боденщайн. — Ние разследваме едно убийство. То обаче може да е свързано със самоубийството на мъжа ви.

— Така ли? — Госпожа Харденбах повдигна вежди.

— Госпожо Харденбах — Боденщайн се наведе малко напред, — имаше ли някаква промяна у мъжа ви през последните седмици? Имахте ли усещането, че нещо му тежи?

— Това ме попитаха и хората от областното криминално управление — вдигна рамене госпожа Харденбах. — Нищо не ми е направило впечатление. Всичко при него си беше нормално. До... докато той...

Тя спря и направи неопределено движение с ръка.

— Оставил ли е прощално писмо? — осведоми се Пиа.

Госпожа Харденбах се поколеба, после клюмна глава. Боденщайн и Пиа си размениха кратък поглед.

— Знаете ли защо е посегнал на живота си? — попита тихо Боденщайн.

Жената вдигна глава и се втренчи в него. После се обърна, сякаш да се увери, че момичетата не могат да чуят.

— Ще продам къщата и ще се махна от тук — каза тя с решителност, с която самата тепърва свикваше. — Всичко е било една лъжа.

Жената се изправи, отиде до прозореца, скръстила ръце на гърдите си, и застана с гръб към тях.

— Родена съм в строго католическо семейство — каза със сподавен глас тя. — През целия си живот съм вярвала твърдо в определени ценности и представи за морал. Мъжът ми беше в енорийския съвет, в училищното настоятелство, в Управителния съвет на гимнастическото дружество. Беше взискателен към себе си, към мен и към децата ни, но беше справедлив. Бяхме разпределили ясно ролите си и това ме устройваше идеално. Доверявах се на мъжа си, вярвах му. А ето че ме остави.

Тя се обърна. В гласа ѝ звучеше горчивина.

— Не ми остави прощално писмо. Нищо. Никакво обяснение. Сутринта излезе да се поразходи, както винаги преди закуската и църквата. И после просто... се е застрелял.

Госпожа Харденбах изпъна рамене.

— Не мога повече да остана тук. До гуша ми дойде от погледите на хората. Позор.

— Ние предполагахме, че мъжът ви е бил изнудван — каза Боденщайн.

— Изнудван ли? — Госпожа Харденбах се усмихна измъчено. — Глупости. Нали го познават. Той винаги е бил коректен и абсолютно праволинеен. С какво биха го изнудвали?

— Мъжът ви е попаднал в клопка — продължи внимателно Боденщайн. — Намерихме доста компрометиращо видео, показващо него и една млада жена.

— Как можете да твърдите такова нещо? — рече невярващо вдовицата Харденбах и отново седна.

— Предполагаме — намеси се Пиа, — че мъжът ви е изнудван с този филм, за да прикрие важни документи по един случай за измама и така да попречи на цялото разследване. Сигурно се е страхувал да не се разчуе и не е можел да живее с този страх. Предполагаме, че това е причината за самоубийството му.

Когато Пиа млъкна, настъпи мъртва тишина. Госпожа Харденбах се бореше за остатъците от самообладанието си.

— Мъжът ми ме нарани дълбоко, като с лека ръка отне живота си — прошепна тя, — но никога и по никакъв повод не е бил изнудван. И никога не би ми изневерил с друга жена. Това е долна клевета!

— Нямаме никакъв интерес да опетним името на мъжа ви — каза Боденщайн. — Става въпрос за изясняването на едно убийство, в което е замесен човек, за когото предполагахме, че е изнудвал и съпруга ви. Търсим документите, които вероятно е прикрил мъжът ви. Възможно е да ги е съхранявал тук, в дома ви.

Госпожа Харденбах се разкъсваше между дълбоко вкорененото си съзнание, че трябва да съдейства на полицията и правосъдието, и желанието да запази образа на мъжа си такъв, какъвто е бил за нея през целия ѝ живот.

— Можете ли да потърсите в работния кабинет на мъжа си? — помоли Пиа жената, но вдовицата прие молбата ѝ с възмущение.

— Никога не бих търсувала из бюрото на мъжа си — отвърна госпожа Харденбах със задавен глас. — Никога. Пък и не вярвам на всичко това. Може би е най-добре да си вървите.

Боденщайн кимна и се изправи.

— Благодаря, че поговорихте с нас — рече той, бръкна във вътрешния джоб на сако си и остави дивидито на холната масичка.

— Тук е доказателството, че сме ви казали истината, колкото и да е болезнена тя. Ако мъжът ви наистина е бил изнудван, няма да го разгласяваме.

Госпожа Харденбах не го погледна повече.

— Сигурно сами ще разберете каквото ви трябва — прошепна тя.
— Вървете си. Оставете ни на спокойствие.

Едва седнали в колата, и телефонът на Боденщайн изжука. Беше Лоренц, който му съобщаваше, че госпожа Дьоринг го очаква в дома им.

— Какво става с нея? — попита Пиа с любопитство.

— Очаква ме в дома ми. — Боденщайн включи мотора. — Ще дойдете ли и вие? Чудя се какво ли ще иска.

— Преди това спешно трябва да прибера конете си в конюшната и да ги нахраня — отвърна Пиа, след като погледна часовника си. — Няма да се забавя. Пък и колата ми още е в управлението.

— Ще ви помогна с храненето — предложи Боденщайн, — а после ще отидем до Хофхайм да вземем колата ви.

— Ако това няма да ви затрудни — усмихна се изненадано Пиа.

— Ни най-малко — ухили се Боденщайн. — От години не съм хранил коне.

Пиа указваше пътя на своя шеф от магистралата А-66 надолу към асфалтирания междуселищен път, който водеше до Биркенхоф. Боденщайн изчака Пиа да слезе да отвори портата и мина по чакълестата пътека на Биркенхоф. Отдясно имаше малка площадка за езда, отляво се простираше грижливо поддържано пасище, на което чакаха два коня с наострени уши. Той паркира пред къщата под едно голямо орехово дърво, слезе и се огледа. Парцелът беше огромен. В едно обрасло с бръшлян някогашно дворче за кучета лудуваха морски свинчета, по-нататък на една широка поляна свободно си се поклащаха патици и гъски. Боденщайн бавно тръгна към колежа си, която вече идваше по пътеката с двата коня.

— Това тук е адски просторно. — Боденщайн пое от нея единия от конете. — От кога живеете тук?

— От десет месеца. — Пиа отвори двата бокса и конете влязоха в тях. — Чист късмет. Предишният собственик беше доста стар, децата

му живееха в чужбина, а аз имах достатъчно спестени пари, за да купя двора и парцела. Но всичко тук беше в отчайващо състояние. Боя се, че занапред ще трябва да пестя всеки цент за ремонта и поддръжката.

Конете провираха глави през отворените полувратички на боксовете и внимателно следяха какво прави Пиа в помещението с фуража. След малко тя се върна с две кофи.

— Тази тук е за червеникавата кобила — обясни тя, — а другата е за кафявата.

Боденщайн пое кофите и ги раздаде на конете според указанията. Пиа изтърси на всеки от двата коня по четвърт бала сено под поилката, за да го изядат после.

— Хубави коне — установи Боденщайн.

— Кафявата кобила я купихме с мъжа ми, когато беше още малко конче — усмихна се Пиа. — Другата беше на седем и тъй като, за съжаление, си наранила глезена, не става за езда. Но я купихме заради страхотния ѝ произход. Сега и двете са бременни.

— Значи догодина ще си имате двама наследници — усмихна се Боденщайн.

— Ако всичко върви както трябва. — Пиа гледаше с обожание конете, които, изгладнели, се нахвърлиха върху овеса в хранилката.

— А мъжът ви? — попита Боденщайн.

Пиа вдигна глава и го погледна. Усмивката ѝ беше изчезнала.

— Мъжът ми ли? Какво за него?

— Не му ли липсват конете?

— Не — каза лаконично Пиа и хвърли поглед на часовника си. — Приключих тук. Можем да тръгваме.

Боденщайн разбра, че колежката му не желае да говори за съпруга си.

— За всеки случай, не можете да се оплачете от липса на работа тук — рече той, когато отново тръгнаха към колата му.

— Определено не мога — съгласи се Пиа и отново се усмихна. — Но ми харесва така. След шестнайсет години, прекарани в елегантни, отегчителни до смърт, стерилно чисти градски апартаменти най-после мога да рина конски тор и да ровя земята с ръце. Не искам вече да живея по друг начин.

Къщата на Боденщайн се намираше в по-хубавата част на Келкхайм. На пръв поглед приличаше на невзрачно бунгало, но впечатлението беше измамно: те влязоха в просторна приемна с галерия на първия етаж. Къщата беше доста голяма. По няколко стъпала се слизаше в голяма всекидневна, от която се разкриваше разкошна панорама над градината и върху целия Келкхайм и Фишбах. В приемната се появи един младеж с къса, тъмна коса и доста мърлява тениска, последван от едно високо до коленете куче от някаква смесена порода, което поздрави Боденщайн така весело, сякаш комисарят се завръщаше от околосветско пътешествие.

— Здравей, Лоренц — каза Боденщайн на младежа, — благодаря ти, че ми се обади. Може ли да ти представя Пиа Кирххоф, новата ми колежка? Госпожо Кирххоф, това е Лоренц, по-голямото ми дете.

Младежът се усмихна и протегна ръка на Пиа. Беше на около двайсет и две, имаше красиво лице с малко присмехулно изражение и след няколко години щеше доста да прилича на баща си.

— Малко съм negliже — извини се той. — Купих си някакъв английски олдтаймер и се наложи да го пооправя.

— Надявам се, че не си замъкнал госпожа Дьоринг в гаража — каза Боденщайн.

— Не — ухили се младежът, — в кухнята е. Поговорихме си.

— Добре. Благодаря — кимна Боденщайн.

Пиа го последва в една спретната кухня, в която дори на нея би й доставило удоволствие да готви. До кухненската маса седеше госпожа Дьоринг пред чаша вода.

— Съжалявам, че ви безпокоя в дома ви — каза тя и понечи да стане.

— Няма проблем — усмихна се Боденщайн, — не ставайте.

На свой ред и те с Пиа седнаха до масата.

— Попаднах на един имейл в компютъра на мъжа ми — започна Анна Лена Дьоринг — и съм почти сигурна, че това има нещо общо с изчезването на дъщерята на доктор Керстнер. Морис Бро е бизнес партньор на мъжа ми в Белгия и аз знам, че често сключва съмнителни сделки с него. Негов е камионът, в който е било укрито недеклаираното британско телешко.

— Аха. — Боденщайн веднага застана нащрек. Смътно си спомняше, че вече е чувал някъде името „Морис“.

— Ето. — Анна Лена Дъоринг му подаде някакъв лист хартия.

Тя седеше на ръба на стола, изпънала гръб и напрегната, със заключени в скута ръце. Гримът ѝ се беше размазал, очите ѝ бяха зачервени и подпухнали. Беше плакала. Боденщайн отвърна поглед от лицето ѝ и се втренчи в листа. Беше разпечатка на някакъв имейл.

Бонжур, Фред. Получих кукличката невредима. Заминаването от Бордо протече според плана и вече е факт. Адресът окончателен ли е? Клиентите в САЩ, както обикновено, проявяват най-голям интерес! Съобщи ми, моля те, незабавно, маршрутът още може да се промени.

Морис

Боденщайн тикна листа към Пиа. Имейлът беше изпратен на 26 август, в петъка преди смъртта на Изабел. Следващия следобед тя беше казала на мъжа си, че дъщеря им е на място, на което никой не може да я намери.

— Как ви хрумна, че този имейл може да има нещо общо с детето? — осведоми се Боденщайн.

Анна Лена Дъоринг го изглежда продължително.

— Знам доста за сделките на мъжа си — каза тихо тя накрая. — Неговата спедиция превозва много повече, отколкото е известно официално. Обикновено жените наричат „кукли“, а момиченцата — „куклички“. Изабел беше извела някъде в чужбина дъщеря си с помощта на мъжа ми и аз се боя, че е искала да я продаде на хора от САЩ за осиновяване.

Боденщайн и Пиа за миг останаха безмълвни.

— Госпожо Дъоринг — наведе се напред Пиа, — ако мъжът ви се е забъркал в криминално деяние и вие знаете за това, трябва да ни кажете. В противен случай ставате съучастник и също подлежите на наказание.

По лицето ѝ пробягна кратка нелюбезна усмивка.

— Нали познавате мъжа ми — отвърна тя. — Не би се поколебал да ми направи нещо, ако се страхува, че ще разкажа на полицията за сделките му. За него човешкият живот не струва много.

— Но...

— Страхувам се от него — прекъсна я Анна Лена Дьоринг. — Но не искам Миха да загуби дъщеря си. Върнах се при мъжа си само за да взема едни компрометиращи го неща. Ако се опита да ми направи нещо, ще използвам срещу него това, което знам.

— Няма да направим нищо, което може да застраши живота ви — увери я настойчиво Боденщайн.

— И все пак — кимна тъжно Анна Лена Дьоринг и сведе поглед, — ако е необходимо, направете и това. Когато разберете кой е убиецът на Изабел, ще се натъкнете на още един случай, а после ще ви е все едно какво е станало с мен.

Тя замълча и захапа долната си устна. В очите ѝ проблеснаха сълзи.

— Трябва да тръгвам. Благодаря, че ми отделихте време.

Боденщайн я заведе до входната врата и малко след това се върна.

— Морис — каза му Пиа, — това име споменава Ягода на един от записаните разговори.

— Да — кимна замислено Боденщайн. — Имаме все повече парченца от пъзела, но цялата картина остава непроницаема. Дали изобщо сме на прав път?

— Хм. — Пиа подпря брадичката си с ръка. — Най-напред да потърсим убиеца на Изабел Керстнер. Струва ми се обаче, че всичко е някак си свързано. Проблемът е, че броят на заподозрените с всеки час се увеличава. Ягода, Кампман, а сега и Харденбах.

— Харденбах? — попита смаяно Боденщайн.

— Да. Не сте ли се замисляли и вие, че той също може да е имал мотив? Самият факт, че е спал с Изабел, вече го прави потенциален заподозрян. Може да се е страхувал за кариерата си. Може първо да е убил нея, а после и себе си.

— Моля ви, госпожо Кирххоф!

— Нима не се връзва всичко — отвърна Пиа. — Харденбах е имал честолюбиви планове. Искал е да стане министър на правосъдието, а после евентуално дори федерален прокурор. Имал е семейство, безупречен начин на живот и много, много за губене. Такова нещо би могло да превърне всекиго в убиец.

— Възможно е дори да не подозира за съществуването на този запис — разсъждаваше Боденщайн.

— Определено е знаел. И определено това филмче е изпълнило предназначението си — настоя Пиа. — Моят девер ми беше говорил за някакво лекарство, готово за пускане на пазара. Сега съдбата на Ягода е заложена на карта. Трябва му спокойствие поне докато лекарството излезе на пазара и така успее да спаси фирмата му.

Боденщайн хвърли на колежката си одобрителен поглед.

— Много сте проникателна.

— Във всеки случай не Дьоринг, а Ягода е ровил в апартамента за тези дивидита — продължи Пиа. — Според моите разбирания това е доста сериозен мотив за убийство.

— Но също и алиби — уточни Боденщайн. — Имал е гости, които със сигурност ще потвърдят, че цялата вечер си е бил у дома.

— Разбира се — отвърна Пиа. — А и няма да я убие той лично. Все пак само заради изнудванията, които можем да докажем с тези дивидита и записите на разговори, трябва да получим заповед за ареста му.

— Не — въздъхна Боденщайн, — не е достатъчно. Някак си всичко това има твърде много неизвестни. Наистина ли е търсил тези дивидита? Или е търсил нещо съвсем друго?

Спогледаха се безпомощно. Лоренц влезе в кухнята, последван от кучето. Явно си беше взел душ, тъй като косата му беше мокра, а той бе облечен с чиста риза и джинси.

— Къде е Роза? — попита Боденщайн сина си.

— Честно да ти кажа, татко — поклати глава младежът, — понякога наистина се страхувам за теб. Не я ли заведе лично ти на училище тази сутрин? Не си ли спомняш за куфарчето, което тя носеше със себе си?

— А, вярно — изкриви лице Боденщайн. — Екскурзия от училище.

Лоренц се ухили.

— Отивам да си взема пица. Да донеса ли и на вас? — попита той.

— Яли ли сте нещо днес? — попита Боденщайн колежката си.

Изведнъж Пиа усети колко е празен стомахът ѝ. Един сандвич сутринта, на обяд само един туикс, беше доста малко.

— Не кой знае колко — отвърна тя. — Но не искам да създавам главоболия.

— Никакви главоболия не създавате — увери я Лоренц фон Боденщайн. — Е?

— За мен салата и пица с риба тон — каза Боденщайн. — А вие, госпожо Кирххоф? Настоявам.

— В такъв случай — ухили се тя — и аз искам една салата и пица със сардели и чесън. Ако ще прегрешавам, поне да е качествено.

Боденщайн донесе бутилка вода от хладилника и се скри за малко в килера, за да потърси вино. Пиа огледа кухнята. На стената висяха сушени подправки, на пода имаше кучешки панички, на перваза бяха подредени готварски книги, а на една коркова дъска бяха забодени сума ти пощенски картички, билети за кино и най-различни бележници. На стената над масата беше окачен прекрасен акварел, на който бе изобразен провинциален пейзаж. Тук живееше едно щастливо семейство. Пиа неволно се сети за студената, винаги перфектно поддържана хай-тек кухня в нейния франкфуртски апартамент. Хенинг не желаше нито деца, нито домашни любимци, нито пъстри цветове, нито пък безредие, ето защо домът им винаги си оставаше някак минималистичен и без личен почерк. Внезапно Пиа разбра, че твърде дълго бе отлагала раздялата си с Хенинг. И тя искаше да има кухня като тази, където цареше уютно, весело безредие, с панер тъмнокафяви банани на масата, кучешки косми из цялата стая и цяла планина обувки пред вратата към гаража.

— Можете спокойно да пушите — каза неочаквано зад нея Боденщайн и тя трепна уплашено.

— Не, не, не е редно — възрази бързо Пиа. — Мога да се владея в дома на непущачи.

— Жена ми дими като комин — ухили се Боденщайн. — Навсякъде има пепелници.

Той отвори сума ти чекмеджета, докато намери тирбушон. Една котка влезе, поогледа се и с елегантен скок се настани в скута на Пиа.

— Това е Бахира — обясни Боденщайн и извади от едно шкафче три винени и три водни чаши. — Тук той е шефът. Жена ми има навика от всяко пътуване да носи по някоя животинка. Ако правилно си спомням, Бахира е монголец.

— Аха — усмихна се Пиа и погали козината на котарака, който мъркаше доволно в скута ѝ.

— Обичате ли котки? — Боденщайн свали вратовръзката си и наля виното. Отпи една глътка.

— Обичам всички животни — отвърна Пиа. — С удоволствие бих отглеждала куче. Но докато ме няма по цял ден вкъщи, няма как да стане това. Котките са самостоятелни, едно куче обаче изисква време.

— Да, изисква време. — Боденщайн ѝ подаде чашата. — С нашата менажерия се получава, защото децата още живеят тук. Козима по цял ден е във фирмата.

— Фирмата ли?

— Преди десет години тя си основа собствена продуцентска къща и прави документални филми, които заснема сама с екипа си. На места, за които не съм и предполагал, че съществуват. Наздраве!

Боденщайн и Пиа се чукнаха.

— Нова Гвинея, Монголия, Таджикистан, Суматра — въздъхна той и криво се усмихна. — Невероятно.

— Звучи много интересно и вълнуващо — каза Пиа.

— Не и за мен — добави Боденщайн. — Аз съм по-затворен тип и обичам рутината. За Козима това би било убийствено. Лоренц се е метнал на нея, дори се записа доброволец към телевизията и няколко пъти взе участие в експедициите. Розали е по-скоро като мен. Догодина завършва училище и иска да следва право.

— Аз не мога да се определя точно — каза Пиа. — Преди мечтаех да видя широкия свят, но след няколко семестъра право установих, че това не е за мен. На двайсет и две години започнах работа в полицията и там открих призванието си.

— Но междувременно сте прекъснали за седем години. Защо? — осведоми се Боденщайн. Той съзнаваше, че така навлиза в доста лична сфера от живота на новата си колежка, но му беше любопитно.

— Мъжът ми пожела така. — Пиа почеса Бахира зад ушите. — Той искаше домакия, въртяща се около печката.

— Но това изобщо не ви подхожда — изглежда я изпитателно Боденщайн.

— Трябваше ми сравнително доста време, за да го забележа сама — каза небрежно Пиа. — Сега се чувствам добре.

— Утре Остерман трябва да се заеме с този Морис — смени темата Боденщайн. — Искам да знам кой е този човек и къде можем да го открием. Освен това той трябва да разбере какви полети е имало

същия петък от Бордо. Възможно е в списъка на пасажерите да се открие следа от детето.

— Дъоринг има доста кирливи ризи и жена му знае за тях. — Пиа запали цигара. — Но не иска да каже нищо, защото се страхува от мъжа си.

— С основание, бих казал. Дъоринг може да е доста страховит. — Боденщайн се облегна назад. — Натъкнахме се на куп неща, които, без съмнение, са противозаконни или дори престъпни, но за съжаление, сме напреднали само с милиметър по нашия случай.

ПЕТЪК, 2 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Първото нещо, което направи тази сутрин Боденщайн, бе да отиде до отговорния прокурор. Искаше да получи заповед за ареста на Ханс Петер Ягода, преди да се е разчуло за филмите и аудио записите. Прокурорът се колебаеше, докато Боденщайн не му каза, че в случая е замесен високопоставен негов колега и така нещата са станали взривоопасни.

— Ако Ягода научи какво знаем — каза той, — няма да чака да стигнем по-далеч. Още не знам за какво е всичко, но съм сигурен, че той печели спокойствие чрез изнудване със секс филми. Имаше подаден сигнал за фирмата му, но изведнъж жалбите бяха оттеглени.

Беше трудна работа, но най-накрая Боденщайн успя да убеди прокурора, че, бидейки на свобода, Ягода може значително да попречи на следствието.

Изабел Керстнер беше водила бележника си като кратък дневник. Сигурно бе измислила кодови названия за определени имена, защото гъмжеше от постоянно повтарящи се символи, заврънкулки и буквосъчетания. Телефонният указател беше относително незакодирен, но все пак често биваха спестени ту лични, ту фамилни имена. Главният прокурор Харденбах се срещаше като „Харди“, Изабел беше записала служебния номер и номера на мобилния му и през изминалата половин година се беше свързвала с него девет пъти. За съжаление, четири дни преди смъртта ѝ записите се бяха изтрили, така че не можеше да се разбере дали в събота вечерта е знаела предварително за срещите като тази с Ягода, или е разбирала за тях на момента. Междувременно от телекома бяха пристигнали и пълните извлечения от сметките на мобилния ѝ телефон, за справка за профила на движение трябваше още да почакаат. Лесни за дешифриране бяха паричните суми, които Изабел Керстнер бе записала с педантична точност. В петък, 19 август, тя бе получила от Кампман три хиляди евро, а през юли ѝ бяха платили в долари двайсет и четири хиляди евро. По знака \$ веднага се познаваше Ханс Петер

Ягода, защото от него бяха и повечето най-големи плащания, които се извършваха редовно от април насам.

— От март до средата на август тя е получила от Ягода седемдесет и осем хиляди евро — добави Андреас Хасе, след като събра всички суми.

— И това не й е било достатъчно — отбеляза Бенке. — Каква алчна тарикатка!

— Все пак си е купила и порше — каза Хасе. — Дреболия, част от възнаграждението.

Боденщайн слушаше разсеяно, докато прелистваше снимките, които бе намерил скрити в пода. Гледаше по-старите снимки, датиращи още от детството на Изабел, защото на тях бяха един мъж към петдесетте с рогови очила, една хубава жена, един пълничък рус млад мъж и едно момиче. На гърба им с разкривен детски почерк пишеше: „Татко, мама, Валентин и аз — 1981.“ Следваха снимки на коне, с и без Изабел, по-стари и по-нови снимки на смеещи се хора, учителят по езда Кампман, извисяващ се на коня, и пак той в компанията на бираджии в бара, снимки на доктор Керстнер, хванал с горда усмивка едно русо момиченце за ръка, и цяла серия неясни, матирани черно-бели снимки, на която се виждаха една дебела жена и един мъж в костюм и вратовръзка. В долния край на снимките бе отпечатана датата 19 април 1997 г. Изведнъж Боденщайн трепна като ударен от ток.

— Имаме ли лупа тук? — трескаво попита той.

— Имаше някъде една. — Катрин Фахингер скочи и след една минута се върна с увеличителното стъкло.

— Какво става? — полюбопитства Пиа.

Вместо да отговори, Боденщайн се наведе над черно-белите снимки, пръснати на масата пред него, и започна напрегнато да ги изучава с лупата. После се изправи.

— Познавате ли този мъж? — попита той колегите си и бутна снимките към тях.

Пиа, Остерман, Бенке, Хасе и Катрин Фахингер ги заразглеждаха.

— Това е Харденбах — каза веднага Франк Бенке.

Боденщайн бавно закима.

— Но коя е жената? И какво търсят тези снимки при Изабел Керстнер?

— Може ли разберем и ние какво не им е наред на снимките? — попита Бенке предпазливо.

— Още не знам точно — отвърна Боденщайн.

В този момент дойде куриер от съда и донесе заповедта за арест.

— Хайде, госпожо Кирххоф — подкани я Боденщайн, — нека посетим нашия приятел Ханс Петер Ягода.

Ягода не беше във фирмата, но дамата на рецепцията, компетентна от тази от предишния ден, им каза, че предобед щял да ходи в дома си в Кронберг. Домът на Ханс Петер Ягода представляваше учудващо нормално бунгало с четирискатен покрив и решетки от ковано желязо на прозорците. Все пак се намираше върху впечатляващ парцел с размерите на игрище за голф и беше също така впечатляващо добре поддържан. Жената, която им отвори входната врата, бе около средата на трийсетте, висока почти колкото Боденщайн и не просто дебела, а ужасно дебела. По-рано може и да е била красива, но всички контури на лицето ѝ бяха заличени от дебел слой сланина. Беше облечена в кариран панталон за езда и подобна на палатка риза с къс ръкав с надпис „Гут Валдхоф“. Нейната блестяща тъмна коса беше вързана на плитка. Боденщайн веднага си помисли за презрителните забележки от касетата на телефонния секретар на Изабел Керстнер. „Тлъста кокошка“ беше казал Ягода за жена си, а Изабел я беше описала като морж.

— Вие ли сте госпожа Ягода? — попита учтиво той.

Тя кимна и комисарят представи себе си и Пиа Кирххоф. Госпожа Ягода изгледа остро Пиа от главата до петите, докато на Боденщайн хвърли само бегъл, незаинтересован поглед.

— Искаме да разговаряме със съпруга ви. Той вкъщи ли е?

— Какво искате от него?

— Да говорим с него. — Боденщайн нямаше намерение да ѝ признае истинските си намерения.

— Изчакайте тук. — Госпожа Ягода най-после отстъпи крачка назад. — Ще го доведе.

Тя остави входната врата отворена, обърна се и се отдалечи.

— Ама че валкирия — отбеляза Боденщайн поразен.

— Гротеска — смотолеви Пиа, представяйки си изящния Ханс Петер Ягода и тази жена планина.

Боденщайн надникна любопитно в дома им. Стените от грубо издялан камък и дебели греди трябваше да създадат впечатлението за селска къща, на която обаче не подхождаха особено светлият под от гранитогрес и кабелите на енергоспестяващото халогенно осветление. Майката на Боденщайн презрително окачествяваше рустикалните мебели като „гелзен-кирхенски барок“, макар със сигурност да не бяха никак евтини. Ягода се появи след няколко минути. Днес не беше толкова елегантен, а само с една потна сива тениска и бяло долнище на анцуг.

— Добро утро — поздрави той. — Какво мога да направя за вас?

Жена му застана плътно зад него като заплашителна планина от плът и плат. Беше с една глава по-висока от мъжа си.

— Предпочитаме за малко да поговорим на шест очи, господин Ягода — каза Боденщайн.

— Разбира се — кимна Ягода. — Да отидем в кабинета ми.

Те трябваше да минат странишком покрай госпожа Ягода, понеже тя не направи ни най-малък опит да се отдръпне от пътя им. Кабинетът се намираше от другата страна на къщата и от големите панорамни прозорци се откриваше разкошна гледка към Таунус.

— Е — посочи с ръка два фотьойла Ягода и на свой ред също седна зад старомодното си дъбово бюро, — какво има?

— Познавате ли мъж на име Морис Бро? — попита Боденщайн и кръстоса крака.

— Трябва ли да го познавам?

— Предполагам, да. Споменали сте името му пред Изабел Керстнер.

Ягода не трепна. Би бил добър играч на покер.

— А, да. Морис. Не знаех каква е фамилията му — каза той. — Какво за него?

— Искаме да знаем кой е той и как вие сте свързан с него.

— Морис е французин или белгиец — отвърна Ягода. — Бизнес партньор е на Дьоринг.

— А вие какво общо имате с него? — попита Пиа.

— Преди време Морис притежаваше пакет от акции на „Яго Фарм“.

— Преди време значи — кимна Пиа. — Откога не притежава повече?

— Какво значение има това?

— Когато вчера ходихме до вашата фирма — каза вместо отговор Боденщайн, — видяхме господин Кампман, управителя на вашата конна база, да излиза от сградата. Какво правеше той там?

— Нашето счетоводство се занимава и със сметките на конната база — отвърна равно Ягода. — Тя е част от фирмата.

— С костюм и вратовръзка? Да не би да упражнява и друга професия, освен обучението по езда?

Ягода погледна неразбиращо Боденщайн, но в очите му се появи бдителност.

— Какво искате да кажете?

— В миналото случайно да е работил за вас, като е продавал незаконно ваши акции?

— Мислех, че се занимавате с изясняването на убийството на Изабел Керстнер — Ягода сякаш изведнъж стана напрегнат. — Що за въпроси ми задавате?

Погледът на Боденщайн попадна върху един телевизор във вградените шкафове зад бюрото на Ягода.

— Може и сам да се сетите. Случайно да имате тук дивиди плейър? Бихме искали да пуснем един филм.

— Моля — сви рамене Ягода и стана, за да включи телевизора и дивиди плейъра.

Пиа сложи дивидито, после натисна бутона PLAY. Ханс Петер Ягода гледаше филма без видимо вълнение, но тялото му издаваше ясно недоволство.

— Познавате ли някого от господата? — попита Боденщайн. — Госпожа Керстнер би трябвало да я познавате.

— Откъде имате този филм? — отвърна дрезгаво Ягода, вместо да отговори на въпроса.

— Това няма значение. — Пиа смени дивидито. На екрана се появи лицето на Изабел.

— Днес е неделя, шести август две хиляди и пета година — прозвуча гласът ѝ. — Точно деветнайсет и трийсет часът.

Ягода пребледня, очите му увиснаха като магнити на екрана и докато Пиа зареждаше епизода, двамата с Боденщайн забелязаха, че мъжът преглътна нервно. На челото му изби тънък слой пот, а пръстите му се заиграха с една химикалка. Известно време никой не коментираше филма.

— Абсолютно нищо ли не знаехте за съществуването на този филм? — попита меко Боденщайн.

Отговор не последва.

— Възможно ли е да сте искали с тези компрометиращи филми да... хм... повлияете по някакъв начин на своите клиенти и бизнес партньори?

Мълчание.

— Претърсвали ли сте апартамента на госпожа Керстнер, с цел да откриете тези дивидита и разбили ли сте след това разпореденото от прокуратурата запечатване на апартамента?

— Престанете — прошепна Ягода със задавен глас и отклони поглед. Започна толкова силно да се поти, че по тениската под мишниците му избиха тъмни петна.

— Вие излъгахте, че никога не сте спали с Изабел Керстнер — продължи Пиа. — Защо не казахте истината?

Боденщайн постави диктофона на масата и го включи.

— ... искам тази вечер да те видя още веднъж — отекна гласът на Ягода, — цял ден мисля само за теб.

— Днес не мога — отвърна Изабел, — имам още работа.

— Хайде, миличка. Имам нужда от теб! Само като погледна моята старица, тази тлъста кокошка, ми иде да повърна. Луд съм по теб.

Боденщайн изключи апарата. Ягода пое, треперейки, въздух, после прехапа устни и затвори очи.

— Госпожа Керстнер е имала нелюбезния навик да записва телефонните си разговори на телефонния си секретар — каза Пиа. — Няма проблем да ви пуснем и другите записи. Става въпрос за пари и за този Морис, за когото предполагахме, че е продавал акции от ваше име, тъй като вие, като председател на Управителния съвет на „Яго Фарм“, не сте имали това право. Междувременно Изабел беше скрила касетите заедно с бележник под една откъртена от паркет дъска в своя апартамент. Защо го е направила? Да не би да е искала да ви изнудва

по този начин? А може би е била нейна идеята да изнудвате бизнес партньорите си със секс филми?

— Няма да кажа абсолютно нищо — Ягода отново отвори очи — и искам да говоря с адвокатата си.

— Това е ваше право — кимна Боденщайн, — но по-късно. А сега ни последвайте.

— Ама как така? — Ягода изглеждаше изумен.

— Преди шест дни госпожа Керстнер е умряла насилствено — припомни му Боденщайн и извади от вътрешния джоб на самото си заповедта за ареста. — След всичко, което видяхме и чухме от тези записи, останахме с впечатлението, че имате нещо общо със смъртта ѝ.

Боденщайн показва на Ягода заповедта за ареста.

— Но вие не можете да ме арестувате! — показва внезапно някаква реакция мъжът, после стана смъртноблед. — Знаете ли какво пагубно влияние ще има това върху бизнеса ми?

— В замяна можете да ни кажете чистата истина — предложи Боденщайн — и да отговорите на въпросите ни. Например, по какъв начин сте свързан с прокурора Харденбах?

Ягода помисли няколко секунди, после поклати глава.

— Нищо повече няма да кажа.

— Както решите — изправи се Боденщайн. — Опаковайте си най-необходимото. Възможно е да се наложи известно време да нощувате на държавни разноски.

Привечер, докато пътуваше към вкъщи, Боденщайн се питаше как ли се е стигнало дотам, такъв амбициозен и интелигентен човек, какъвто беше Харденбах, да се остави да рухне от нещо толкова банално като секс афера. Мислеше си за Ягода, който следобед, посъветван от адвокатата си, бе заявил, че няма да каже и дума по обвиненията. Той отговори с мълчание на въпроса какво общо е имал главният прокурор Харденбах с Изабел Керстнер, както и на многократно изразеното предположение на Боденщайн, че е бил изнудван от Изабел. Въпреки бурните протести от страна на защитника на Ягода, последният бе отведен в следствения арест. Там трябваше да се пържи до утре сутринта и да обмисли дали пък няма да е по-добре да съдейства на полицията. Бенке и Остерман се погрижиха да получат

заповеди за обиск на офисите и частния дом на Ягода. Боденщайн не допускаше, че Ягода сам е извършил убийството на Изабел Керстнер. Да не би да се заблуждаваше в увереността си, че на младата жена не може да се има доверие? Той беше почти сигурен, че тя е изнудвала Ягода, само че защо? За още пари? Във всеки случай трябва сериозно да е притискала Ягода, за да се стигне дотам, че да я убие. Но къде и как бе издебнал убиецът жената? Към вкъщи ли бе тръгнала тя след посещението си във ветеринарната клиника на мъжа си и появата си в конната база? Имала ли е още някаква среща? Във всеки случай в събота вечерта не бе отишла на срещата с Ягода, а последното свързване, което бе намерено във фактурата на мобилния ѝ телефон, беше с ветеринарната клиника в 17:16 ч. Разговорът бе продължил само няколко секунди. Вероятно се бе осведомявала дали мъжът ѝ е там. Кой бе загадъчният мъж в колата на починалия ѝ баща, с когото тя се беше карала на паркинга на „Макдоналдс“? Нямаше логика някой да е откраднал колата на баща ѝ и след това да се среща с нея. Изведнъж Боденщайн бе осенен от една мисъл и се запита как не се е сетил по-рано.

Ако се съдеше по броя на колите на паркинга на „Гут Валдхоф“, в късния петъчен следобед явно цареше трескава работа. Боденщайн съгледа канареножълтия джип, на който се бе облегнала младата жена на име Тордис, с която бяха разговаряли миналата вечер. Той паркира беемвето си на последното свободно паркомясто и тръгна към конюшните, която обаче, както и залата за езда, беше съвсем празна. Боденщайн обиколи залата и усети мириса на месо на грил и дървени въглища. На поляната между залата за езда и пистата беше издигнат голям въртящ се грил. По пейките и градинските столове под големите дървета бяха насядали собствениците на коне, весели, безгрижни, изпотени, в прекрасно настроение и наслаждаващи се на топлата лятна вечер. Явно нищо не подозираха за арестуването на Ягода. Робърт Кампман бе застанал до грила. Щом видя Боденщайн, усмивката мигом изчезна от лицето му. Той вдигна вилцата, с която обръщаше пържолите, сякаш беше оръжие и той очакваше истинско нападение.

— Здравейте, господин Кампман — усмихна се Боденщайн. — Не се тревожете, търся Тордис.

Учителят по езда погледна неуверено, после се обърна.

— Тордис! — извика той и махна с вилицата си.

Боденщайн усети как апетитната миризма на печени пържоли и наденички разбуди стомашните му рецептори. Днес бе изпил сигурно петнайсет чаши кафе, но нищичко не беше хапвал.

Русата Тордис се появи с чиния в ръка. Щом съгледа Боденщайн, по лицето ѝ пробягна учудена усмивка. В този момент той отново се сети за Инка Ханзен.

— Здравейте — каза тя. — Какво правите тук?

— Искам да ви попитам нещо — отвърна Боденщайн. — Имате ли една секунда?

— Разбира се. Дори две секунди.

Разговорите на хората заглъхнаха и всички насочиха любопитни погледи към тях.

— Нека първо да излезем от конюшната — предложи Боденщайн.

— Добре — кимна Тордис и остави чинията си на масата до грила.

— Внимавайте да не изгорите пържолата ми, господин Кампман — каза шеговито тя, но учителят по езда бе загубил чувството си за хумор, ако изобщо някога го е имал. Той дори не се усмихна. — Какво става? — попита любопитно Тордис, когато излязоха на двора пред манежа. Боденщайн гледаше изпитателно лицето ѝ.

Ако при първата им среща в полумрака на паркинга бе запомнил младата жена като красавица, сега, на дневната светлина на късния летен следобед, той забеляза светли блестящи очи с гъсти мигли, ясно подчертани скули и възхитителни лунички на хубавото чипо носле. Беше облечена в яркочервен потник, който едва стигаше до пъпа ѝ, и плътно прилепнали умалели джинси. Изведнъж Боденщайн забрави защо е дошъл.

— Спомняте ли си за разговора ни относно човека с мерцедеса кабрио, когото сте видели да разговаря с Изабел на паркинга на „Макдоналдс“? — попита най-накрая той и когато Тордис кимна, Боденщайн ѝ подаде една окъсана снимка. Беше една от снимките, намерени в тефтера на Изабел. Тордис внимателно я разгледа и изкриви замислено лице.

— Видях този човек съвсем бегло — каза тя след малко и вдигна поглед, — но е възможно да е същият. Това братът на Изабел ли е?

— Предполагам, че да — кимна Боденщайн. — Снимката е стара, разбира се.

— Може би Миха Керстнер има по-нова снимка на шурей си — предположи Тордис.

— Добра идея — усмихна се Боденщайн, — ще го попитам.

Тордис пхна ръце в задните джобове на тесните си джинси и наклони глава.

— Искате ли да хапнете или да пийнете нещо? — попита тя.

— Благодаря. Не желая да притеснявам партито с присъствието си — отказа Боденщайн, макар да беше изкушен от предложението. Самата мисъл за сочна пържола с ароматни подправки караше устата му да се пълни със слюнка. В същия миг едно черно туристическо беемве прекоси двора в посока към тях и те се дръпнаха встрани.

Шофьорката, стройна тъмнокоса жена в началото на четирийсетте, обута в панталон и ботуши за езда, спря малко преди поляната и слезе.

— Здравсти, Тордис! — извика тя.

— Здравей, Бабси — отвърна Тордис. — Очакват те с нетърпение.

— Обиколих три супермаркета, докато намеря това нещо. — Жената отвори багажника и извади три щайги сливи, които понесе към мястото на грила. Там бе посрещната с възторжени приветствия. Боденщайн погледна към колата и се сети за нещо.

— Коя е тази жена? — попита той.

— Барбара Конради — отвърна Тордис. — Защо?

— И тя ли има кон тук?

— Даже два.

— Случайно да е купувала в последно време кон от господин Кампман?

— Да — на Тордис ѝ стана любопитно, — но нещо не ѝ провървя. Откакто го притежава, този кон никак не е добре.

Боденщайн се замисли. Описанието отговаряше на жената, появила се миналата събота следобед у Изабел Керстнер и говорила с нея на паркинга. Какво ли е искала? „Ще доведе още един кон, който съм предвидила за Конради. Като го види, ще се шашне. Ще се

погрижа никога да не стъпи на турнир.“ Постепенно на Боденщайн започна да му просветва какво са правила учителят по езда Кампман и Изабел Керстнер. Кампман продаваше на своите клиенти коне на цена, надхвърляща реалната им, а те сляпо му вярваха. Изабел, отличната ездачка, правеше конете привлекателни за хората, а когато сделката се осъществеше, тя получаваше от Кампман комисиона. Учителят по езда се стараеше купувачите да не забележат скоро недостатъците на конете, за които бяха платили скъпо и прескъпо, и продължаваше да обслужва настаняването им, язденето и уроците. Това беше умно и в същото време изключително подло.

— Кампман продава ли често коне тук в конната база? — попита Боденщайн Тордис.

— Да — потвърди тя. — Почти всички посетители са си купили коне от него. Аз обаче не бих го направила.

— Аха — рече Боденщайн, — защо?

— Защото не обичам да се оставям да ме лъжат — рече непринудено Тордис. — Е, това не се казва на глас — би било кощунствено, — но аз съм твърдо убедена, че конете, за които се грижи той, до един си имат някакъв проблем и Кампман се опитва да го прикрие.

— Проблем ли? — попита Боденщайн.

— Да — кимна тя, — или са болни, или не стават.

Точно това беше изразът, който бе употребила Изабел Керстнер в разговора с Кампман.

— Не стават — повтори Боденщайн, — това означава, че са негодни за турнири.

— Именно.

Някой повика Тордис от залата за езда.

— Май пържолата ми е готова — установи тя. — Ще дойдете ли? Можете да ядете пържола, без това да се приема за подкуп, нали?

— С удоволствие, някой друг път. — Боденщайн устоя на изкушението и се усмихна. — Благодаря за информацията.

Мобилният телефон на Боденщайн изпиука пронизително от нощното му шкафче. В просъница той затърси нощната лампа и

телефона и хвърли поглед на часовника. Това можеше да е само Козима.

— Да? — смотолеви той.

Не беше Козима, а Пиа Кирххоф.

— Събудих ли ви? — попита тя.

— Да. — Боденщайн отново затвори очи и се тупна на възглавницата. — Два и половина сутринта е.

— А, вярно. — Пиа звучеше напълно будна и доста развълнувана. — Чуйте, шефе, разбрах коя е жената на черно-белите снимки с Харденбах. Това е Мариане Ягода.

Боденщайн ококори очи и погледна към лампата.

— За такива неща ли мислите в два и половина сутринта?

— Мариане Ягода се е запознала с прокурора Харденбах на деветнайсети април хиляда деветстотин деветдесет и седма година — продължи Пиа. — На четвърти април, тоест петнайсет дни по-рано, родителите ѝ са загинали при пожар във вилата си във Франкфурт. Разследването на експертите от Областната криминална полиция установило, че се касае за палеж. Затова случаят бил предаден на франкфуртската прокуратура.

Боденщайн вече беше толкова буден, колкото и колежката му.

— Познайте от три пъти кой е бил дежурният прокурор тогава.

— Харденбах? — предположи Боденщайн.

— Точно така. — Пиа звучеше много доволна. — Разследването е прекратено. Случаят бил потулен. Една година по-късно прокурорът Харденбах си купил хубава къщичка в Хофхайм.

— Какво намеквате?

— Мариане Ягода е подкупила прокурора.

— Как стигнахте до този извод?

— Когато Мариане Ягода се омъжила — поясни Пиа, — избухнала семейна свада, тъй като татко Дрешер изобщо не понасял зет си. Години наред Мариане Ягода не поддържала контакт с родителите си. В началото на деветдесет и седма година борсовите планове на Ханс Петер Ягода достигнали апогея си — липсвал му само нужният първоначален капитал. И после — колко практично — умират родителите на Мариане и тя внезапно става милионерка.

На Боденщайн му трябваха няколко секунди да осмисли чутото.

— От къде знаете всичко това? — попита той.

— Нощно интензивно сърфиране — отвърна Пиа делово — и тесни връзки с близка познайничка от изисканото франкфуртско общество. Дрешер давали богати приеми и били щедри меценати. Всъщност семейното имущество е щяло да се завещае на фондации, подпомагащи изкуството, но преди Дрешер да направи това, се сбогувал с тленното.

Известно време Боденщайн размишляваше над чутото.

— Не можете да го докажете — добави замислено той. — Може да е било съвпадение.

— Освен мен още някой има същите подозрения — не отстъпваше Пиа. — На гърба на снимката има печат на един детектив Щайн, който, за съжаление, вече не е сред живите, понеже през май хиляда деветстотин деветдесет и седма година е пострадал в автомобилна катастрофа. На практика, и това може да е било случайно.

— А вие къде сте всъщност? — попита Боденщайн.

— В офиса.

— Идвам след дваисет минути.

СЪБОТА, 3 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Боденщайн не се изненада, когато видя Пиа на бюрото й, потънала в хаос от хартия, принтирани листове и документи. От дима на цигарите въздухът се беше сгъстил до степен да го режеш с нож.

— Защо не спите нощем? — попита Боденщайн и придърпа един стол.

— Наваксам. — Пиа тикна към него един куп преснимани статии от вестници. — Тук са съобщенията в пресата за пожара, разследването и бележки за смъртта на Херберт Щайн, детектива. Бил е само на дваисет и осем, когато го блъснала кола, докато тичал. Виновният водач не е съобщил за инцидента. Странно, нали?

Боденщайн прелисти вестникарските изрезки. Съобщение за Мариане Ягода, дълбоко опечалената единствена наследница.

— Наследила е петдесет милиона марки — смая се той.

— Освен това пивоварната, недвижими имоти, акции, произведения на изкуството, състезателни коне и други дреболии — потвърди Пиа с кимане. — Този морж си е цяла златна рибка.

Боденщайн се зачете нататък. В една статия пишеше за борбата за надмощие в Управителния съвет на пивоварната на Дрешер след смъртта на шефа, която Мариане спечелила, като на бърза ръка се провъзгласила за наследница на баща си. Имаше и кратка вестникарска бележка за инцидента, предизвикал смъртта на частния детектив от Франкфурт. Новини от различни борсови списания за главоломното издигане на Ханс Петер Ягода. После Боденщайн отново взе черно-бялата снимка. Нямаше съмнение — жената до Харденбах беше Мариане Ягода.

— Харденбах и семейство Ягода са се познавали — заключи Пиа, — той вече им е бил помагал. Явно обаче старият случай не е бил достатъчен, за да го спечелят още веднъж за помощник, и затова е бил необходим натиск. И по-точно — Изабел Керстнер.

— Как се е сдобила с тези снимки?

— Хм — въздъхна Пиа, — предполагам, че момичето е било доста хитро. Може и Харденбах да се е разприказвал в леглото ѝ.

— Никой не раздава току-така такива снимки — поклати глава Боденщайн.

— Те определено не са раздадени. — Пиа се завъртя на стола така, че да вижда по-добре шефа си. — Искате ли да чуете теорията ми?

— Моля. — Боденщайн зачака напрегнато. При разследване всичко трябваше да се обмисли, дори и очевидно несъстоятелни хипотези.

— Значи — Пиа запали цигара — Харденбах не желае повече да бъде подкупван от Ягода, затова Ягода мята на шията му Изабел Керстнер. Тя го вкарва в леглото си и създава материал за изнудване. Може наистина да е харесвала Харденбах или просто да е искала нещо от него. Той ѝ разказва за Мариане Ягода и за смъртта на родителите ѝ и така тя вижда възможност на свой ред да получи средство за изнудване и на семейство Ягода. Уговаря го да ѝ даде снимките...

— Стоп! — прекъсна словоизлиянието ѝ Боденщайн. — Харденбах няма откъде да притежава тези снимки.

— А може би има.

— Хм — замисли се Боденщайн. — Изабел Керстнер се е опитвала да изнудва Мариане Ягода с информацията, която има...

— ... и ето ни още едно лице със сериозен мотив за убийство.

Двамата се спогледаха.

— Доста неустойчива теория — каза Боденщайн.

— Като всяка теория — не искаше да се предаде лесно Пиа, — но Ягода сто процента е изнудвал Харденбах. Сега Нирхоф трябва да приеме, че ни е нужно решение за обиск на дома му.

— И трябва да говорим с Мариане Ягода.

— Засега не бих го направила — поклати глава Пиа. — За нея съм измислила нещо друго.

Освен Боденщайн, в тази съботна сутрин в К-II нямаше никого. Към осем Пиа беше приключила доброволната си нощна смяна с уговорката, че през целия ден ще бъде откриваема на мобилния телефон, като останалите също бяха в готовност при повикване. На

Боденщайн не му оставаше нищо друго, освен да се заеме с купищата документи, които отдавна чакаха да бъдат обработени. Лоренц беше някъде на път, Розали още бе на екскурзията с класа си в Рим по случай завършването на училище, а Козима от два дни не се беше обаждала, което обаче той възприемаше като знак, че всичко е наред.

Комисарят изчака прилично време и позвъни на личния телефон на любезния началник на франкфуртския Отдел за икономическа престъпност и измама. Боденщайн беше помолил официално за информация по въпроса за „Яго Фарм“ едва преди два дни, но предвид новите разкрития, не можеше да чака до следващата седмица. Това, което научи от колегите си, беше изключително показателно. Отделът за измами отдавна държеше под око „Яго Фарм“ и председателя на нейния Управителен съвет Ханс Петер Ягода за търговия чрез подставени лица и други подозрения в престъпни действия. Това не беше достатъчно за повдигане на обвинение, тъй като въпреки всички усилия и подозрения не можеха да се представят неоспорими доказателства. През юни заповедта на прокуратурата за разследване окончателно беше спряна. Боденщайн не можеше да не признае хитростта на Ягода. С изнудването на главния прокурор Харденбах той си бе поел дъх, докато успее с помощта на новото лекарство да закрепи поне финансово западналата си фирма.

В ранния следобед телефонът иззвъня. Домоуправителят на „Вълшебната планина“, запален читател на вестници и привърженик на американския сериал „От местопрестъплението“, бе намерил в задния двор на сградата дамска обувка. Понеже бил научил от вестника, че полицията търси другата обувка на мъртвата жена, а и знаел, че при изясняването на даден случай всеки детайл може да бъде от изключително значение, той заобиколил иначе стриктно спазваната йерархия и направо се обадил в Криминалната полиция, без да се допита до своя началник. Боденщайн нямаше спешна работа за вършене и обеща веднага да отиде в Рупертсхайн и лично да разгледа обувката. Горд и развълнуван, един час по-късно човекът му показа една обувка, която за съжаление толкова малко пасваше на уникалата на „Маноло Бланик“ на левия крак на Изабел Керстнер, колкото порше на шкода. Въпреки това Боденщайн благодари, прибра обувката в една найлонова торбичка, за да не разочарова този толкова отзивчив човек, и отново се качи в колата си. В същия момент си спомни за поканата на

Инка Ханзен. „Отбий се да пием по кафе, когато идваш насам...“ Сега той минаваше от тук. И нямаше бърза работа.

Старата селска къща беше пощадена при преустройството на ветеринарната клиника. В предната градина цъфтяха в разточително изобилие летни цветя и грижливо подкастрирани рози, моравата беше старателно окосена. Боденщайн се поколеба, преди да отвори портата и да тръгне към входната врата. Усмихна се при вида на старомодния звънец и го натисна. Отвътре отекна мелодичен звук, малко по-късно се чуха приближаващи се стъпки. Сърцето на Боденщайн се преобърна, когато Инка се изправи пред него.

— Видях те да идваш — каза тя. — Очаквах да дойдеш по-рано.

Инка се обърна и Боденщайн я последва вътре в къщата.

— Тук почти нищо не се е променило — отбеляза той, — хубаво е.

— Хубаво ли? — вдигна шеговито вежди Инка. — Щеше ми се нещо по-модерно, но строежът на клиниката погълна всичките ми финансови средства.

Спогледаха се.

— Удобно ли е? — попита Боденщайн. — Не искам да преча.

— Не пречиш — отвърна Инка. — Днес е спокойно. Детето излезе, конете са обгрижени, счетоводството ще почака.

Излязоха на терасата и седнаха в удобните кресла от ратан под обраслата с увивни рози пергола. Беше златен следобед в късното лято. Топлият въздух ухаеше на летен люляк и на растящата до терасата на огромни храсти лавандула.

— Е, какво ново при теб? — подкани го Инка.

Тя беше седнала срещу него с подвити крака на един ратанов диван и го гледаше с нескрито любопитство. Боденщайн нахвърля накратко живота си от последните години, спомена жена, деца и работа. Беше му трудно да разговаря непринудено с нея. Запита се дали идеята да дойде тук е била добра. През всичките тези години той не се беше сещал за Инка и за това, колко много му харесваше тя. Считаните за отдавна забравени чувства се върнаха с острота, която го плашеше.

— А при теб? — попита той накрая. — Какво стана с теб, откакто се видяхме за последно?

По лицето ѝ пробягна сянка.

— Двата семестъра следване в чужбина нараснаха до десет — каза тя след кратко мълчание. — Сигурно щях да остана в Америка, ако не се беше случило това с татко. Мама ме помоли да се върна.

Инка отметна от челото си един палав кичур.

— Много се колебаех. В Америка имах страхотна работа в реномирана клиника в Кентъки. Накрая решението взе дъщеря ми. „Не можем да оставим баба сама“, каза тя и това беше така. И ето, върнах се отново в Рупертсхайн.

Тя го погледна.

— Спомняш ли си понякога за турнирите, горещниците и уроците по езда при дядо ти?

— Понякога — добави Боденщайн. — Едва когато те видях отново, изведнъж всичко си припомних.

— И с мен стана така — каза Инка. — През последните седем години целият ми живот се въртеше около клиниката.

— Имате добра репутация.

— Да — кимна тя, — ако продължава така, скоро вече няма да сме на червено. — Поколеба се. — Но още не е свършило, нали?

Боденщайн разбра какво имаше предвид тя.

— Вече не мисля, че Керстнер е имал нещо общо със смъртта на жена си — каза вместо отговор той.

— И аз не си го представям. — Инка изглеждаше малко облекчена.

На Боденщайн не му се говореше за случая. Не искаше тя да си помисли, че е дошъл, за да изкопчи сведения от нея.

— Защо дойде тук? — попита го накрая тя.

Да, защо? Заради един дваисет и пет годишен детски копнеж, за който до срещата им преди три дни си бе мислил, че отдавна е забравен и заровен в дълбините на спомените му? На младини те бяха неразделни: Инка, Куентин, Ингвар, Симоне и той. Как се разруши това близко приятелство? Боденщайн си спомни за лятото на 1979 година, когато онзи доктор Хагцет дойде в замъка „Боденщайн“ с конете си. Латус Лекс и Фиорела, така се казваха конете, които трябваше да бъдат обучени. Той трябваше да ги подготви за турнири и затова цяла зима не излезе с тях от манежа. Но се случи друго. Тежко падане на терена изведнъж провали бъдещите му планове. Ингвар взе двата надарени коня и се превърна в легенда: Латус Лекс го отнесе на

първия му турнир с препятствия, с Фиорела той стана европейски шампион за юноши. Боденщайн въздъхна. Колко несправедлива беше съдбата по онова време. Щеше ли той да бъде днес прочут ездач, ако не беше онази злополука? Ингвар беше получил конете... и Инка. Двамата се събраха три години след сватбата на Симоне и Роман Райхенбах. Малко след това се случи нещо, което принуди Инка да замине за Америка. Но по ирония на съдбата отново всички се събраха тук — Ингвар Руланд, Инка и той. Боденщайн усети, че Инка го наблюдава.

— Латус Лекс и Фиорела — каза той на глас.

— О, боже! — засмя се тя невярващо. — Не говориш сериозно!

— Тогава беше дяволски сериозно — възрази Боденщайн. — През цялото си детство бях твърдо убеден, че един ден ще ръководя замъка и ще се прехранвам от езда.

Инка стана сериозна и го загледа внимателно.

— След злополуката ти се дистанцира от всички ни — каза тя, — сякаш обвиняваше нас за случилото се.

— Ингвар взе конете ми. — Учуден, Боденщайн установи, че наистина се измъчва при мисълта за това. — Бях осакатен и се почувствах предаден и изоставен от него. Всеки ден ви гледах, теб и Ингвар. За мен беше непоносимо.

— И за мен беше непоносимо — отвърна Инка. — Бяхме добри приятели, а ти изведнъж започна да ме пренебрегваш.

— Моето впечатление беше точно обратното — леко се усмихна Боденщайн. — На Ингвар му беше съвестно заради мен, а ти беше до него.

— Това не е вярно — поклати глава Инка. — Но от много самосъжаление ти беше сляп за всичко. Така и не ми даде възможност да говоря с теб. Искам да кажа, ти винаги си бил затворен и неразговорлив, но изведнъж стана...

Боденщайн усещаше, че е навлязъл в опасна зона, но не можеше да промени това. Искаше да знае какво е мислила за него тя тогава.

— Станах... какъв? — попита той.

Инка сякаш се смути.

— Е, няма значение — скръсти ръце тя на гърдите си и погледна встрани, — това са минали работи.

— Да, права си. Това е минало, всеки от нас пое по пътя си. Кой знае, може и да е било за добро.

Стана съвсем тихо. Нейното смущение се предаде и на него и Боденщайн съжали, че е повдигнал въпроса. Внезапно Инка вдигна глава и го загледа дълго и особено. После отново заговори, но вече леко и непринудено.

— Това между мен и Ингвар стана много по-късно — каза тя. — През цялата ми младост имаше само едно момче, в което съм била влюбена, и това беше ти. Бях луда по теб, откакто се помнех, и не спирах да се надявам, че ще го забележиш, но ти не го направи.

НЕДЕЛЯ, 4 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Сънят започна да се разтича, да се топи и Боденщайн се събуди, защото слънцето огряваше директно лицето му, а мобилният му телефон звънеше. Комисарят скочи уплашен и затърси опипом апарата. Колко часът беше?

— Боденщайн — избоботи той.

— Харденбах — чу се отсреща плах женски глас. — Извинете, че ви безпокоя толкова рано.

Боденщайн се надигна, но веднага се разкая за рязкото движение. Някаква неопределена болка стягаше като в железен пръстен главата му и му припомни за двете бутилки червено вино, които бе пресушил снощи. По-лошо от махмурлука беше чувството за вина, което го измъчваше. Беше сънувал безсрамно реалистичен сън за Инка. Постепенно се върнаха спомените му от вчерашния следобед, мозъкът му отказваше да възприеме разочвъркването на дълбоката рана и последвалите го поражения. Преди да стане неловко, един собственик на кон беше повикал спешно Инка по телефона. Въпреки това Боденщайн усещаше със замъгленото си съзнание, че е извършил прелюбодеяние.

— Госпожо Харденбах — избоботи той и се опита да проясни мислите си. — Не ме безпокойте. Какво мога да направя за вас?

— Дълго мислих за нашия разговор — каза жената на мъртвия главен прокурор. — Съжалявам, че почти ви изхвърлих от дома си, но аз... Трудно ми е да осъзная, че в действителност мъжът ми не е бил този, за когото съм го смятала през всичките тези години. Аз... аз открих нещо, което може да представлява интерес за вас. Можете ли да се отбиете до нас?

— Да, разбира се — отвърна Боденщайн.

— Ще ви чакам. До скоро.

И затвори. Боденщайн примижа на безмилостната слънчева светлина и набра номера на Пиа Кирххоф.

— За съжаление, не съм в състояние да шофирам — призна той и накратко ѝ разказа защо я безпокои в неделя сутринта. — Ще ме вземете ли?

— Разбира се. До половин час съм при вас.

Боденщайн се затътри към банята и едва не се препъна в кучето, което търпеливо чакаше пред спалнята му стопанинът да излезе от комата, за да го нахрани или поне да го пусне да потича в градината. Известно време Боденщайн разглеждаше в огледалото, подпрян с ръце на мивката, небръснатото си сънено лице. В този миг реши да избягва всякакъв по-нататъшен контакт с Инка. След обилния душ, две силни кафета и дълъг разговор с Козима от другото полукълбо най-последно успя да си възвърне душевното равновесие. Разговорът с Инка вече му се струваше като далечен сън. Отново затръшна вратата към миналото. Така беше по-добре.

Документите, които главният прокурор Харденбах беше спрял по случая с „Яго Фарм“ и така беше попречил на разследването, запълваха два кашона и бяха прилежно прошнуровани, както се предполагаше за подреден човек като него. Най-отгоре върху документите в първия кашон имаше плик за писмо, адресирано до Боденщайн. Всички служители на К-II бяха повикани в управлението и сега седяха около голямата маса в заседателната зала, а по лицата им бе изписано очакване. След като госпожа Харденбах бе изгледала филма, в който съпругът ѝ, без да подозира, играеше главната роля, тя беше решила, че вече не е необходимо да защитава един прелюбодеец. Единствено за да пощади децата си, вдовицата беше помолила Пиа и Боденщайн да държат колкото се може по-далече името на мъжа ѝ от широката общественост. Боденщайн отвори плика и плъзна поглед по ръкописно написаното писмо. Неволно кожата му настръхна, сякаш бе докоснат от гробовен полъх:

Уважаеми господин Боденщайн, започна той, когато четете тези редове, вече ще сте разбрали, че съм твърде страхлив, за да понеса последствията от делата си. Понеже като ръководител на съответното К-II, Вие ще се занимаете

с моя случай, адресирам това писмо до Вас. Дано успеете заради семейството ми да опазите моето име от пресата. Приложено Ви изпращам документите, които бях задържал по делото „Яго Фарм“. От месеци сме по петите на Ягода, но аз направих грешка, в резултат на която се оплетох в мрежите на това момиче. Мислех, че нямам друг избор. Сега знам, че е трябвало да постъпя иначе. Трябваше да бъда честен. Хората допускат грешки. Сигурно щяха да ме изпатят в изгнание, но щях да продължа да живея. Оставих се да ме изнудват и така превърнах живота си в ад. Никога няма да си го простя, нито ще мога да го поправа.

С най-голямо уважение,
Йоахим Харденбах

— Това ни насочва към Ягода — каза Боденщайн и предаде писмото на колегите си. — Утре ще изпратим документите в Отдела за измами във Франкфурт. Но първо ще ги разгледаме ние. Може да намерим и следи за пожара, при който са загинали двама души.

ПОНЕДЕЛНИК, 5 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

След три нощи, прекарани в следствения арест на Вайтерщат, Ханс Петер Ягода изглеждаше малко изтощен. Беше нервен и гневен едновременно, когато Боденщайн седна срещу него в кабинета. Мълчанието обаче силно му дотежа и той изведнъж избухна.

— Да му се не види дано! — Високият глас на Ягода почти премина във фалцет. — Имате ли представа какво ще ми причините, ако още малко ме подържите тук заради тези смехотворни обвинения? Фирмата ми пропада! Нося отговорност за повече от хиляда служители, ако разбирате какво означава това!

Неговият адвокат, мазен тип с навика постоянно да мести очилата си с форма на полумесеци ту на косата, ту на върха на носа си, се опита да го успокои, но явно стратегията на въздържане от говорене не се харесваше на Ягода.

— Точно по тази причина не мога да разбера защо най-после не се произнесете по обвиненията — отвърна спокойно Боденщайн.

— Но какво искате да чуете? — Ягода се намираше под голямо напрежение, това нямаше как да се скрие.

— Ако е възможно, истината. Претърсвахте ли апартамента на Изабел Керстнер, да или не?

— Клиентът ми няма да отговори на този въпрос! — побърза да се намеси доктор Петерс, но Ягода се сгърчи от негодувание.

— Не — каза той, без да забелязва нарастващата нервност на своя адвокат.

— Господин Ягода — покашля се Пиа Кирххоф, — знаем, че главният прокурор доктор Харденбах е бил изнудван с видеофилм, за да спре разследването на злоупотреба с длъжност и измама срещу вас.

Всички цветове се изтриха от лицето на Ягода, погледът му се прехвърли върху адвоката, който го изгледа предупредително.

— Знаем също, че по същия начин сте изнудвали някои от бившите си акционери, които са подали жалба срещу вас — продължи Пиа, — като не сте пропуснали и директора, и управителя на

Кредитния отдел на вашата банка. Това обаче изобщо не ни интересува, тъй като ние търсим убиеца на Изабел Керстнер.

— Кой е Морис Бро? — продължи Боденщайн. — На двајсет и трети август сте се срещнали с него и госпожа Керстнер, а ние научихме това от дневника на Изабел. За какво бе срещата?

Ноздрите на Ягода затрепериха.

— Отдавна сме наясно какво е действителното състояние на „Яго Фарм“. Фирмата е банкрутирала. Колегите ни от Отдела за икономически престъпления и измама подготвят в момента обвинение срещу вас заради протакане на обявяването на фалита. Знаем, че конната база в Келкхайм се води на името на жена ви и че официално нищо няма на ваше име, освен дрехите на гърба ви. Подсигурили сте се, защото сте знаели много добре, че с „Яго Фарм“ е свършено.

Ягода стана смъртноблед, клепачите му затрепкаха. За миг Боденщайн се изплаши да не припадне.

— Не оказвайте натиск върху клиента ми — започна адвокатът, но Боденщайн го прекъсна.

— Посъветвайте клиента си най-после да се разприказва — изсъска той, — защото иначе и вие няма да получите нищо от него.

— Какво искате да кажете? — кипна доктор Петерс, като дръпна очилата от косата на носа си.

— Господин Ягода едва ли ще може да плати хонорара ви — усмихна се ехидно Боденщайн, — а това ще е солидна загуба за вас, нали?

Доктор Петерс понечи да се изправи и отвори уста за поредното възражение, но Ягода взе думата.

— Не съм имал никакво намерение да изнудвам някого с видеозаписи — каза той глухо и с наведена глава. — Това е било идея на Изабел.

Мазният доктор Петерс си свали очилата и изкриви лице така, сякаш го болеше зъб.

— Било е идея на Изабел да се снима по време на полово сношение? — Гласът на Боденщайн стана рязък. — Нали не мислите, че ще се вържем на това?

— Не, искам да кажа... аз... — Ягода затърси подходящите думи: — ... Намирам се в отчаяно положение. Откакто се срути „Нойер Маркт“, все някак си успявах да спасявам фирмата си, но

изведнъж всички се побъркаха! Жалби от акционери, прокуратури, заплахи... Тогава изведнъж ми се отвори възможност да закрепя фирмата. Единственото, което ми трябваше, беше време.

— Господин Ягода! — Доктор Петерс направи последен отчаян опит да ограничи щетите. — Не бива да казвате нищо!

Ягода не чуваше.

— Бях само на милиметър от целта си — продължи беззвучно той. — Опитах всичко, молах, увещавах, но никой не искаше и да чуе. Никой не ми вярваше, че наистина ще се получи. И тогава на Изабел ѝ хрумна тази идея с филмите.

— Не ви вярвам — поклати глава Боденщайн.

— Тя постоянно говореше за пари — не обърна внимание на възражението Ягода. — Събираше пари за нов, независим живот. Ту искаше да открива училище в Австралия, ту конна база в Тоскана или пък хотел на плажа в Мексико. Изведнъж се оказа пълна с идеи. Веднъж ми спомена за някакво предложение за участие в порно продукция. Няколко дни сериозно го обмисляше, но после каза, че ѝ били предложили твърде малко пари. Това обаче ме подсети за идеята с филмите.

— Защо сте влезли с взлом в апартамента, който беше служебно запечатан, и сте го разграбили? — попита Пиа, без да обръща внимание на гримасите, които правеше адвокатът на Ягода.

— Защото не исках... — започна Ягода, но се сети нещо и млъкна.

— Защото не сте искали филмът с Изабел и вас да бъде намерен? Това ли беше причината?

— Да — кимна измъчено Ягода. — Жена ми... Исках да попреча тя да научи за това. Това... това би я наранило дълбоко.

— Значи сте били подтикнат към извършване на престъпление, за да не нараните чувствата на жена си, която на един аудиозапис сам наричате „тлъста кокошка“? — повдигна вежди Боденщайн. — Да ви кажа ли как виждам аз нещата? Поправете ме, ако греша. Мисля, че изобщо не се касае за чувства. На вас ви трябва спешно парите на жена ви, докато този медикамент не излезе на пазара. Не сте могли да си позволите да я ядосате.

За миг в помещението настъпи пълна тишина. Чуваше се само приглушеното звънене на един телефон отвъд затворената врата.

— Господин Ягода — натърти Боденщайн, — парите на жена ви ли бяха основната причина да влезете с взлом в апартамента?

Ягода закри лицето си с ръце и поклати глава.

— Възможно ли е да сте искали да отстраните Изабел, защото, с оглед на сделките ви, тя е станала твърде опасна за вас?

Готовността на Ягода да говори се беше изпарила. Той спря да отговаря на въпросите, дори не реагираше на тях, а само седеше свит в себе си. Лицето му беше безизразно. Когато след няколко минути Боденщайн приключи с разпита, той стана мълчаливо и без видимо вълнение се остави полицейският служител, който го беше довел тук, да му сложи бележниците.

Пиа седеше на бюрото си и набираше на компютъра протокола от разпита на Ягода. Този човек при всички случаи имаше силен мотив. Изабел е щяла да се опита да го изнудва по всякакъв начин с този филм за пари — пари, които той нямаше. Сигурно се е ужасявал от мисълта Изабел да покаже филма на жена му — тогава щеше да е свършено с него и с бъдещите му планове за „Яго Фарм“. Само че защо си е правил труда да се снабдява с пентобарбитал и да инсценира самоубийство? Пиа се сепна и се втренчи в екрана. Имаше още нещо, нещо, за което досега изобщо не бе ставало въпрос, но което не можеше да определи точно какво е. Парченцата от пъзела, които на пръв поглед сами се нареждаха, не пасваха. Просто липсваха още доста части за разпознаването на цялата картина.

— Госпожо Кирххоф — каза изведнъж Боденщайн до нея и тя се сепна, — сънувате ли?

— Валентин Хелфрих — рече Пиа.

— Какво за него?

— Той също има достъп до пентобарбитал. Трябва още веднъж да говоря с него.

— Добре — кимна Боденщайн. — А аз ще се опитам да науча нещо повече за този Морис Бро в Областното криминално управление.

Телефонът в съседния кабинет иззвъня и Боденщайн тръгна към него. Пиа бързо довърши набирането на протокола. Мисълта, че Валентин Хелфрих може да има нещо общо с убийството на сестра му, не й даваше мира.

Пиа прибра в чантата си снимката от радара на 27 август. На магистралата А-66, преди отбивката за Бад Зоден, я задържа

задръстване и когато пристигна, установи, че е закъсняла с десет минути. Стъклената врата на аптека „Лъв“ беше заключена.

— Е, хубава работа — избоботи Пиа. — От един до три обедна почивка.

Тя застана колебливо на тротоара пред аптеката и тъкмо се чудеше дали да изчака, или да си тръгне, когато един златист мерцедес кабрио излезе от входната алея зад сградата. Зад волана седеше жена, а на мястото до шофьора — Валентин Хелфрих. Пиа хукна, ръкомахайки, след колата. Жената свали объркана стъклото и погледна озадачено.

— Здравейте, господин Хелфрих — каза Пиа.

— А, дамата от Криминалната полиция — отвърна аптекарят. — При мен ли сте дошли?

— Да, разбира се — кимна Пиа. — Може ли да поговорим някъде за малко? Имам да ви задам още няколко въпроса.

Жената даде на заден обратно по входната алея. Пиа последва автомобила в двора, където бяха входът за доставки на аптеката и входът на покритата галерия „Леополд“.

— Хубава кола — отбеляза Пиа, когато Валентин Хелфрих и жената, която той представи като своята съпруга Доротее, слязоха.

— Какво мога да направя за вас? — попита аптекарят, без да обърне внимание на забележката.

Пиа извади снимката от радара от чантата си и му я подаде.

— Това вие ли сте?

— Да — каза той и подаде снимката на жена си, — на волана е съпругата ми.

Доротее Хелфрих беше висока, кокалеста жена, без каквото и да е излъчване. Беше най-много в началото на четирийсетте, но лицето ѝ бе набраздено от резките на огорчението.

— Знаете ли кога и къде е направена тази снимка?

— Сигурно пише някъде по нея — за първи път си отвори устата Доротее Хелфрих.

— Да, безспорно — отвърна Пиа, — и това е двајсет и седми август, малко след двајсет и два часа, на излизане от Кьонигщайн, в посока Келкхайм. Около час и половина, според доклада от аутопсията, преди смъртта на зълва ви Изабел.

Тя изчака да види какво въздействие ще упражнят думите ѝ върху семейство Хелфрих.

— Колата не е ваша, нали?

— Беше на баща ми — каза Валентин Хелфрих.

— Знам — рече Пиа, — но баща ви е мъртъв от четири години. Защо толкова време не сте я отрегистрирали?

— Доскоро още стоеше в гаража на родителите ми в Гисен — сви рамене Хелфрих. — Докарах я тук едва преди няколко седмици, когато продадох къщата.

— С тази кола сте били не само в двайсет и два часа в Кьонигщайн, но и следобеда на двайсет и седми август на паркинга на „Макдоналдс“ в Швалбах.

— Да, така е — потвърди аптекарят. — Там се видях със сестра си.

— А защо? — попита Пиа.

— Защо, мислите — намеси се Доротее Хелфрих и изпръхтя презрително, — защото искаше пари. За какво друго?

— От вас ли? Защо искаше пари от вас?

Пиа гледаше семейство Хелфрих, които стояха плътно един до друг, без да се поглеждат. Имаше нещо особено в поведението им.

— Искаше половината от парите от продажбата на къщата. — Доротее Хелфрих не правеше никакво усилие да прикрие антипатията си към своята зълва. — Но иначе за нищо не си мръдваше пръста. Как веднъж не дойде в Бад Зоден да посети майка си в старческия дом. Обаче, виж, дела от наследството си го поиска най-безсрамно.

Пиа не можеше да каже защо, но нещо ѝ подсказваше, че парите не са били единствената причина за срещата на Валентин Хелфрих със сестра му.

— Георг Ритендорф е разказал на моя колега, че преди няколко години Изабел е имала връзка с ваш добър приятел — продължи тя. — Казал му е също, че мъжът се е обесил в гаража си, след като Изабел го е напуснала. Вярно ли е?

— Да — потвърди мрачно Хелфрих.

— И после се е омъжила за доктор Керстнер — друг ваш близък приятел.

— Какво намеквате?

— Къде бяхте в събота следобед между деветнайсет и дваайсет и два часа? — попита вместо отговор Пиа.

— Бяхме на вечеря с Ритендорф в „Лимончело“ в Кьонигщайн.

— Само до малко преди десет? Доста рано за съботна вечер.

— Детегледачката на семейство Ритендорф беше ангажирана само до десет — отвърна Доротее Хелфрих, — те имат две малки деца.

— А вие? Имате ли деца?

Няколко секунди Доротее Хелфрих гледаше като вцепенена.

— Не — каза с усилие тя.

— Известно ли ви е познанството на вашата сестра с човек на име Филип? — попита Пиа, когато разбра, че това „не“ няма да бъде последвано от повече разяснения. — Към средата на трийсетте, южняшки тип. В бележника и в мобилния телефон на Изабел не се появява никой, който да отговаря на това описание, но тя много пъти се е срещала с този мъж.

Пиа забеляза пламъче в очите на Хелфрих зад дебелите стъкла на очилата, но гласът му остана неизменно спокоен.

— Сестра ми познаваше безброй мъже — каза той, — не мога да си спомня отделни имена.

Пиа си тръгна от аптекаря и жена му с ясното съзнание, че поне за едно са я излъгали. Тя помоли съпрузите да останат на разположение, докато проверят алибито им за събота вечерта. Понеже в участъка нямаше нищо спешно за вършене, тя реши да се поразходи из Кронберг. Нямаше да е зле да посети Мариане Ягода и да я попита какво е правила във въпросната съботна вечер.

Портата на двора на семейство Ягода беше широко отворена и Пиа влезе направо, като паркира колата си зад една шкода с полска регистрация. В големия гараж имаше едно мазерати и едно порше кайен, чийто капак на багажника стоеше отворен. В него бяха натоварени множество напълнени до пръсване пазарски торби. Странно. Пиа слезе от колата и отиде до входната врата, която за нейна изненада също беше отворена. От вътрешността на къщата се носеше музика и приглушени караници. Пиа я жегна чувството, че нещо не е наред тук. Да не би да бяха нападнали Мариане Ягода? Да не би някъде тя да се бореше срещу брутални нападатели, решили да вземат

заможната жена в плен? Разтревожена, Пиа бръкна под якето си, извади пистолета и влезе в къщата.

— Госпожо Ягода? — извика тя и се ослуша да чуе откъде идва музиката. Пиа разпозна „Скорпиънс“, албума Worldwide Live, надут до двеста децибела. Докато пристъпваше внимателно по коридора, сърцето ѝ биеше лудо и ръцете ѝ се овлажняваха. Явно тук се беше водила люта борба.

Навсякъде бяха нахвърляни дрехи, една ваза на пода беше съборена и пръсната на хиляди парчета. Пронизителен писък, последван от тъпи удари, накара косата на Пиа да се изправи. Беше ли умно от нейна страна да влиза така сама в къщата? Колко мъже бяха дошли с полската шкода? Какво щеше да прави, ако внезапно ѝ се изпречеха четирима или петима въоръжени? Но нямаше време да повика патрул, жената явно беше в беда. Пиа пое дълбоко въздух, зареди оръжието си и се плъзна покрай стената. Влезе решително в голямата всекидневна. Гледката, която се разкри пред смаяния ѝ поглед, я завари неподготвена и тя изгуби ума и дума. Мариане Ягода наистина беше в беда, но не тази, от която се страхуваше Пиа.

Двамата с любовника си бяха толкова заети един с друг, че изобщо не забелязаха нежеланата наблюдателка. Разкъсвана между необходимостта да се изсмее силно от облекчение и желанието да напусне този дом, Пиа успя незабелязано да се оттегли. Съвсем очевидно Ханс Петер Ягода не беше единственият, който изневеряваше в това семейство. Пред входната врата Пиа се облегна на стената и се замисли как да постъпи в този случай. Пъхна пистолета обратно в кобура и преброи до сто, но в обратен ред, преди да натисне звънеца. Чак след пет минути музиката спря и се чуха приближаващи се стъпки. В рамката на вратата се появи Мариане Ягода. Тя изглеждаше омаломощена, разгорещена и задъхана и определено не приличаше на жена, чийто съпруг е в ареста заради подозрение в убийство.

— Кажете, моля? — попита тя и изгледа пронизващо Пиа, преди да я познае. — Аха, полицията.

— Добър ден, госпожо Ягода — отвърна Пиа. — Надявам се, че не преча. Но понеже така и така съм в района, бих искала да ви задам още няколко въпроса.

— Влезте. — Мариане Ягода отстъпи крачка встрани.

Мъжът, който само преди пет минути я беше докарал до радостни крясъци, бе коленичил на пода и събираше парчетата от вазата. Пиа с изумление разпозна красивия коняр от „Гут Валдхоф“.

— Не сме ли се виждали с вас в конюшната в Келкхайм? — попита тя мъжа.

Той я погледна за кратко, но си замълча.

— Карол не говори немски — каза Мариане Ягода. — Върши някои градински работи у нас. Вървете в кухнята, ей сега идвам.

Пиа прие лъжата, без да възразява, и влезе в кухнята, но остана току зад вратата и се послуша.

— ... още не сме готови — чу тя да казва полугласно жената на Ягода. — Това тук няма да продължи дълго.

— Трябва да се върна в конюшната — отвърна незнаещият уж немски. — Кампман ще се ядоса, ако се забавя по-дълго.

— Какво ме интересува Кампман? Изчакай ме горе, ей сега идвам.

Пиа не разбра какво отговори полякът, но не звучеше никак въодушевено.

— Внимавай! — засмя се заплашително Мариане Ягода. — Да не мислиш, че ти плащам толкова много, задето чистиш идеално боксовете?

Малко по-късно тя се появи в кухнята и отвори хладилника.

— Ще пиете ли нещо? — попита тя Пиа.

— Не, благодаря — отказа учтиво Пиа.

Мариане Ягода сви рамене, извади бутилка вода от хладилника и чаша от шкафа. Започна да пие на големи, жадни глътки.

— Къде е синът ви всъщност? — осведоми се Пиа.

— В един интернат на Бодензее. Прибира се у дома само през уикендите. — Мариане Ягода отметна дългата си, тъмна коса над раменете и седна до кухненската маса. — С какво мога да ви помогна?

— Искам да ми кажете какво сте правили вечерта, когато е починала Изабел Керстнер.

— Бях тук. Имахме много гости. Защо питате?

— Рутинен въпрос — усмихна се Пиа. — Възможно е да е била мъжка компания и на вас да не ви се е седяло при тях.

— Наистина беше мъжка компания — отвърна Мариане Ягода. — Бизнес партньори на мъжа ми. Но понеже съм домакинята,

присъствието ми беше необходимо.

— Съпругът ви ни каза, че същата вечер е чакал напразно Изабел Керстнер, която също е била поканена.

— Да, така е — потвърди Мариане Ягода. — Той доста се ядоса, че тя не се появи. Трябваше да отговаря за обслужването на клиентите, за това ѝ се плащаше.

Пиа разлисти бележника си.

— Знаете ли за какви услуги се е плащало на Изабел?

Мариане Ягода ѝ хвърли недоверчив поглед.

— Какво искате да кажете? — попита тя.

— Обслужване на клиенти. Как да го разбирам? Сервирала е кафе, водела е клиентите от летището или...?

— Накъде биете? — Гласът на Мариане Ягода стана рязък.

— Ами — Пиа внимателно разгледа лицето на жената — ние намерихме в апартамента на Изабел купища филми, на които е заснето как спи с различни мъже. Съпругът ви беше така любезен да ни обясни, че повечето господа са хора, развалили партньорството си с „Яго Фарм“.

— Така ли? — По лицето на Мариане Ягода се заредуваха недоверие и любопитство и когато продължи да говори, гласът ѝ бе пропит от цинична развеселеност. — Значи затова печелеше толкова много. Винаги съм се чудела защо мъжът ми я оценява на десет хиляди евро месечно.

— Вашият мъж също е имал връзка с Изабел — продължи Пиа и напрегнато зачака реакцията. За нейна изненада, Мариане Ягода гръмко се разсмя.

— Какво? — направи презрително движение с ръка тя. — Моят мъж не си пада по такива кльощи.

— Боя се, че грешите! — Пиа сложи диктофона на масата.

— Какво си въобразявате? — Мариане Ягода спря да се смее, в тъмните ѝ очи блеснаха гневни искри. — Мъжът ми ме обича. Той никога не би...

Пиа натисна бутона „Play“.

— ... само като погледна тази тлъста кокошка, ми иде да повърна — прозвуча гласът на Ягода от записа, — този пръхтящ хипопотам! Хайде, идвам, кажи ми какво ще правиш с мен, когато дойда при теб, това ме прави страшно...

Мариане Ягода гледаше втрещено и със стиснати устни апарата, лицето ѝ се бе вкаменило, а ръцете — стиснати в юмруци.

— Подмолен червей — изсъска ядно тя.

— Вие не знаехте ли, че мъжът ви е имал връзка с Изабел? — Пиа си прибра апарата.

Погледът на Мариане Ягода се вдигна от плота на масата към очите на Пиа.

— По дяволите, не — каза тя със сподавен глас. — Трябва да е благодарен, че сега е в ареста.

Тя изглеждаше толкова дълбоко разстроена от това, което току-що бе научила по доста нещадящ начин, че Пиа за малко да я съжали. После обаче се сети за родителите на Мариане Ягода, които бяха умрели в мъки, задушени от дим и донякъде със съдействието на алчната си дъщеря.

— Когато се запознах с мъжа си, не бях толкова дебела, както сега — каза внезапно Мариане Ягода. — Никога не съм била фиданка, но след раждането напълнях. Първо с десет килограма, после с двайсет. На мъжа ми му харесваше. Поне така твърдеше.

Тя сведе поглед.

— Но е спрял да спи с вас — предположи Пиа. — А конярят не е тук, за да се грижи за градината, нали?

Мариане Ягода се изправи.

— Вижте — каза тя почти заплашително, — може и да съм дебела, но все пак съм жена. Едва на трийсет и седем години съм. Унизително е, че хора като вас ми се присмиват и намират за извратено една дебелана да има сексуални желания. — Ъгълчетата на устата ѝ затрепкаха, сякаш искаше да спре сълзите си, но после бързо се окопити и рязко стана. — Желаете ли да знаете още нещо?

Пиа искаше да знае още много неща, но реши, че засега това е достатъчно. Нека най-напред Мариане Ягода да обмисли на спокойствие това, което току-що бе научила.

Боденщайн се ровеше из тефтера на Изабел Керстнер и започваше постепенно да навързва нещата, които бяха убягнали на него и колегите му.

— Здравсти, шефе. — Пиа Кирххоф влезе в кабинета на Боденщайн. — Току-що бях при Мариане Ягода и мога да ви кажа, че...

— Погледнете тук — подаде ѝ Боденщайн тефтера и тя се наведе над него.

— Какво да погледна? — попита объркано Пиа.

— Ето. — Боденщайн тупна пръст върху един запис на дванайсети август. — Как можа да ни убегне това?

— „Анна. Снимка на Харди и Шкемби“ — прочете Пиа и поклати невярващо глава. — Анна? Анна Лена Дьоринг?

— Аз така го разбирам — кимна Боденщайн. — Харди е Харденбах, а Шкемби Изабел е наричала Мариане Ягода. Това го знаем от тефтера. Изабел надали е получила снимката от Харденбах, по-скоро я има от Анна Лена Дьоринг. Която ще трябва да посетим сега.

Когато в шест и петнайсет Боденщайн паркира беемвето си пред къщата на доктор Керстнер, в която се надяваха да намерят Анна Лена Дьоринг, тя беше тъмна и пуста. По пътя Пиа му беше разказала за разговора си със съпрузите Хелфрих и преживяването си в дома на Ягода.

— Вярвате ли ѝ на тази Ягода, че не е знаела нищо за съпруга си и Изабел? — попита Боденщайн.

— Изглеждаше наранена и съсипана — разсъждаваше Пиа. — Изобщо не се поинтересува от мъжа си. Ако питате мен, тя е знаела и затова на свой ред също кръшка.

Боденщайн набра номера на ветеринарната клиника, тайно надавайки се да вдигне Инка. Но не вдигна никой, а се включи телефонен секретар. Спомни си как Ритендорф му бе обяснил, че трябва веднага да каже нещо, за да може телефонният секретар да извести за обаждането заетия в момента ветеринарен лекар. Ето защо той продиктува номера на мобилния си и затвори.

— Ние пък изобщо не попитахме Ритендорф какво е правил в събота вечерта — наруши мълчанието Пиа.

— Няма смисъл да го питаме.

— А може би има — каза Пиа. — Хрумна ми, че Хелфрих и Ритендорф имат причина да искат да убият Изабел. Тя е виновна за случилото се с един от приятелите им, този, който се е обесил в гаража си. А после е тормозила и Михаел Керстнер.

— Екзекуция като отмъщение за приятелите? — Боденщайн погледна недоверчиво колежката си.

— Нещо такова. Спомнете си онзи герб на студентското обединение.

Боденщайн сбърчи замислено чело. Тази мисъл като че ли не беше толкова за изключване.

— Но като добри приятели би трябвало да знаят, че за Керстнер е важно да разбере къде е дъщеря му — възрази той.

— Може да не са искали Изабел да умира, а само да изтръгнат признание от нея. Но нещо се е объркало и тя е умряла.

— Ветеринарните лекари и аптекарите знаят как действа пентобарбиталът.

— А ако са искали само да я упоят?

— Ще проверим алибито и на двамата. — Боденщайн погледна часовника си. Беше станало осем — осем и половина.

След кратко колебание той реши да тръгне към клиниката. В Рупертсхайн цареше мъртвило. Вече беше притъмняло. Когато спряха колата на пустия паркинг, Пиа забеляза, че портата на двора е открената, външното осветление обаче не беше включено. В къщата също беше тъмно. Погледът ѝ попадна върху приемната. Стори ѝ се, че видя приглушената светлина на една настолна лампа. Тя я посочи на шефа си. Изведнъж и на двамата им се стори, че тук нещо не е наред.

— Да влезем — каза той тихо и извади от кобура своя револвер, калибър 38.

Пиа кимна и за втори път този ден хвана оръжието си. Боденщайн се послуша в тъмното, напрегна всичките си сетива, но като се изключи дишането на Пиа и неговото и спорадичното изпръхтяване на един кон, беше напълно тихо. Някъде из местността излая куче, още едно, после млъкнаха и двете. По улицата мина кола, моторът заглъхна в далечината. Пиа отвори портата на двора. Изскърцването им се стори гърмко като залп. В сянката на стената те прекосиха двора, в чиято среда бе паркиран джипът на доктор Керстнер. Внезапно Боденщайн, който вървеше отпред, се вцепени. Вратата на приемната се заключи и някой с бързи стъпки се насочи към сградата. Боденщайн и Пиа напрегнаха мускули, заредиха пистолетите си и се приготвиха да излязат срещу тъмната фигура. Лицето, което завиваше на ъгъла,

изписка пронизително и отстъпи ужасено назад, когато съгледа пред себе си изскочилите двама души с пистолети.

— Какво правите тук в тъмното? — попита Боденщайн, полуоблекчен, полуядосан, когато видя помощничката на ветеринарите Силвия Вагнер.

— О, боже! — Луничавата се хвана за врата и се облегна на стената. — Как можяхте да ме изплашите толкова, да ви се не види дано!

— Мислехме, че в офиса са влезли с взлом — отвърна Боденщайн и пхна оръжието си обратно в кобура.

— Защо изобщо сте се промъкнали тук? — сопна се на двамата младата жена. Изглежда, се бе свързала от уплахата си.

— Търсим доктор Керстнер — отвърна Пиа. — Бяхме в къщата, но там нямаше никого. После се записахме на телефонния секретар. Но още не са ни се обадили.

— Може и да не са го прослушали — отвърна Силвия. — Токът спря. Искях да нахраня конете, защото тази вечер съм на работа, но когато дойдох тук, видях, че няма ток. Нищо не работи тука — нито лампите, нито компютърът, нито телефонният секретар.

— В шест и петнайсет телефонният секретар още работеше — каза Пиа. — Знаете ли къде е електрическото табло?

— Да — кимна помощничката на ветеринарите, — до операционната. Понеже за нея ни трябва силен ток, инсталирахме таблото там.

Тя прекоси двора, извади връзката си с ключове и понечи да отвори вратата, но забеляза, че вече е отворена.

— Странно — смотолеви тя и извади от джоба на якето си фенерче.

— Дайте на мен — Боденщайн пое фенерчето от ръката ѝ, — аз ще вървя напред.

Чувството за несигурност, което току-що го бе напуснало, се върна отново. Той освети голямото помещение и това, което видя в светлината на фенерчето, го порази.

— Какво има? — прошепна госпожа Вагнер.

— Повикайте „Бърза помощ“! — нареди Боденщайн. — Веднага!

Той прекоси помещението и коленичи до простряната на пода фигура. Пиа пое фенерчето и го насочи към шефа си, който се

опитваше да напипа пулса на врата на мъжа.

— О, боже! — изписка Силвия, когато разбра, че Керстнер лежи до стената в неестествено свита поза, окървавен и в безсъзнание.

— Направете каквото ви казах! — нареди сърдито Боденщайн, после започна да маха оковите, с които бяха вързани ръцете на ветеринарния лекар на гърба му.

Едва тогава видя с какво беше вързан човекът. Беше кабел, водещ право към контакта със силния ток. Ако някой бе натиснал предпазителите, през тялото на Керстнер щяха да минат няколко волта и вероятно щяха да го убият. Боденщайн развърза кабелите и едва след като се увери, че нищо вече не е свързано с тока, натисна отново главния предпазител. Внезапно замига ярка неонова светлина. Керстнер беше лошо подреден и в безсъзнание. В същото време от линейката изскочиха Ритендорф и жена му. Те гледаха мълчаливо и потресени как санитарите качват в линейката изгубилия съзнание.

— Къде ще заведете този човек? — попита Боденщайн лекаря.

— В Бад Зоден. Тази вечер има дежурен лекар там.

Едва когато линейката тръгна със сирената и въртящата се синя лампа, Ритендорф проговори.

— Всъщност къде е Анна Лена? — попита той.

— И ние търсим нея — каза Боденщайн, който през последния половин час за малко да забрави за причината на посещението си.

— Малко преди шест и двамата бяха у нас. — Ритендорф свали очилата си и разтърка очи. — Тази нощ Миха трябваше да е на повикване. Мина да си вземе телефона за тази цел. В момента имаме само един, другият се повреди. И тя беше с него.

Боденщайн внезапно се сети за думите на Анна Лена Дьоринг от петък вечерта. „Ако той се опита да ми направи нещо, ще обърна срещу него това, което знам...“ Беше ли научил Фридхелм Дьоринг, че жена му е избягала при Керстнер? Той ли бе подредил така този човек? Но къде беше Анна Лена Дьоринг?

Домът на Дьоринг беше също толкова пуст, колкото този на Керстнер преди това, ето защо Боденщайн и Пиа отидоха направо в болницата с надеждата да успеят да говорят с Керстнер. По пътя Боденщайн се обади по телефона на доктор Флориан Клейзинг, който

обаче не знаеше къде е сестра му. Говорил с нея за последно миналата събота, а тогава тя била при Керстнер.

Пред вратата на болницата двама старци се шляеха в хавлиени халати, пушеха цигари и се кокореха с любопитство в посетителите. Вратата на приемната в „Бърза помощ“ се намираше отляво зад асансьорите. Чакалнята беше празна.

Боденщайн позвъни на вратата с матово стъкло, на която една табела указваше, че трябва да се изчака малко, докато отвори някой. Така и стана. След около пет минути се появи една навъсена сестра с властно изражение.

— Да? — излая нелюбезно тя.

— Криминална полиция Хофхайм — каза Боденщайн. — При вас е докаран Михаел Керстнер. Можем ли да разговаряме с лекуващия лекар?

— Момент — отвърна лаконично властната дама и остави вратата да се затръшне. Минаха още няколко минути, после вратата се отвори и един млад лекар със синя престилка, на баджа на когото пишеше „доктор Ахмед Джафари“, тръгна към тях. Боденщайн се представи и обясни причината за посещението си.

— Как е доктор Керстнер? — попита той.

— Доста е пострадал — отвърна лекарят, — но вече е в съзнание.

— Можем ли да говорим с него? Спешно е.

Доктор Джафари повдигна вежда.

— Обикновено нямаме право да... — започна той.

— Водим разследване на смъртен случай — прекъсна го Боденщайн малко по-грубо, отколкото беше в стила му. — Миналата седмица жената на доктор Керстнер е била убита и ние предполагаме, че убиецът е същият, който е искал да убие и него.

Това не отговаряше съвсем на истината, но произведе желания ефект. Лекарят ококори смаяно очи, после обеща незабавно да ги уведоми за здравословното състояние на Керстнер.

— Ще изляза да изпуша една цигара — каза Пиа.

— И аз ще дойда — отговори Боденщайн.

В коридора се срещнаха с Клейзинг, който крачеше към приемната на „Бърза помощ“ с мрачна физиономия.

— Ако тази свиня направи нещо на сестра ми, ще го убия. — Клейзинг стисна юмруци. — Този тип е психопат.

— Мислите ли, че това има нещо общо със сестра ви?

— Естествено — изпръхтя Клейзинг. — Сплашването чрез физическо насилие е негов специалитет. Не може да не сте го забелязали.

— Сестра ви ми каза, че предполага къде е детето на Керстнер — каза Боденщайн. — Беше убедена, че мъжът ѝ има пръст в изчезването му.

— Възможно е — кимна мрачно Клейзинг. — Още преди години я предупредих да напусне този тип. Та той е убил първата си жена с голи ръце.

— Знам — кимна Боденщайн. — И затова се тревожа за Анна Лена. Тя ми намекна, че знае много неща за мъжа си и има доказателства за престъпните му далавери. Някога разкривала ли е пред вас какви са те?

— За съжаление, не. — Клейзинг изкриви лице и с жест на безпомощност прокара ръка по косата си. — Сестра ми винаги е била на страната на това подобие на човек дори когато я пребиваше от бой. Насилва се да бъде щастлива с него и той успя напълно да я отчужди от нас. Всъщност на Миха се дължи осъзнаването ѝ.

— След малко ще можем да говорим с него — рече Боденщайн. — Може би ще успее да ни каже какво се е случило.

Телефонът му зажува. Той вдигна нетърпеливо.

— Тордис е... Да не преча?

— О, не, не... Как сте?

— Добре. — Тя направи кратка пауза. — Няма да ви задържам дълго, но все още съм в конната база. Преди половин час се появи госпожа Ягода и се качи при Кампман. Изглеждаше така, сякаш всеки миг ще избухне. А и се носи слух, че Ягода е в пандиза.

— Така ли? — каза само Боденщайн.

— Няма съмнение. Тук в базата става нещо. Може да е интересно за вас.

— Добре. Благодаря. — Той тъкмо се зачуди какво имаше предвид момичето, когато му хрумна нещо. — А, Тордис, случайно да сте видели тази вечер в базата Фридхелм Дьоринг или жена му?

— Не. Анна не съм я виждала от цяла вечност; Фреди също не е идвал тук от миналия четвъртък — отвърна Тордис. — Това го знам по

случайност, тъй като мързеливият Кампман се ядосваше днес, че от няколко дни трябвало той да язди конете на Фреди.

Боденщайн живо си представи усмивката ѝ.

— Вижте — каза после Тордис, — хрумна ми още нещо. Става въпрос за този Филип. Той нали беше...

Нещо изпука, думите ѝ се пръснаха и разговорът се разпадна.

— По дяволите! — изруга Боденщайн.

— Трябва да се отдалечим малко от болницата — каза Пиа. — Тук мобилните телефони нямат добър обхват.

И той се отдалечи на няколко метра, при което апаратът му веднага изжужа.

— Обхватът е лош — каза Тордис. — Можем ли да се видим някъде? Тази вечер например?

— Боя се, че стана късно — хвърли поглед към часовника си Боденщайн.

— Няма нищо — отвърна Тордис. — Вие само ми се обадете. Все едно кога.

— Ще се обадя веднага щом приключа тук — обеща той.

Когато се върна в болницата, се замисли поразвеселено дали Тордис наистина знаеше нещо, или просто искаше да го покани на среща. Все едно, всичко беше за предпочитане пред това, да се мотае къщи и да мисли за Инка Ханзен и пропуснатите възможности.

Керстнер лежеше в единична стая в хирургическото отделение. Доктор Джафари с неохота разреши на Боденщайн само пет минути, но не и повече. Керстнер имаше тежко сътресение на мозъка, както и счупване на скулата и носа. Човекът наистина изглеждаше зле и Боденщайн вече не се съмняваше, че именно Дъоринг го е подредил така. Точно така изглеждаше и Анна Лена, когато миналата седмица се беше появила в участъка. Керстнер имаше няколко рани от удар по лицето, долната му устна беше шита, имаше една рана и на челото. В лявата му ръка беше забодена игла от система. Той беше много блед и замаян, но въпреки това се помъчи да си спомни нещо.

— Последното, което помня — изговаряше неясно той, — беше внезапен удар по главата.

— Госпожа Дъоринг беше ли в този момент с вас?

По измъченото лице на Керстнер се изписа ужас. Сигурно съвсем я беше забравил, за което не можеше да бъде упрекнат.

— Анна! — Той се изправи, но отново падна със стенание. — О, боже! Къде е тя?

— Всъщност надявахме се вие да ни кажете това — рече Боденщайн.

— Изчезнала е — добави Клейзинг с мрачен глас. — Моля те, помисли, Миха. Да си забелязал на паркинга чужда кола? Случайно да си видял някого? Някое странно обаждаване?

Керстнер отчаяно поклати глава.

— През последните три дни Дьоринг обаждал ли се е на жена си? — намеси се и Пиа.

— Аз... аз не знам нищо повече. — Керстнер се хвана с дясната ръка за главата и неволно изстена.

Боденщайн изпита съчувствие към този човек, на когото явно нищо не му беше спестено. В рамката на вратата се появи доктор Джафари и потупа настойчиво часовника си.

— Не го мислете толкова. — Боденщайн сложи ръка върху ръката на ветеринарния лекар. — Починете си и гледайте да оздравеете. Ние ще намерим госпожа Дьоринг, ще намерим и дъщеря ви, обещавам ви.

Керстнер кимна бавно, но очите му се напълниха със сълзи на безпомощност. Боденщайн понечи да отдръпне ръката си, но той я стисна.

— Господа! — подкани ги лекарят от вратата.

— Един момент — помоли Боденщайн и направи знак на Пиа и Клейзинг да напуснат помещението.

— Не можех да го кажа пред Флориан — прошепна Керстнер със сподавен глас, а в очите му се четеше отчаяние, — но Дьоринг знаеше, че Анна е при мен. Вчера вечерта ѝ се обади по телефона и я заплаши, че ще се случи нещо, ако веднага не се върне при него. Той я ругаеше и тогава Анна май направи грешка.

— Еее, достатъчно! — намеси се лекарят. — Веднага напуснете стаята!

Боденщайн не реагира. Той се наведе по-близо до Керстнер и тръпки го побиха, когато чу какво е сторила Анна Лена Дьоринг.

— Утре рано трябваше да отидем с нея при родителите ми — гласът на Керстнер вече едва се чуваше и говоренето очевидно доста го напругаше, — но сега е вече твърде късно.

Той се задъхна и замълча, после започна да кашля. Боденщайн с ужас видя, че кашля кръв.

— Видяхте ли сега какво направихте! — Доктор Джафари гневно се втурна към Боденщайн, бутна го встрани, после се наведе над пациента си и натисна паникбутон. Малко по-късно в болничната стая влетяха два сестри.

— Моля ви! — задъхваше се Керстнер и протягаше отчаяно ръка, докато от устата му течеше тънка струйка кръв. — Трябва да намерите Анна Лена! Моля ви!

Боденщайн излезе в коридора.

— Какво става? — връхлетя върху него доктор Клейзинг. — Какво ви каза той?

— Мисля, че сестра ви е в голяма опасност — призна Боденщайн. — Твърдяла е пред Дьоринг, че знае за нещата, с които може да го вкара в затвора, и го е заплашила, че ще го направи.

Клейзинг пребледня от страх.

— Госпожо Кирххоф — обърна се в движение Боденщайн, — разпоредете се веднага за генерално издирване на Дьоринг и жена му. Изпратете хора във фирмата и в дома му. Всеки патрул да следи за колата му и тази на жена му.

Когато излязоха през стъклената врата на паркинга, Боденщайн попита Пиа дали знае как се пращат есемеси.

— Есемеси ли? — Пиа спря и се втренчи неразбиращо в шефа си. — На кого ще пращате есемес?

— Това не е ваша работа — ухили се Боденщайн. — Е, знаете ли, или не?

— Разбира се, че знам.

— Тогава покажете ми как става, моля ви.

Пиа взе мобилния телефон на шефа си и му обясни. Боденщайн го взе обратно и за най-голяма изненада и под любопитния поглед на Пиа изпрати първия в живота си есемес. Струваше му се неуместно да звъни на Тордис в единайсет и десет вечерта. Ако още беше будна, щеше да получи краткото съобщение, ако не, утре сутринта щеше да види, че не е забравил за уговорката им.

— Така — каза той, когато стигнаха до колата, — а сега наред... Изпращаме... Хе, супер! То било проста работа!

Той вдигна глава и погледна сияещо Пиа.

— Добре ли сте, шефе? — попита внимателно тя.

— От три дни не съм спал като хората — отвърна Боденщайн. — Напразно издирвам един убиец, а жена ми се намира на десет хиляди километра от мен. При все това се чувствам великолепно.

Пиа го изглежда недоверчиво и едва сподави една прозявка.

— Изглеждате ми така, сякаш сте бръкнали с пръст в контакт — рече тя. — Гроги съм.

— Подремнете няколко часа — предложи Боденщайн. — Ще кажа в централата да се обаждат на мен, ако има нещо. Ако Дъоринг се появи тази нощ, ще разбере. Сигурен съм, че жена му е затворена някъде. Ще се лепнем за него като дъвка и ако имаме късмет, той ще ни отведе при нея. В никакъв случай не искам да рискувам да подлагаме госпожа Дъоринг на опасност, като заловим откачения ѝ мъж.

Той се сепна, когато телефонът му изпиука.

— Ето — усмихна се Пиа уморено, — вече имате отговор.

Боденщайн отвори с любопитство есемеса.

„Знаете ли къде се намира «Светлини и звуци» в Бокенхайм? Или е твърде късно за вас?“, беше написала в отговор Тордис. „Светлини и звуци“ му беше добре известно, понеже от година и половина Лоренц работеше там като диджей през уикендите. Боденщайн се замисли как да формулира отговора си. И без това беше твърде превъзбуден, за да може да заспи.

„Мога да дойда след половин час“, написа той.

Докато даваше на задна, телефонът му отново изпиука. Явно Тордис умееше да пише есемеси по-бързо от него.

„Ще бъда там. Радвам се.“

— И аз — измърмори Боденщайн и отпраши.

„Светлини и звуци“ се намираше в една пряка на улица „Лайпциг“ в Бокенхайм и беше един от най-посещаваните клубове във Франкфурт. Боденщайн с изненада установи колко много млади хора ходят на дискотека в понеделник вечер. Той със сигурност беше от

най-старите тук, но повече се набиваше на очи вратовръзката му. Тордис седеше с неколцина младежи на една маса в ъгъла, където музиката бе по-тиха и имаше възможност да се разговаря, без да се крещи. Нейните познати станаха, когато Боденщайн се приближи до масата.

— Не исках да ви гоня — рече той.

— И без това си тръгнахме — отвърна едно от момичетата и на него не му убягна краткото намигване, насочено към Тордис. Сигурно им бе разказала за него.

— Ще пиете ли нещо? — попита го тя. — Тук правят невероятни коктейли.

— Мога да си позволя една кайпириня — отвърна комисарят и се усмихна.

Тордис беше облечена с доста дълбоко изрязан, плътно прилепнал светлосин потник, който идеално подходеше на очите ѝ, към него — тесен черен панталон, който стоеше чудесно на стройни хора. Тя махна на един сервитьор, млад човек с намазана с гел коса и фантастични татуси на загорелите си от солариум ръце, и поръча.

— Често ли излизате толкова късно вечер? — Боденщайн разхлаби вратовръзката си.

— Защо не? — усмихна се Тордис. — У дома всички се познават.

— На колко години сте? — попита Боденщайн.

Тордис се усмихна дяволито и подпря брадичка с ръка.

— На достатъчно, за да пия алкохол на открито след десет часа — отвърна тя. — На двацет и една съм. А вие?

— На повече — ухили се на свой ред той, но после стана сериозен. — Щяхте да ми разказвате нещо за този Филип.

— Точно така. — Тордис сбърчи хубавия си нос. — Първо си помислих, че не е толкова важно, но днес се сетих, че Изабел ми е разказвала за него. Каза ми, че бил преуспял филмов продуцент и ѝ бил предложил да играе главната роля в един от филмите му.

— Така. — Боденщайн се заслуша с интерес.

— Е, това надали щеше да ѝ донесе „Оскар“. — Усмивката на Тордис стана малко подигравателна. — Всъщност той снимаше порно.

Боденщайн си спомни, че и Ягода бе споменал нещо в този смисъл.

— Филип е син на Фреди Дъоринг от първия му брак — продължи Тордис. — През повечето време живее в Аржентина. Но филмовата му компания има офис тук, във Франкфурт. Изабел много ме учуди, когато каза, че по паспорт той бил не Филип Дъоринг, а Фелипе Дуранго.

Тази новина наелектризира Боденщайн. Синът на Дъоринг! Аржентина! Появи се сервитьорът, сложи напитките на масата и някакви ядки към тях.

Тордис взе своята чаша и вдигна на здравица.

— Изабел разказвала ли е нещо за него? — продължи Боденщайн, забравил кайпиринята. — Спомняте ли си нещо?

Тордис изглеждаше леко разочарована. Да не би наистина да очакваше нещо повече от тази среща?

— Веднъж каза — рече тя, — че може да има всеки мъж, когото си пожелае. Проблемът бил само, че мъжете, които ѝ харесвали, нямали пари, а без пари нищо не ставало. Този Филип бил някакво изключение — хем не бил дърт скъперник, хем бил фрашкан с пари.

— Друго каза ли за него? — попита Боденщайн. — Възможно ли е нещата между тях да са били сериозни?

— Нямам представа. — Тордис смукна от сламката.

— Какво ще кажете за семейство Дъоринг? Доколко ги познавате?

— Не особено добре — рече Тордис. — Фреди става много избухлив, особено когато е пиян. Няколко пъти е пребивал Анна доста лошо; веднъж дори пред всички, докато Кампман и още един мъж не се намесили. Анна не говори много. Обикновено създава впечатлението, че е нещастна.

— Дъоринг е имал връзка с Изабел.

— Никой не е имал истинска връзка с нея — поклати глава Тордис. — У Изабел имаше нещо, което побъркваше мъжете. На нея ѝ доставяше удоволствие да ги съблазнява. Искаше да е сигурна, че може да има всеки мъж.

Боденщайн се сети за думите на Ритендорф за Изабел Керстнер. „Не можеше да понесе мисълта, че няма да покори някой мъж.“ Нещата се връзваха.

— А Кампман? — попита Боденщайн.

Тордис гледаше замислено, без да се усмихва.

— Хм — завъртя чашата между пръстите си тя, — Изабел яздеше конете му за продан; двамата често се застояваха заедно, но официално бяха на „ви“. Във всеки случай, Сузана зверски ревнуваше от Изабел.

— Значи промяната...

— Ха — засмя се Тордис пренебрежително, — свали двайсет килограма с глад... а после и това изрусяване! Не мога да кажа дали изобщо има нещо естествено у нея. Иначе продължава да лази по нервите на мъжа си.

— Значи имаме Кампман. И Дьоринг и сина му. Имам и Ягода.

— Ханс Петер? — Тордис изглеждаше учудена.

В този миг завибрира телефонът на Боденщайн, оставен до чашата му.

— Извинете — каза той и вдигна.

От централата му съобщиха, че от полицията, охраняваща водите, извадили преди един час от Майн на немския бряг, до мелницата за дъбилни вещества, труп на жена. Ако се съдеше по описанието, можеше да се окаже, че това е Анна Лена Дьоринг.

— Идвам след десет минути — каза само Боденщайн.

— Случило ли се е нещо? — попита любопитно Тордис.

— Да, за съжаление, трябва да тръгвам — кимна Боденщайн и махна на минаващия сервитьор.

— Наистина ли нещо се е случило, или сте направили така, че да получите обаждане като претекст да ме изоставите?

За миг Боденщайн остана безмълвен пред това съмнение в изтънчеността му.

— От Майн са извадили труп на някаква жена — каза той делово. — Възможно е това да се окаже госпожа Дьоринг.

— О, боже, това е ужасно! — Тордис беше ужасена.

— Не знам дали наистина е тя, но трябва да отида дотам.

— Може ли да дойда и аз?

— Не трябва ли вече да си лягате?

— На мен са ми достатъчни и три часа сън на нощ — каза младата жена.

— Е, от мен да мине. — Боденщайн беше вече мислено при труп, намерен в Майн. — Но ще останете в колата, ясно?

— Разбира се — кимна прилежно Тордис; очите ѝ светеха развълнувано.

ВТОРНИК, 6 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Мигащите светлини на полицейските коли трептяха върху мастилено черните води на Майн. Боденщайн паркира отстрани до една патрулна кола. По време на пътуването почти не бяха говорили и той усети отново онова вътрешно напрежение, което винаги го обземаше на път към някой труп. Мислеше за обещанието, което бе дал на Керстнер, за отчаянието на този човек и страданието, което беше преживял. Колко ужасно щеше да е за него, ако след детето трябваше да изгуби и жената, която обичаше. Боденщайн горещо се надяваше, че мъртвата от Майн не е Анна Лена Дьоринг.

— Чакайте ме тук — каза той на Тордис, която кимна със свито сърце.

Боденщайн слезе и поздрави полицейския служител с кимване, после се пхна под жълтата охранителна лента и тръгна по дървената пътека към брега. Там цареше трескава работа. Ярък прожектор осветяваше едно място на скосения бряг, а само на няколко метра навътре във водата се поклащаше кораб на водната полиция.

— Добро утро — поздрави Боденщайн присъстващите мъже, полицейски служители, колеги от франкфуртския К-II, екип следователи и служители на водна полиция, както и двама полицейски водолази и хора от Пожарната команда, които му отговориха с кимване. Повечето той познаваше от други неприятни случаи, подобни на този тук.

Вече бяха сложили трупа в сак и Боденщайн разпозна и лекаря, извършил огледа. Това беше все още настоящият съпруг на колежката му, доктор Хенинг Кирххоф.

— Добро утро, Боденщайн — изправи се лекарят. — Лош навик на централата да вика все мен, когато е намерила нещо в реката. Само защото живея в Заксенхаузен.

— Поне не ви е далече. — Боденщайн клекна и погледна в отворения сак с трупа.

От лицето на жената вече не можеше да се разпознае много. При мисълта за ужаса, който е изпитала в последните минути и секунди от живота си, той неволно потрепери. Възможно ли бе Фридхелм Дьоринг да е убил по този брутален начин жена си, от която трябва да е разбрал, че знае най-опасните му тайни, и после да я е захвърлил в реката?

— Тук се е действало с нещо тежко — предположи Кирххоф. — Залагам на ковашки чук или нещо подобно, а после нещо разяждащо, вероятно солна киселина. Престояла е във водата не повече от един или два часа. Но и не е умряла от нараняванията по лицето. Прерязали са гърлото ѝ. Тялото е напълно обезкървено.

Нещата съвпадаха като време. Последно Анна Лена Дьоринг е била видяна към шест часа, някъде около седем Керстнер е бил нападат в клиниката. Сега беше един часът сутринта.

— От колко време е мъртва? — Боденщайн се изправи и се загледа в обезобразения труп на жената.

— Трудно е да се каже — отвърна Кирххоф. — При трупове, извадени от водата, ректалната температура не е показателна.

— Възраст? — Боденщайн гледаше втренчено мъртвата.

Нейната дълга, тъмна коса приличаше на преплетени водорасли, а гледката беше още по-зловеща от отнемането на всякакви човешки черти от лицето на жената. Анна Лена Дьоринг имаше дълга, тъмна коса.

— Около трийсет. — Съдебният лекар стисна замислено устни.

— Дрехи, бижута, отличителни знаци?

— Нищо. Беше чисто гола. — Кирххоф се наведе над трупа. С дясната си ръка, облечена в ръкавица, взе ръцете на жертвата, за да ги разгледа по-добре. — Никакъв отпечатък, който да подсказе, че е носила пръстен.

Той се изправи.

— Утре на обед след аутопсията ще мога да ви кажа повече.

— Добре. Можете да ме потърсите на мобилния телефон — отвърна Боденщайн. — Докато не се докаже противното или търсената жена не се появи жива, за съжаление, приемаме, че мъртвата е Анна Лена Дьоринг.

Той се обърна. Беше го обзело дълбоко безсилие. В този миг мразеше професията си.

— Ще се видим рано сутринта в Института по съдебна медицина — каза той на Кирххоф и добави със стиснати зъби: — Всъщност Дьоринг трябва да види този труп.

Лекарят кимна и свали гумените си ръкавици.

— Чух, че от няколко седмици работите заедно с жена ми — каза той уж между другото.

— Да, така е. Вече от месец.

Доктор Хенинг Кирххоф беше висок мъж, с тъмна, грижливо оформена брада. Имаше същото високо чело и изящни устни като брат си. Привлекателен мъж, възпитан и високоинтелигентен, с ясното съзнание на човек, който си разбира от работата. За миг сякаш Кирххоф се канеше да добави още нещо, но после отклони поглед.

— Предайте й много поздрави от мен — каза само той.

— Разчитайте на мен — кимна му Боденщайн. — Лека нощ.

Той се изкачи на крайбрежния насип. Тордис беше слязла от колата и се бе облегнала на калника на беемвето.

— Е? — попита загрижено тя. — Анна ли е?

Боденщайн забеляза, че тя наистина се интересува от съдбата на пострадалата. Симпатията му към младата жена нарасна от това, че в очите ѝ липсваше всякаква радост от самата сензация.

— За съжаление, не може да се разпознае — каза той, — ще трябва да изчакаме аутопсията утре. Качвайте се. Мога ли да ви закарам донякъде?

— Не. Дойдох в града с трамвая. Спряла съм колата си на трамвайната спирка в Бад Зоден.

— Но защо? — Боденщайн я погледна над покрива на колата. — Толкова ли сигурна бяхте, че ще намерите кой да ви закара дотам?

Тордис първо отвърна на погледа му невярващо, а после леко изпръхтя с презрение.

— Аз пък си мислех, че не сте такъв — каза за негова изненада тя, — но сигурно сте разчели моята готовност да помогна като намек. Благодаря, но двайсет години разлика във възрастта за мен е твърде много.

Боденщайн се втренчи в нея като ударен от гръм и усети как се изчервява от шията към лицето. Държеше се като идиот. Като стар идиот. Първо понечи да възрази, но после осъзна, че наистина си беше помислил, че тя му прави намеци.

— Глупости — каза лаконично той. — Качвайте се. Ще ви закарам до колата ви.

— Спестете си усилията. Ще взема трамвая.

— Но сега не минават трамваи.

— Тогава ще си взема такси.

— Аз пък си мислех, че не сте такава — каза в нейния стил той.

— Какво имате предвид?

Все още се гледаха втренчено над покрива на колата.

— Вироглаво момиченце.

— Не съм вироглава — отвърна тя студено. — А момиченце бях преди десет години.

— Ще пътувате ли с мен, или не? Уморен съм и исках тази нощ да поспя поне няколко часа. — Комисарят седна зад волана и бе принуден да потисне шеговитата си усмивка, когато и Тордис на свой ред се настани на седалката до него.

Докато той лъкатушеше по Брега на музеите и минаваше по моста над Майн, покрай Централната гара, спътничката му гледаше безучастно и мълчаливо напред.

— Признавам — каза Боденщайн, когато минаваха покрай Франкфуртския панаир, — наистина за малко си бях помислил, че очаквате от нашата среща нещо повече от кайпириня и труп от водата.

Тордис гледаше инатливо през предното стъкло, изправената ѝ, горда стойка издаваше, че е обидена, а това нарани Боденщайн. Все пак му беше помогнала. Но изведнъж тя се обърна към него.

— Добре — усмихна се младата жена с полукокетна, полуразкаяна усмивка, която Боденщайн беше виждал и преди. — Разкрихте ме. Надявах се да ви се харесам и от вечерта да излезе нещо повече от това, което се получи.

При мисълта за това го прониза някаква особена тръпка на ужас и в същото време се ядоса, че се бе оставил на това момиченце да го провокира така.

— Така значи — каза само той и натисна газта, когато излязоха от границите на Франкфурт.

— Аз не съм като Изабел. — Тордис отново отклони поглед встрани. — Но вие ми харесвате, въпреки че сте толкова стар и арогантен, и самовлюбен.

Боденщайн вдигна вежди.

— Това не е точно в изискания английски стил — каза той.

— Аз съм американка. Ние сме директни.

— Аха, това обяснява всичко. — Боденщайн включи мигача и преди центъра „Майн Таунус“ излезе от магистралата А-66, за да тръгне към Бад Зоден.

Погледът му пробягна по лицето ѝ. Чудеше се какво ли си бе въобразила. Да не би да е очаквала да го съблазни дотолкова, че да я отведе в дома си или направо да го направят набързо в колата? За своя собствена изненада той забеляза, че тази представа му беше всичко друго, но не и неприятна. На какво се дължеше внезапната му податливост на чужд женски чар? На отсъствието на Козима или на това, че срещна Инка Ханзен? След малко спря на паркинга на лечебницата в Бад Зоден зад едно жълто сузуки. Тордис не даде никакъв признак, че иска да слиза.

— Благодаря за информацията — каза Боденщайн. — Беше много любезно от ваша страна.

Младата жена вдигна поглед и изразът на очите ѝ, настойчив и съблазнителен едновременно, накара алармата в главата му да запищи.

— По-добре се прибирайте — добави той малко по-студено. — Лека нощ.

Фридхелм Дьоринг се прибра у дома в шест и петнайсет и веднага беше спрял от екипа на патрулката, паркирала пред входа му. Когато Боденщайн пристигна след половин час, го завари побеснял.

— Каква е тази улична комедия! Какво изобщо става? — крещеше Дьоринг, без да се съобразява с ранния час и забравяйки за съседите. Беше небръснат, изглеждаше недоспал и напрегнат.

— От къде се прибирате? — попита Боденщайн.

— Това какво ви засяга вас? — изрепчи се Дьоринг. — Как ви хрумна да ме арестувате тук, пред дома ми?

— Имам причини за това. — Боденщайн остана спокоен. — Е, къде бяхте през изминалата нощ? И къде е жена ви?

— Нямам представа — сви рамене Дьоринг. — От петък насам не съм я виждал. Всъщност тя се изнесе и избяга при приятеля си, онова побъркано ветеринарче!

Изведнъж осъзна, че е казал повече, отколкото възнамеряваше.

— Аха — вдигна вежди Боденщайн, сякаш току-що научаваше новината. — Къде бяхте вчера вечерта между осемнайсет и двайсет часа?

— Нищо повече няма да кажа! — изръмжа Дьоринг. — Искам да се прибера.

— Вчера вечерта Керстнер е бил нападен в клиниката си — продължи Боденщайн, — а от жена ви няма и следа.

— Съжалявам — отвърна саркастично Дьоринг.

— Вие ли пребихте Керстнер и отвлякохте жена си?

— Наистина имате извратена фантазия — каза с насмешка Дьоринг. — Защо ми е да го правя?

— Вероятно защото жена ви знае за вас неща, които със сигурност ще ви докарат неприятности — предположи Боденщайн. — Вашият приятел Ягода, който от няколко дни ношува на държавни разноси, вече ни разказа доста.

Боденщайн забеляза как Дьоринг се стегна.

— ... за вашия общ приятел Морис Бро например. Или за машинацията с видеозаписите, с които е изнудвал клиентите си. Гениална идея, какво връзване на ръцете на клиентите само! За лош късмет на господин Ягода, главният прокурор Харденбах е направил подробно признание, преди да се застреля. Сега вече знаем за всички тъмни сделки на „Яго Фарм“, както знаем много и за вас, господин Дьоринг.

— За мен няма какво да се знае — отвърна Фридхелм, но гневът в очите му се беше сменил с тревога.

— Сега ще дойдете с мен до Франкфурт да огледаме един труп. — Боденщайн погледна часовника си. — Снощи от Майн е бил изваден трупа на жена и ние предполагахме, че е съпругата ви.

— Не можете да ме принудите! — запротестира Дьоринг.

— Напротив, мога. — Боденщайн отвори вратата на колата си. — Заповядайте, господин Дьоринг.

Половин час по-късно Фридхелм Дьоринг стоеше с разкрито лице на ярката неонтова светлина в една секционна зала на Института по съдебна медицина и гледаше втренчено обезобразения, но все още неразпознат труп на жена. Едва се владееше. Боденщайн го наблюдаваше зорко, но в мислите си беше другаде. Той не беше мъж, чието его се подхранва от вниманието на жените, но без съмнение

недвусмислената покана на Тордис някак си го ласкаеше. Какво щеше да стане, ако се беше поддал на изкушението да я целуне? Как би реагирала тя, ако той...

— Защо ме принуждавате да гледам някакви мъртви хора? — изтръгна го от мислите му гласът на Дьоринг.

— Това вашата жена ли е? — попита Боденщайн.

— Не, по дяволите — поклати Дьоринг енергично глава, — не е тя. Ще се оплача лично на министъра на вътрешните работи от вашите методи, Боденщайн! Това, което правите, е психически тормоз!

— Защо сте сигурен, че мъртвата не е вашата жена?

— Оперирана е от апендицит — отговори остро Дьоринг. — Познавам тялото на жена си. Тази тук е много по-дебела. Сега мога ли да си вървя?

— Разбира се. — Боденщайн се помъчи да скрие от Дьоринг облекчението си. — Ако искате, можете да си отидете вкъщи и...

— Спестете си извиненията — прекъсна го Дьоринг. — Няма да оставя това без последствия, помнете ми думата!

Боденщайн сви рамене и отвори вратата към входа.

Във фоайето той забеляза колежката си да води оживен разговор със своя все още настоящ съпруг, който носеше зелена престилка над костюма си; после напусна сградата на Института по съдебна медицина. Дьоринг мина покрай него, без да поздрави, и извади телефона от джоба на панталона си. Боденщайн гледаше след него как, говорейки по мобилния, прекосява улицата и отива до едно такси. Пиа се появи до него.

— Е? — попита тя.

— Не е тя. Слава богу. Но от сега нататък не бива да изпускаме този тип от очи.

— Хората ни вече го следят. — За доказателство Пиа кимна към един сребрист опел, в който седяха мъж и жена в цивилни дрехи. Телефонът ѝ изжува.

— О, здравейте, господин Ритендорф — поздрави тя; слуша известно време, а после благодари и приключи разговора.

— Какво искаше той? — осведоми се Боденщайн, но Пиа набираше друг номер.

— Ей сега — измърмори тя. Набра един въведен номер и вдигна поглед. — Вчера вечерта в седем без петнайсет мъж от Рупертсхайн,

който разхождал кучето си в полето, забелязал тъмнозелен джип чероки, спрян на пътя зад ветеринарната клиника. Мъжът ходел трудно и тъй като колата му препречвала пътя, той почукал на стъклото. Шофьорът само откrexнал прозореца и казал на мъжа да се разкара. Бил със слънчеви очила, макар че било почти тъмно.

— Хм — каза невярващо Боденщайн.

— Мъжът току-що бил при Ритендорф да се оплаче. Той по принцип се оплаквал и от клиентите на клиниката, които паркирали там, но сега му направил впечатление регистрационният номер на колата.

Още преди Боденщайн и Пиа да стигнат до колата, Пиа получи съобщение за това, кой е собственикът на тъмнозеленото чероки.

— Манфред Йегер — повтори на глас тя, — улица „Тонизендер“ сто двайсет и четири в Зосенхайм. Ясно. Благодаря.

— Е — каза Боденщайн, — на този трябва да му отидем на гости.

Манфред Йегер живееше в един от най-грозните жилищни блокове в мизерен квартал на Зосенхайм, известен повече като социален център. В по-тесен смисъл тук живееха хората в социални жилища, мнозина бяха безработни, а делът на чужденците беше толкова голям, колкото никъде другаде из цял Франкфурт. Къщите, които спешно се нуждаеха от пребоядисване, бяха изрисувани с графити, дори кофите за боклук и входните врати не бяха пощадени от спрейовете — жилищната управа от известно време никаква я нямаше. Между дълбоките теснини между къщите не проникваше и лъч от ярката слънчева светлина, там цареше постоянна мъгла. На Боденщайн му стана съвестно, както винаги, когато работата му го отвеждаше в райони като този. Колко ли ужасно трябваше да е да живееш в един такъв жилищен блок, без всякаква перспектива! Пиа няколко минути търси из таблото със звънци, което беше доста изцапано, звънеца на Манфред Йегер. Обади се нелюбезен женски глас.

— От полицията сме — каза Пиа. — Търсим Манфред Йегер.

Минаха две минути, преди да се чуе звънецът за отваряне на вратата.

Сградата отвътре беше още по-депресираща, отколкото отвън, ако това изобщо беше възможно. Някога блестящите плочки по пода

сега бяха изтрити, миришеше на готвено, на изветряла бира и урина. Стените бяха боядисани в някакъв неопределен цвят и също издраскани с графити. На асансьора имаше табела, на която се съобщаваше, че ремонтните дейности може да продължат повече. Ядосаните живущи от по-горните етажи изкарваха гнева си върху незаклучената метална врата. Пиа и Боденщайн се закатериха нагоре по стълбите до седмия етаж. Зад вратата на апартамента, откrehнатa съвсем леко, ги очакваше една жена, облечена в остърган хавлиен халат и с хленчещо дете за ръка.

Тя едва ли беше на повече от двайсет и пет, но изглеждаше два пъти по-възрастна. Косата ѝ се беше накъсала от някое евтино студено къдрене, от провисналия халат се носеше дъх на застояла пот. Детето имаше само един памперс на дупето и нищо друго, явно бе приготвено за къпане. В дъното се появиха още две деца.

— Влезте. — Жената се обърна и зашляпа по тъмния коридор с износените си плюшени пантофи към една всекидневна, която беше така претрупана с вехтории и изтъркани мебели, че Боденщайн и Пиа едва забелязаха мъжа, седящ пред телевизора. — Ченгетата — събщи жената с остър глас. — Какво си направил пак?

Манфред Йегер беше слаб мъж в средата на трийсетте, с напрегнато мишо лице и мазна, дълга до раменете коса. Той се усмихна неуверено и изгаси цигарата си в един препълнен пепелник.

— Нищо не съм напра'ил — заоправдава се той още преди Боденщайн и Пиа да са си отворили устата. — Откакто съм изля'ал от пандиза, не съм напра'ил нищо. Можете да питате надзирателката ми.

Боденщайн се питаше как този човек, който явно живееше на стъпка от границата на бедността, може да си позволи джип „Чероки“, струващ четирийсет хиляди евро.

— Притежавате ли джип с регистрационен номер F-X 122? — попита Пиа. Очите на мъжа заиграха, адамовата му ябълка нервно се местеше нагоре-надолу по хилавата му шия.

— Разбира се, че това е нашата кола — отзова се жената. — Мое да не'аме нищо друго, 'ма колата тре'а да е яка.

Тя се засмя горчиво, а мъжът направи гримаса.

— Едно такова чероки е доста скъпо, нали? — попита Пиа. — Как сте успели да си позволите такава кола?

— Ам' че аз си печелех доста добре. — Йегер се почеса с ръка по носа. — Имах си готина работа.

— Но къде сте работили? — осведоми се Боденщайн, надявайки се да не проличи собствената му потиснатост.

— Карах товарен камион. Четирийсет тона. Из цела Европа. — Йегер затърси опипом пакета с цигари и запали още една. Започна трескаво да пуши.

— Аха — кимна Пиа. — А защо сте били в затвора?

— Напра'их една бела. Тъпа история. Но си изсърбах попарата.

— Може ли да погледнем документите на колата? — помоли Боденщайн и получи в замяна недоверчив поглед. Йегер извади от задния джоб на джинсите си едно изтъркано портмоне и му подаде безцеремонно паспорта на камиона.

— Охоо — процеди Пиа, — той е чисто нов. Пуснат е в движение от юли две хиляди и пета!

— Даа, старичък си е. — Йегер се ухили, при което разкри пожълтелите си от никотина зъби.

— И как платихте тази кола? — попита Пиа. Усмивката му мигом се стопи. С няколко дръпвания той изпуши цигарата до филтър.

— Къде бяхте вчера вечерта между осемнайсет и двайсет и един часа? — попита Боденщайн.

— Тука си беше — намеси се жената със заплашителна нотка в гласа. — Тука си беше и не е излизал от въщи. Аре бе, кажи им, че беше така!

— Да, бех си дома — закима енергично Йегер, — гледах телевизия.

— Вчера вечерта към седем без петнайсет колата ви е била забелязана на двайсетина километра от тук. — Пиа скръсти ръце пред гърдите си. — Как ще обясните това?

— Дадох я на едно приятелче. — Погледът на Йегер зашари из помещението. — Често го правя. Стига да ми пълни после резервоара.

— Добре. Тогава, моля ви, бъдете така любезен да ни кажете името на този ваш приятел — каза Боденщайн. — Къде се намира автомобилът сега?

— Надявам се, че долу на паркинга — посочи Йегер с палец надолу.

— Кажи името на приятелчето бе, пич — напомни Пиа, която при нужда с лекота влизаше в стила на изразяване на човека отсреща.

— Не знам точно как се казва — заинати се Йегер, — всички му викат Теди.

— Даваш чисто новата си кола на някакъв тип, за когото дори не знаеш как се казва? — ококори се Пиа. — Ти нас будалкаш ли ни, или какво?

— Не, нема тако'а нещо! Така е, нали? — Той потърси с поглед помощ от жена си.

— Теди беше колега на мъжа ми отпреди пандиза — каза тя, — наистина е свестен. Винаги ни помага.

— Аха. А ти къде работеше? Преди пандиза, имам предвид. — Пиа постепенно започна да губи търпение.

— Карах товарен камион.

— Това го разбрахме. Фирмата коя е?

— Спедиция „Дъоринг“ в Ешборн.

Докато чакаха началника на персонала на спедиция „Дъоринг“, Боденщайн си позволи едно еспресо. Херберт Рюкерт беше в началото на петдесетте, пълен мъж с лъскаво теме и червеното лице на човек, страдащ от високо кръвно.

— Искаме да говорим с ваш служител на име Теди — каза Боденщайн, след като се представи. — Дамата на рецепцията не знаеше за кого става въпрос, но вие, като началник на персонала, сигурно сте наясно с прякорите на хората си.

По лицето на дебелия мъж се изписа досада.

— Навремето имахме един шофьор, който се казваше така — рече той след известно колебание. — Но вече не работи при нас.

— О — каза спокойно Боденщайн, — като начало ни трябва истинското му име и последният му адрес.

— Нямам право да давам тази информация — започна сдържано Рюкерт.

— Имате — отвърна раздразнено Пиа. — Дори сте длъжен. Всъщност разследваме убийство.

Дори Боденщайн за малко не изгуби пословичното си търпение.

— Име и адрес — каза лаконично той, без следа от обичайната си вежливост. — Иначе ще бъдете обвинен във възпрепятстване на полицията. И така, вие сте на ход!

Началникът на персонала Рюкерт, изглежда, се уплаши. Той отиде зад рецепцията, вдигна слушалката на телефона и нареди на някого да намери последния адрес на Теодор ван Юпен. Три минути по-късно Боденщайн и Пиа напуснаха сградата.

— Трябват ни макарони, червено вино и изнамерено отнякъде алиби — каза Боденщайн по пътя към колата. Пиа хвърли смаян поглед на шефа си. Той ѝ подаде ключовете за колата. — Отиваме в Кьонигщайн, в „Лимончело“ — съобщи той. — Знаете ли къде е това?

— Да. — Пиа седна зад волана на беемвето.

По пътя към италианския ресторант Боденщайн проведе три разговора по телефона. Нареди на Бенке и Остерман да се осведомят от полицейския компютър за Филип Дьоринг, наречен още Фелипе Дуранго, Манфред Йегер и Теодор ван Юпен. От друго телефонно запитване на патрула, следящ Фридхелм Дьоринг, стана ясно, че последният е взел такси до дома си и очевидно няма намерение да излиза от вкъщи. Керстнер все още не беше в състояние да бъде разпитван, здравословното му състояние беше критично, но животът му бе въвн от опасност. Междувременно Боденщайн сериозно се разтревожи за Анна Лена Дьоринг, тъй като от разговор с брат ѝ стана ясно, че не се е появявала нито при него, нито при родителите си.

— Как така изнамерено отнякъде алиби? — попита Пиа шефа си, докато се качваха по стълбите към входа на „Лимончело“.

— От вчера си мисля за вашето предположение — спря на едно място Боденщайн. — Хелфрих и Ритендорф са вечеряли точно по времето, когато Изабел е умряла. Оттук до Рупертсхайн вечер се стига за около седем минути. Значи те са имали достатъчно време, както и необходимите средства.

— И какъв е мотивът им? — осведоми се Пиа.

— Просто за отмъщение — отвърна Боденщайн. — Ритендорф, така или иначе, е мразел Изабел, а брат ѝ явно също я е мразел не по-малко. Същия следобед са се срещнали и са се скарали. Изабел е искала дела си от наследството. Освен това години наред е унижавала и измъчвала техния близък приятел Керстнер.

— И аз така мисля — ухили се Пиа и последва шефа си нагоре по стълбите.

Половин час по-късно те седяха пред тортелини „ала нона“ и четвърт кианти на една маса в полупразния аристократичен ресторант и знаеха, че между седем и десет часа семействата Хелфрих и Ритендорф са ставали от своята маса само за по няколко минути, за да отидат до тоалетната. Това бе потвърдено не само от собственика на италианския ресторант, но и независимо от него от един сервитьор. Боденщайн беше разказал подробно на Пиа за разговора си с Тордис и за това, какво беше казала тя за Дьоринг.

— Той става все по-неразгадаем. — Боденщайн дъвчеше замислено юфката си. — Всички си имат алиби, макар и несигурно.

— Всички с изключение на учителя по езда Кампман и жена му — отвърна Пиа.

— Кампман — кимна Боденщайн. — Но защо му е на него да я убива? Тя му е докарвала толкова пари.

По въпроса с убиеца те бяха преобърнали толкова камъни и бяха направили толкова излишни разкрития, че като нищо можеше да им е убягнало същественото. Нито Дьоринг, нито Ягода бяха главните действащи лица в тази трагедия, но дори и да са имали нещо общо, никой от тях двамата не беше убил Изабел Керстнер. От много следене и подозрения Боденщайн за малко да забрави, че неговата задача е да изясни случая по убийството на младата жена. Всичко друго, което бяха разкрили, беше от компетенцията на друг отдел на полицията.

— Може и да не е никой от тях — каза Пиа в същия момент. — Нека изчакаме, докато намерим този Теди. Изабел може би е била твърде опасна за Дьоринг и Ягода и те на бърза ръка са я разкарали. Едва когато е умряла, са се сетили, че не знаят къде са тези филми.

— Ако трябва да съм честен — Боденщайн отстрани празната чиния и прокара ръка по лицето си, — вече нямам никаква идея. Загубих нишката, ако такава изобщо е имало в цялата тази история.

Той отново почувства умора, която парализираше мислите му. Мозъкът му беше замаян, чувстваше се като по-рано в училище, когато толкова беше зубрил за едно контролно, че вече само при вида на отворената тетрадка се панираше и забравяше всичко. Опитът го беше научил, че когато се стигне до такъв момент, има само една

възможност: пълно изключване. Ако имаше късмет, мъглата щеше да се разпръсне и той щеше отново да е в състояние да мисли трезво.

— Снощи не съм мигнал — каза накрая и се прозя. — Може би трябва да подремна няколко часа.

Махна на сервитьора.

— А — сети се след малко, — трябва да ви предам много поздрави от мъжа ви.

— Благодаря — отвърна Пиа, — нямаше нужда. Сутринта се видяхме.

— Останах с впечатлението, че още ви обича — отбеляза мимоходом Боденщайн. Въпреки умората си той се интересува от личния живот на своята кадърна нова колежка.

— Впечатлението ви не е било погрешно — каза Пиа. — През уикенда ще се видим. Мъжът ми иска да разгледа новото ми жилище.

След посещението си в Института по съдебна медицина Фридхелм Дьоринг не си загуби времето с вземане на душ. Той седна на едно бюро и проведе няколко телефонни разговора. Положението беше много по-сериозно, отколкото си бе представял, и това се дължеше изключително на жена му и на Изабел Керстнер! Той ядно изпръхтя, когато отвори сейфа, който, скрит зад етажерка с книги, бе останал два пъти досега незабелязан при обиск. Тъпото беше, че не знаеше доколко е информирана жена му за неговите далавери, затова трябваше да унищожи всичко. Съвсем скоро щеше да научи, тъй като Анна Лена нямаше да може вечно да пази упоритото си мълчание. Вътрешно кипеше от гняв. Ягода беше изпортил пред ченгетата, че той е в основата на секс филмите, които бе снимала Изабел! Как можеше този човек да е толкова прост? Точно сега, когато нещата започнаха да се нареждат и тази малка интригантска уличница беше обезвредена, да вземе да си изпусне нервите! Фридхелм Дьоринг ненавиждаше мекушавостта и мразеше непрофесионални изпълнения, а Ягода се прояви и в двете в един ден, след като години наред бе демонстрирал липса на всякакви скрупули. Докато мачкаше планините от документи и дебели хартиени папки и наблюдаваше втренчено как всичките му невероятни, събирани дълги години разпечатки се превръщат в малки парченца, усети остра необходимост да убие някого със собствените си

ръце! Беше пет и половина, когато Дъоринг се пхна под бюрото си и отвори с една отвертка кутията на своя компютър, за да извади харддиска. Когато видя как пламъците в камината обхващат съдържанието на първия чувал, неописуемият му гняв се превърна в жажда за отмъщение.

Боденщайн се събуди със силно сърцебиене от ужасен кошмар, в който замръзваше, потопен до шия в ледено езеро. Когато отвори очи, му трябваша няколко секунди да осъзнае, че все още е във ваната. Междувременно водата беше станала леденостудена, а през прозореца се виждаше, че навън е вече тъмно.

— Проклятие — изруга той и се опита да извади вкочаненото си тяло от ваната. Започна да го тресе, той стисна зъби и когато най-накрая излезе от водата и с вдървени пръсти успя да светне лампата, краката му се подкосиха.

Цялото му тяло беше набъбнало от водата и вратът го болеше от неестествената поза, която бе заел във ваната. Боденщайн излезе, препъвайки се, от банята, замаян от умора и втресен от студ. Той с ужас забеляза, че вече е десет без петнайсет. Бе лежал във ваната почти седем часа и спал като мъртъв! Като трепереше и тракаше със зъби, той затърси мобилния си. Когато го намери в джоба на самото си, установи, че не работеше. Беше паднала батерията.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — шепнеше на себе си той, obu си долни гащи и се опита да си спомни къде е виждал за последно зарядното си. Намери го в кухнята.

Ръцете му трепереха толкова силно, че мина време, докато успее да го включи в контакта и да въведе паролата си. Гласовата поща му известяваше за девет нови съобщения. Малко след пет часа Пиа три пъти се беше записала с информацията, че според първоначалните проучвания в черокито на Манфред Йегер са намерени кървави следи, които са от кръвната група на Анна Лена Дъоринг. Колата била доста старателно почистена, но били намерени конци от дрехи и няколко косъма. Пръстовите отпечатыци нищо не показали, но затова пък в препълнения пепелник имало четири фаза от цигари, които не били „Марлборо“, каквито пушел Йегер. В лабораторията изследвали и пръстта, която била намерена в грайферите на гумите и на всички

възможни други места по колата. През февруари 2003 година Манфред Йегер бил осъден на година и половина затвор, защото при една митническа проверка намерили дрога в камиона му. Йегер веднага си признал, че извършва контрабанда по свой почин, и понеже не бил осъждан, а на всичкото отгоре направил и самопризнания, трябвало да излежи само девет месеца, останалото сменили с условно наказание. Теодор ван Юпен не бил открит в полицейския компютър, нито на адреса, даден от началника на персонала Рюкерт. Но явно още живеел там. Двама служители били застанали на пост пред дома му и го чакали да се появи. Фелипе Дуранго не могли да открият в полицейския компютър нито с новото, нито със старото му име. Затова пък в гугъл излезли двеста петдесет и осем хиляди резултата, което значело, че това име е толкова популярно сред испанците, колкото Карл Мюлер у нас. След като ограничили търсенето, Остерман се спрял на един Фелипе Дуранго, който бил на трийсет и две години и с аржентинско гражданство. Продуцентската му къща, наречена „Нови хоризонти“, със седалище в Буенос Айрес, между другото, имала клон във Франкфурт и произвеждала на конвейер евтини порнографски филми, главно в Румъния и Чехия. Дъоринг не бил мърдал от дома си, но продължавали да държат караул там.

Боденщайн видя, че са му звъняли и от някакъв непознат номер, без да оставят съобщение. Той остави телефона си, отиде до дивана във всекидневната и се излегна. Добре че Лоренц бе имал любезността да вземе кучето със себе си. Затвори очи и се помъчи да се върне към случая с Изабел, макар че вече седем часа не можеше да мисли за това. Дано престоят му в леденостудената вода във ваната не му докараше простуда или нещо по-лошо! Постепенно тялото му се затопли, кръвта болезнено се размърдваше във вените на ръцете и краката му. Вече беше почти задрямал, когато две неща се случиха по едно и също време: на вратата се позвъни и в същата секунда нещо се стовари с оглушителен трясък през големия прозорец на всекидневната и го удари по главата. От ужас Боденщайн веднага се сниши до дивана и опипа главата си. Сърцето му биеше до пръсване. Този път трепереше не от студ, а от уплаха. Отиде до външната врата и я отвори. От което сърцето му заби още по-лудо. Пред него стоеше Инка Ханзен. Нейният недоверчив поглед се плъзна надолу по тялото му, после се вдигна към лицето.

— Инка! — извика той изненадан и се запита дали още не спи и това да е само сън. — Какво правиш тук?

— Винаги ли отваряш вратата в този вид? — попита тя.

Боденщайн объркано сведе поглед към тялото си и забеляза, че като се изключат долните гащи, беше чисто гол.

— Изглеждаш така, сякаш си видял призрак — каза Инка, когато той я покани да влезе.

— Бях заспал във ваната — обясни Боденщайн. — В момента, в който ти звънна, нещо влетя през прозореца на всекидневната и ме удари по главата.

Той опипа за подутина и видя по пръстите си кръв. Едва сега се сети колко лекомислено беше от негова страна да отвори ей така вратата, без да разбере кой или какво го очаква отвън. Инка светна решително лампата и храбро влезе във всекидневната. Големият прозорец беше разбит, по целия под бяха посипани парченца стъкло. Инка се наведе и вдигна един камък.

— По-добре остани там — обърна се тя. — Тук всичко е в стъкла.

Боденщайн гледаше камъка в ръката ѝ. За него ли беше предназначен? За двайсет години работа в Криминалната полиция още никой досега не го беше заплашвал! Боденщайн настръхна при мисълта, че някой си е направил труда да разбере къде живее и после се е промъкнал в градината му. Кой би имал интерес да го сплаши? Инка нагази през морето от стъкла и спусна ролетната щора на разбития прозорец. Хвърли му остър поглед.

— Кървиш — установи тя. — Я да те погледна.

Отидоха в кухнята. Боденщайн седна на един стол.

Инка отметна косата му и заразглежда раната.

— Само драскотина — каза тя. — Трябва да сложиш торбичка лед, иначе утре ще си имаш хубава цицина.

— Ще сложа. — Боденщайн вдигна поглед към нея. — Всъщност защо си тук?

— Няколко пъти се опитах да се свържа с теб — рече Инка.

— Батерията ми беше паднала — отвърна Боденщайн, — искам да кажа... батерията на телефона ми...

— Да, както и твоята собствена — усмихна се Инка. — Сигурно е от прекараната в дамска компания вечер.

Боденщайн се втренчи безмълвно в нея.

— К... как... какво... откъде знаеш? — запелтечи той.

— Дъщеря ми ми разказа. Много е впечатлена от теб.

Боденщайн започна да разбира. „Дъщеря ми. Тордис. Аз съм американка.“ Значи приликата, която бе открил, се оказа вярна. Слава богу, че не се поддаде на изкушението да целуне това момиче!

— Нямах представа, че Тордис е твоя дъщеря — отвърна отпаднало той.

— Всъщност исках само да знам как е Миха. — Инка не отговори на забележката му. — В клиниката нищо не ми казват, а и Георг не знае нищо конкретно. Ти знаеш ли?

— Да. Никак не е добре. Трябваше да го оперират и сега лежи в Интензивното. — Боденщайн с усилие си спомни тези неща. Мразеше да спи посред бял ден, защото така целият му биоритъм отиваше по дяволите. Чувстваше се объркан и като в някаква нереалност.

— О, боже! — каза Инка.

Тя изглеждаше прекрасно, застанала така пред него със зачервени бузи и леко отворени устни. При вида ѝ внезапно го обхвана такъв силен копнеж, че чак болезнен. Последните двайсет и пет години мигом се пръснаха във въздуха и на него му се стори, че отново е на осемнайсет и това е последната възможност преди заминаването му за Хамбург да каже на Инка колко много я обича и се нуждае от нея.

— Инка, аз... аз през цялото време мислех за това, което ми беше казала в неделя, и аз... — започна със сподавен глас той. Толкова недоразумения и пропуснати възможности!

— Не — прекъсна го бързо тя, — моля те, Оливър. Не казвай нищо.

— Аз също те обичах — прошепна той. — Но си помислих, че ти и Ингвар, че вие...

— Престани! — изтръгна се от нея.

Боденщайн стана и я взе в обятията си. Тя опря ръце в гърдите му да го отблъсне, но после се предаде и се отпусна в прегръдката му.

— Твърде късно е, Оливър — промърмори Инка. — Моля те. Нека оставим нещата такива, каквито са си.

Думите ѝ бяха съвсем разумни, но Боденщайн не искаше вече да бъде разумен. Такъв беше цял живот.

СРЯДА, 7 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Фридхелм Дъоринг спеше дълбоко и здраво, замаян от алкохола. Той лежеше на широкото си легло и хъркаше силно, както винаги, когато беше пил. Докато приключи с операцията по унищожаването, беше изпразнил шишето водка, след което с клатушкане се беше изкачил по стълбите към спалнята. Мислеше, че още сънува, когато някой внезапно го хвана за рамото. Почти без да иска, той отвори очи и погледна сънено на ярката светлина. При вида на двата силуета с чорапи на главите, застанали до леглото му, крайниците му се сковаха в ужас. Покачването на адреналина с един замах го събуди и го накара да застане нащрек.

— Ей! — изправи се той. — Какво означава това? Какво правите тук?

Не получи отговор, но преди да се опомни, единият от немите силуети се наведе над него и запуши устата и носа му с воняща на етер лапа. Фридхелм Дъоринг опита да се защити, но усети, че губи сили, после изпадна в дълбоко безсъзнание.

Главният полицай Мъорле се прозина и потри пръсти. От десет часа той седеше в колата си пред къщата на този Дъоринг и все още оттам не се долавяше никакво движение, освен изгасянето на лампите в дванайсет и половина. Вече два часа от тогава и докато този тип си лежеше в топлото легло, задниците на Мъорле и колежката му Надя Енгел замръзваха в тази първа почти есенна студена нощ на лятото. Това се наричаше наблюдение и беше една от най-скупните задачи в полицейската работа. Понякога беше забавно, особено когато трябваше да караш зад наблюдавания субект и да подлагаш на проверка шофьорските му умения, но да кибичиш нощем пред някаква къща и да привличаш недоверчивите погледи на обитателите ѝ, които си разхождат кучетата, беше убийствено. Мъорле още веднъж широко се прозя.

— Колко е часът? — попита полицай Енгел със сънен глас. Те се бяха разбрали да дежурят на смени и в момента беше неин ред да спи.

— Три и десет — отвърна Мьорле. — Тоя тип си кърти на спокойствие.

— Още три часа и ще ни освободят. — Надя Енгел се обърна и потърси термоканата с кафе на задната седалка на цивилния автомобил, който използваша за тази работа. Тя сипа по една чаша на себе си и на своя колега. — Можеш спокойно да поспиш — каза тя. — Аз ще съм будна.

Нито полицай Мьорле, нито полицай Енгел забелязаха слабата светлина на едно джобно фенерче в къщата, която трябваше да наблюдават. Те не чува тихия шум на вратата на мазето, която се отвори и затвори, и не видяха двата тъмни силуета, които влачеха по моравата обемист пакет, минаха с него покрай басейна и стигнаха до задната част на градината, за да го вдигнат над градинския плет, да го пхнат в тъмно комби и после с угасена светлина да се измъкнат през задния изход, извеждащ към малка задънена улица.

Когато Фридхелм Дьоринг отново дойде на себе си, главата му бучеше, а в устата си усещаше отвратителна сухота. Понечи да отвори очи, но установи, че са му вързани. През мъглата, в която бе обвило упойващото вещество мозъка му, изпъзля страховит спомен — забулените силуети, които бяха застанали до леглото му. През тялото му премина студена тръпка и в пристъп на паника той усети, че е чисто гол и напълно безпомощен. Ръцете и краката му бяха вързани и се люлееха във въздуха. Съмнението, че са го упоили и отвлекли, бързо прерасна в тягостно чувство.

Откритието, че наистина изпитва страх, го ужаси. Този път не полицията го беше задържала, сега не можеше да се измъкне нито с гневно избухване, нито с ловкост, нито с проникателност. Намираше се във властта на решени на всичко мъже с черни чорапи на главите, които го бяха измъкнали от собствения му дом, считан досега за истинска крепост.

— Какво искате от мен? — попита той високо и макар да искаше гласът му да прозвучи заповеднически, от гърлото му излезе само някакво смешно грачене. Дьоринг усещаше присъствието на други

хора, но не чуваше нищо. — Кой сте вие, по дяволите? — грачеше той. — Кажете нещо!

Усети как нещо студено докосва плешката му, после изжува и в същия миг най-неочаквано по крайниците му премина електрически ток, толкова рязко, че той започна да се мята и да вие от болка.

— Май ти стана по-топло, а?

Не можа да отговори, толкова силно биеше сърцето му. Зъбите му тракаха, ръцете и краката му се свиваха конвулсивно, без да може да ги овладее.

— Двеста и двайсет волта. Все едно да пъхнеш пръста си в контакт. — Тих смях. — Не е ли удивително, а?

Отново ток, отново тялото на Дъоринг се сви конвулсивно. Потта течеше като река, превръзката на очите се намокри от сълзи и той усети, че не само слюнка тече от устата му, но и че се е напикал. Изведнъж страхът му прерасна в паника.

— К... к... какво и... и... искате о... от м... м... мен? — Вече едва владееше собствения си глас, който звучеше в ушите му като неразбираемо боботене.

— Искаме да ни отговориш само на един-единствен въпрос — отвърна гласът. — Ако ни излъжеш, ще нарежем тялото ти част по част. Като започнем от топките. Разбра ли?

Дъоринг закима като обезумял.

— Какво искате от мен? — прошепна той. — Пари ли?

— Не. Искаме да знаем къде е жена ти.

Вълна от облекчение го заля. Всичко било заради Анна Лена — а той вече си мислеше, че е нещо сериозно! Страхът го напусна. Явно нямаше работа с професионалисти.

— Не знам къде е — каза той. — Наистина не знам ни...

Преди да произнесе последната сричка, вече се разкайваше, но беше твърде късно.

В четири и половина сутринта Анна Лена Дъоринг беше оставена на бензиностанция „Арал“ на кръговото до Кьонигщайн. Тя преброи до петдесет, както ѝ бяха казали, после свали превръзката от очите си и измина няколкото метра до полицейския патрул. Оттам я повика брат ѝ, който час по-късно съобщи на Боденщайн за появата на

сестра си. Боденщайн се обади на Пиа Кирххоф. Тя, естествено, беше будна и вече в офиса. В шест часа. Направо безмилостна ранобудница!

— Флориан Клейзинг току-що ми се обади — каза той. — Намерили са сестра му.

— Колегите от Кьонигщайн вече ме информираха — отвърна Пиа. — Но не исках отново да ви будя посред нощ.

— Благодаря. Много мило. — Боденщайн се зачуди дали не започва да остарява, защото толкова време вече се чувства уморен. — Казах на Клейзинг, че в десет часа ще ги чакаме в комисариата. Нещо да сте чули за Теди или Дьоринг?

— Теди се е прибрал тази сутрин в пет часа у дома си и сега е при нас в килията. Дьоринг към момента още не е излизал от дома си.

— Много добре — каза Боденщайн, — ей сега идвам в комисариата и ще говорим с Теди и госпожа Дьоринг.

Той затвори. Отново си припомни вчерашната вечер. Инка. В неговия дом, в неговите обятия. Мислеше си за нейната студенина и дистанцираност с някаква смесица от разочарование и облекчение. Горчивата действителност беше тази, че откритият им разговор бе закъснял с двацет и пет години.

Робърт Кампман стоеше пред огледалото в антрето. Както от седмици наред, така и тази сутрин, това, което видя, не му хареса. Всичко се беше променило, откакто Изабел беше мъртва. Имаше усещането, че цялата енергия, цялата воля за живот се беше оттеглила от тялото му и бе оставила само една празна дупка. Надеждата за по-добри времена се бе разтворила във въздуха. За един ден всичко изчезна и го остави съсипан.

— Робърт?

Жена му внезапно се появи зад него.

— Да? — Кампман се наведе, за да се пъхне в износените си дворни обувки.

— Можеш ли да закараш децата до училище?

— Не — бавно се изправи той, като при това изкриви мъчително лице. Повредените му интервертебрални хрущяли му причиняваха адски болки.

— Някога ще ме удостоиш ли отново с повече от три думи на ден, или така ще си продължаваме? — Гласът на Сузане прозвуча остро. Не искаше да я гледа, не желаше да вижда студения триумф в очите ѝ. — Тя е мъртва — каза жена му с омраза. — Полека-лека трябва да го осъзнаеш.

— Осъзнал съм го — отвърна Кампман. — Но най-вече осъзнах колко много си довольна ти.

— Прав си. Радвам се, че така се случи — скръсти тя ръце на гърдите си. — Сега тази малка уличница няма вече да ми се присмива, а аз няма да се страхувам, че всеки момент мога да ви заваря да се натискате в някой бокс.

Всяка нейна дума пробуждаше Кампман като нож, но той стискаше зъби и не реагираше.

Никой не трябваше да знае колко много му липсва Изабел. Той облече якето си и напусна къщата, без да продума.

Най-напред пусна кучетата от клетките им и те наизскачаха със силен лай, зарадвани на свободата си. Кампман прекоси двора с тромава походка и пое дълбоко дъх, когато погледна постепенно развиделяващото се небе и установи, че днес ще бъде сух, летен ден. Това означаваше, че ще може да пусне повечето коне на голямото пасище и няма да бъде принуден да язди тъпите животни на смахнатите си клиенти. Мисълта за работата удвои унинието му. Беше му писнало всеки ден да се съобразява с настроенията на претенциозните си клиенти, писнало му беше всеки ден да язди по десет коня и все да се старае да бъде приветлив, учтив и спокоен. Но още по-лошо от това беше жалкото чувство, че ще те хванат. Не можеше да направи нито стъпка, нито друго движение, без да бъде проследен от зоркото око на жена си. Копнежът му по свобода го изгаряше отвътре като гнойна рана. Толкова близо беше до това, да се махне от всичко! Вече беше събрал пари за конна база с малък хотел в Югозападна Ирландия, направо на морето, беше измислил и предизвестieto за напускане до Ягода. После обаче като гръм от ясно небе Изабел му съобщи, че нищо от общите им планове няма да стане.

Той се спусна към конната база по павирания път, извади връзка ключове и отвори вратата. Удари го спарен дъх на амоняк, конете започнаха да цвилят. Петдесет и шест коня чакаха да бъдат нахранени със сено и овес, петдесет и шест бокса трябваше да бъдат почистени.

От него самия, ако Карол отново не се появеше днес. От няколко дни този тип беше станал по-непокорен и по-безсрамен от всякога. Кампман ни най-малко не се впечатляваше от това, че Карол дебнеше Сузана както дявол някоя бедна душа. Сузана беше дала надежди на младия мъж, защото мислеше, че така ще накара съпруга си да ревнува, но жестоко се лъжеше. На него му беше все тая. На изток се показва тънка ивица, която ставаше все по-светла. След половин час слънцето щеше да изгрее и затова той трябваше бързо да нахрани конете и да ги изведе на пасището, преди първият тъпак от клиентите да си е подал носа в базата. Точно когато затваряше вратата на последния бокс, му направи впечатление, че кучетата му не са в конюшните. Кампман отиде до вратата и силно изсвири. Обикновено трите кучета го чуваха, но днес ги нямаше никакви. Той чу лая им отдалече и хукна да ги търси. Сузана пак щеше да се разкроя, ако на тях им хрумнеше да разровят бунището! Той ги съгледа горе в двора пред заключената порта, където тичаха напред-назад и скимтяха развълнувано.

— Насам! — извика той със сподавен глас. — Хайде, проклети помияри!

Никаква реакция. Те скачаха като луди до портата, скимтяха и произвеждаха странен шум. Докато прекосяваше пустия паркинг, у Кампман се прокрадна лошо предчувствие и то потисна гнева му. В неясната здрачевина на ранното утро му се стори, че до портата забеляза силует на човек с разперени ръце. За съжаление, вече не можеше да вижда ясно от това разстояние, а беше твърде суетен, за да слага очила. Кучетата дотичаха развълнувани, с изплезени езици. Кампман се приближи до портата и с ужас установи, че силуетът наистина е на човек. Беше мъж, гол мъж. Той не стоеше до портата, а някой го беше вързал на нея с разперени ръце. Приличаше на разпънат на кръст, с увесена глава. Кампман колебливо се приближи. Кучетата хукнаха към фигурата и Кампман с погнуса видя, че те душат и лижат краката на мъжа. Той с ужас разпозна Фридхелм Дьоринг, на чиято шия висеше табела. Голите му крака бяха необичайно тъмни. Това беше — о, боже! — съсирена кръв! С нарастващ ужас Кампман прочете текста, изписан с големи букви на табелата. „Левит, 24, 19–20.“ При краката на мъжа имаше буркан, а в буркана...

Дишайки шумно, учителят по езда с ужас отстъпи назад, когато Дьоринг се размърда и тихо изстена. Усети пристъп на силно гадене и се олюля към една цветна леха, за да повърне.

— Левит, Глава двайсет и четири, стихове от деветнайсет до двайсет — каза замислено Боденщайн. — Ако не се лъжа, на това място пишеше „око за око, зъб за зъб“.

Когато дойдоха преди един час, един лекар от „Бърза помощ“ тъкмо се опитваше заедно със санитарите да освободи завързания за портата и изпаднал в безсъзнание Фридхелм Дьоринг. Очевидно това щеше да е трудно без подходящ уред. Боденщайн се сети да доведе от автосервиза в съседство един механик с горелка. Първите клиенти вече пристигаха, както и работниците и служителите от съседните офиси и фирми. Санитарите бяха сложили на Дьоринг инжекция за стабилизиране на кръвообращението и установиха, че наистина му е отнета мъжествеността, и то доста професионално. В затворения буркан, в разтвор от формалдехид, плуваха отстранените му тестикули.

— Но кой е направил това нещо? — Учителят по езда бе на ръба на нервна криза. Той седеше с побеляло лице на ръба на една каменна кашпа и целият трепереше.

Около мястото пред портата, където бе намерен Дьоринг, се суетяха следователи, които напразно търсеха отпечатьци от стъпала и гуми. Земята беше много суха, по входната алея имаше безброй отпечатьци от крака, копита и автомобилни гуми. Боденщайн и Пиа се питаха защо ли са заковали Дьоринг на портата на конната база. Да не би защото това бе мястото, където достатъчно хора можеха да го видят в унижителното му положение? Позоваването на цитат от Библията навяваше на предположението, че извършителите в известен смисъл са образовани хора. Някой си беше отмъстил на Фридхелм Дьоринг, някой, който знаеше, че той е известен в „Гут Валдхоф“. Учителят по езда не бил чул, нито видял нещо, защото спалнята му се намирала от другата страна на къщата.

На Боденщайн му се стори, че Кампман изглежда зле и че е изключително отслабнал в сравнение с последния път, когато го бе видял.

— Господин Кампман — обърна се към него той, — знаехте ли, че Изабел е записвала телефонните си разговори с вас?

— Какви телефонни разговори? — погледна го объркано учителят по езда.

— И ние не разбрахме съдържанието. — Боденщайн го гледаше остро и изпитателно. — Може би вие ще ни обясните за какво става въпрос.

— Не знам за какво говорите. — Погледът на Кампман се стрелна към жена му, която няколко метра по-нататък разговаряше с две жени в панталони за езда и с ботуши, без обаче да го изпуска от очи.

— Вие сте продавали коне на клиентите си и госпожа Керстнер ви е помагала за това — помогна му да започне Боденщайн.

— Продаването на коне е част от работата ми — каза Кампман, но внезапно застана нащрек.

— Вярвам ви — кимна Боденщайн. — Но ако правилно съм разбрал, вие сте продавали недъгави коне на много висока цена.

Учителят по езда стана още по-блед, отколкото и без това беше, но лицето му остана безизразно.

— Възможно ли е да сте злоупотребили с доверието на клиентите си и да сте ги излъгали?

— Никого не съм лъгал — възрази решително Кампман. — Клиентите ми са доволни. Иначе щяха ли да идват години наред в базата при мен?

— Тук може и да сте прав — рече Боденщайн, — но може би госпожа Керстнер не е била съвсем доволна. Предполагам, че е играла двойна игра, в която е вземала комисиона от вас, после обаче ви е заплашвала, че ще каже за измамите ви.

Боденщайн забеляза леко пламъче на страх в очите на Кампман, чиято уста трепна в пристъп на паника. Целият се изпоти. Пиа даде знак на шефа си и той остави учителя по езда да осмисли думите му.

— Какво става? — осведоми се Боденщайн.

— Току-що се обади Остерман — каза Пиа. — Ягода е готов да свидетелства, а Морис Бро е заловен на границата с Аахен.

— Много добре — кимна Боденщайн и потърка замислено брадичка. — Ягода може да почака. Първо ще отскоча още веднъж до

Ритендорф. Око за око, зъб за зъб. Освен ако не бъркам, това има връзка с Керстнер и госпожа Дьоринг.

Когато Боденщайн влезе в двора на клиниката, Ритендорф и Инка Ханзен се бяха съсредоточили върху лечението на един кон. Щом видя Инка, адреналинът му мигом се покачи, но той си наложи непроницаемо изражение. Приблужи се и забеляза, че двамата си размениха бързи погледи, и предположи, че са разговаряли за него.

— О, здравейте — ухили се Ритендорф, но не беше въодушевен. — Пак сте тук. Да не желаете да се обучавате при нас?

— Добро утро — остана сериозен Боденщайн. — Може би. Ще се разнообразя.

Ритендорф отново насочи вниманието си към крака на коня и започна вещо да го превързва.

— Какво те води насам? — осведоми се Инка делово.

Боденщайн усети как се изпарява безумното му желание да върне времето.

— Трябва да поговоря за малко с доктор Ритендорф — каза той.

На улицата лекарят даде на собственика на коня още някои инструкции, после се върна при Боденщайн и Инка.

— Е? — запали той цигара. — Какво има?

— Къде бяхте снощи? — попита Боденщайн.

— Снощи ли? — учуди се ветеринарният лекар. — Може ли да очертаете някакви граници?

— Няма значение. Между един и пет часа сутринта.

— Тогава си бях вкъщи.

— Свидетели?

На лицето на ветеринарния лекар се появи шеговито изражение.

— Жена ми.

— Жена ви не може да бъде свидетел, знаете много добре.

— Е, ами няма друг. — Ритендорф пхна ръце в задните джобове на джинсите си и се заклати на пръсти.

— Чувствате се много сигурен, нали? — Боденщайн усети как бавно започва да се ядосва.

— Сигурен ли? За какво да се чувствам сигурен или несигурен?

— Тази сутрин Фридхелм Дьоринг е бил намерен пред портата на „Гут Валдхоф“ — каза Боденщайн. — Бил е професионално кастриран.

— О — Ритендорф не изглеждаше особено изненадан, — каква трагедия!

Инка не казваше абсолютно нищо.

— Не знам дали в случая „трагедия“ е точната дума. — В гласа на Боденщайн се появиха остри нотки. — Мъжът е бил изтезаван и окован гол на портата на конната база. Но как да си обясня това, че вие изобщо не сте учуден?

По устните на ветеринарния лекар заигра цинична усмивка, в очите му зад стъклата на очилата се изписа трудно определимо изражение. Триумф ли беше това, доволство или удовлетворение?

— Човек за човека е вълк — каза той.

— Това има ли го в Стария завет? Подобно на Левит, Глава дваисет и четири, стиховете от деветнайсет до дваисет? — отвърна Боденщайн и получи в замяна продължителен поглед.

— Не, това е от Плавт — остана невъзмутим Ритендорф, — *homo homini lupus*.

— Престанете с този театър — каза нетърпеливо Боденщайн. — Ще изпратя тук екип следователи. Дотогава никой няма да стъпва във вашата операционна. Нанасянето на телесна повреда не е дребно престъпление.

Като по поръчка в този миг се отвори вратата с табела „Операционна“ и Силвия Вагнер излезе от нея. Тя започна да мести смаян поглед между Инка, Ритендорф и Боденщайн.

— Можете да започнете с операционната — рече тя. — Готови сме с дезинфекцията, а състоянието на коня ни позволява да го преместим тук.

Ритендорф хвърли поглед на Боденщайн.

— Твърде късно за разследване — каза той, неговото престорено съжаление си беше чиста подигравка.

Когато малко след единайсет Боденщайн влезе в комисариата, Бенке и Остерман така бяха сплашили Теодор ван Юпен, наречен Теди, че той беше готов да говори.

Анна Лена Дьоринг го беше разпознала като мъжа, който я е отвякъл в понеделник вечерта и оттогава я е охранявал. Теди от години работел за Дьоринг. Официално бил шофьор на камион, но всъщност отговарял за черната работа. Дьоринг никога не се показвал в компанията на Теди, защото много внимавал за имиджа си на сериозен бизнесмен и в този смисъл присъствието на хулиган като Теди не било съвсем желателно. Остерман и Бенке напуснаха стаята за разпити, защото Боденщайн искаше разпитът да продължи само в присъствието на Пиа. Той се надяваше, че тя ще вдъхне доверие на този човек. Теди беше тромав, тъмнокос мъж, с разядено от лошо акне лице, което цялото се беше набраздило от прекалено честите посещения на солариум.

Беше облечен в червен анцуг, изпъкналите му мускули правеха движенията му да изглеждат тромави. Около врата върху широките му плещи беше стегнат парвенюшки златен синджир. Макар да беше верен като куче на Фридхелм Дьоринг, той съзнаваше сериозността на положението си и сега доброволно даваше показания: по поръчка на Дьоринг той издебнал Керстнер и Анна Лена, за да пребие и върже ветеринарния лекар и да отвлече жената. По нареждане на шефа си взел за тази работа колата на Манфред Йегер. След като вързал и оставил Анна Лена в ловната хижа на Дьоринг край Ренерод във Вестервалд, той почистил колата и я върнал, после се качил в собствения си автомобил и се запътил обратно към Ренерод. По пътя обаче получил нова заповед: да хвърли камък през прозореца на всекидневната в дома на Боденщайн. При тези думи Пиа погледна въпросително шефа си, но той не реагира.

— Продължавайте — каза Боденщайн на Теди. — Значи сте се върнали в хижата.

Теди не знаеше нищо за причината за отвлечането, но допълни, че не било планирано освобождаването на Анна Лена Дьоринг.

— Трябваше да стоя на пост, докато шефът ми разговаряше с нея — обясни Теди. — И после трябваше да я ликвидирам.

Пиа настръхна от невъзмутимостта, с която този мъж говореше за едно планирано убийство. Тъй като Теди никога не поставял заповедите на Дьоринг под въпрос, не се поколебал и когато онзи му се обадил посред нощ и истерично му изкрещял да заведе Анна Лена до мястото на полицейския патрул в посока Кьонигщайн.

— Снощи ли ви се е обадил Дъоринг? — поиска да уточни Боденщайн. — И в колко часа беше това?

Теди се почеса по главата, грозното му лице се разкриви замислено.

— Около три и половина — каза накрая той.

— После чухте ли се отново с шефа си?

— Нее.

— Името Морис Бро говори ли ви нещо?

Отново няколкоминутен размисъл. Боденщайн почукваше нетърпеливо с кокалчета по масата.

— Да.

— Какво „да“? От къде го познавате?

— Работех за него, преди да се преместя при Дъоринг.

— Аха. Кога видяхте Бро за последен път?

— Преди около две седмици.

— А къде? По каква причина? — Боденщайн завъртя очи. На този човек трябваше да му се вадят думите с ченгел от устата.

— Той ми се обади по телефона — каза Теди — за нек'ва специална поръчка.

— Нататък! — нареди припряно Боденщайн.

— Това са извънредни кинти. Морис искаше да направя курс до Бордо.

— До Бордо ли? — попита Пиа. — Защо? За какво трябваше да ходите в Бордо?

Теди напрегнато се замисли.

— Трябваше да заведе там не'кво дете.

Боденщайн и Пиа размениха погледи.

— Дете ли?

— Да — кимна Теди, — нек'во момиче. Взех го от Ешборн.

— Какво общо има това с Морис Бро?

— С тия неща той се опра'я. — Недодяланият човек сви рамене.

— Значи — обобщи Боденщайн — Морис Бро ви е наредил да вземете детето от Ешборн със спедицията „Дъоринг“. Така ли?

— Да — потвърди Теди. — То спеше дълбоко и здраво. Тръгнах сутринта в три, беше в петък по-миналата седмица. Трябваша ми единайсет часа. В четири бях на пристанището в Бордо.

— И какво стана там? — подкани го Пиа.

— Там предадох детето. На капитана на кораба — на сина на шефа.

— Как се казва синът на шефа ви?

Теди сякаш се изненада от този въпрос.

— Дъоринг, разбира се — отвърна той. — Филип Дъоринг.

— И той ли беше там? — попита Пиа.

— Нее. Той си е в Аржентина. Аз дадох детето на капитана. И после се прибрах.

— Същия ден ли?

— Да. Междувременно дремнах няколко часа, но в неделя сутринта си бех отново тук.

С това Теди еднозначно се изключваше от списъка на заподозрените в убийството на Изабел.

— Какъв беше корабът на Филип Дъоринг? — попита Пиа.

— Ам' нещо кат' яхта. Елегантна работа. С дърво отвътре, такива ми ти работи.

— Моторна яхта ли? Или с платна? Колко беше голям корабът? — Пиа запази самообладание.

Теди зачеса мазната кожа на главата си, после тъпото му лице се проясни.

— Знам името на кораба. Много е смешно.

— Така ли? И как се казваше?

— Корабът се казваше „Златен пръст“...

За Остерман не бе особено трудно да проучи, че „Златен пръст II“ е „Feadship 45 Vantage“, луксозна, подходяща за плаване в открито море моторна яхта, която се движеше в океана с четиринайсет и половина възела под флага на Аржентина.

В по-добрите времена, когато като човек, който сам се е издигнал до милиардер и звезда на борсата, захранваше заглавията в медиите на първа страница, Ханс Петер Ягода обичаше да кани многобройните си бизнес партньори, журналисти и приятели на монотипния на „Златен пръст II“ кораб, а именно „Златен пръст I“, за да отпразнува успехите си в подходящо обкръжение. „Златен пръст I“, който също беше собственост на Филип Дъоринг, наречен Фелипе Дуранго, бил сцена на

необуздани партита на пристанищата на Антибите, Ница, Монте Карло или Палма де Майорка. Явно младият мъж се къпеше в пари.

За известно време в стаята за разпити настана пълна тишина. Боденщайн погледна с периферното си зрение своята колежка.

— Имам чувството, че ни предстои да разкрием цял куп престъпления. Съвсем ясно е, че сме се натъкнали на международна престъпна групировка. Ягода, Дьоринг, синът на Дьоринг, този Морис — всичко се навързва.

— Търговия с дрога, търговия с хора — кимна Остерман. — За такъв изпечен логистик като Дьоринг това си е голяма издънка.

— За жалост обаче, не сме напреднали много с търсенето на убиеца на Изабел — отбеляза Франк Бенке. — Моите фаворити Керстнер и Теди явно не са убийците й.

— Нека изчакаме. — Боденщайн се изправи. — Сега първо ще говоря с Анна Лена Дьоринг и се обзалагам, че ще научим точно това, което още не знаем.

Имаше право. Анна Лена Дьоринг, бледа, но решителна, показва на Боденщайн и Пиа цял куп копия, документиращи тъмните сделки на Дьоринг, като се започне от черните ведомости за заплати, мине се през тайните телефонни разговори и се стигне до черните сметки в почти всяка необлагаща с данъци точка на света. Боденщайн прелистваше копията.

— Защо сте толкова сигурна, че онзи имейл, който съпругът ви е получил от Бро, има нещо общо с Мари Керстнер? — попита той.

— Защото съм чела подобни имейли, в които със сигурност се говори за трафик на хора. — Анна Лена Дьоринг забеляза смаяните погледи, после пое дълбоко въздух и започна да разказва.

Боденщайн и Пиа внимаваха да не я прекъсват.

— Товарните камиони на съпруга ми рядко пътуват без товар и със сигурност никога, ако идват от Близкия изток, от Източна Европа или от Мароко. Понякога залавят шофьорите, но им се плаща достатъчно добре, за да се правят на тъпи и неми. И без това в деветдесет и осем процента от случаите всичко минава гладко. В Белгия има една фирма на име „Карготранс“, която официално принадлежи на някаква жена на име Магали Десльори, но в

действителност е под егидата на мъжа ми. Няма фирмена сграда, нито товарни камиони, само един пощенски адрес в Генк. „Карготранс“ не изпълнява поръчки, защото такива всъщност няма. Само издава фактури на спедиция „Дьоринг“, а Дьоринг превежда парите, или обратно. Всъщност мъжът ми винаги превеждаше тези пари на личната си сметка. Черните пари стават бели. Така парите от сделките с трафик на хора стават легални. Чисто и просто. По тази причина той направи още десетки такива фирми в Холандия, Белгия, Люксембург и Гибралтар, но също и отвъд океана. Синът на Фридхелм — Филип организира от Буенос Айрес всичко, което се кара към САЩ и Канада. За транспортирането на един човек от Пакистан или Румъния за Америка той получава петдесет хиляди евро. От тях една малка част се дава на тези, които прекарват кораба през шлюза, но останалото е за него. Така нареченото филмово студио на Филип води по нелегален път стотици млади жени от Изток и Азия към Германия. Те си мислят, че ще правят филмова кариера и ще са свободни, но дошли тук, стават проститутки в най-различни публични домове.

— Каква е ролята на Ханс Петер Ягода? — попита Пиа.

— „Яго Фарм“ — намеси се Флориан Клейзинг — беше чиста измама, откъдето и да го погледнеш — един сапунен мехур, тъй като нито веднъж фирмата не е показала някаква дейност. Фирма за пране на пари. Никой обаче не си е давал сметка, че може да се превърне в толкова успешен сапунен махур. Направиха огромни печалби от това, че инвеститорите и анализаторите учудващо дълго се занимаваха с прогнози и стратегии за растеж. И когато в един момент инвеститорите поискаха да видят фактите, беше вече късно. Ягода и Дьоринг бяха увеличили сто пъти капитала си чрез борсата и излязоха от играта, а парите изпратиха в чужбина.

— Ах! — възкликнаха Боденщайн и Пиа в един глас.

— Моят зет искаше да закрие „Яго Фарм“ — продължи Клейзинг, — на Ягода обаче му хрумна да стане истинска звезда на „Нойер Маркт“. Харесваше се в тази си роля. Престижът, медийният интерес, вдигането на шум около личността му — това му трябваше на него. Изведнъж му се прииска да стабилизира фирмата, но Фридхелм не се включи в това. Зет ми не можеше да упражнява натиск върху бизнес партньора си, тъй като двамата имаха твърде много скелети в гардеробите си.

— От къде знаете всичко това? — попита Пиа.

— От години следя дейността на зет си — сви рамене Клейзинг.
— Имам приятели на борсата, освен това проучих тези документи и навързах нещата. Единствено не знам още с какво Дьоринг притиска Ягода.

— Ние обаче знаем — отвърна Боденщайн и се усмихна при вида на смайването, изписало се по лицата на Клейзинг и сестра му. — Мисля, че вие, госпожо Дьоринг, също знаете.

— Моля? — попита Клейзинг.

— Защо сте дали на Изабел Керстнер снимките на Мариане Ягода и главния прокурор Харденбах? — попита Пиа.

— Какви снимки? — Клейзинг, изглежда, се притесни.

— Снимки, които доказват, че Ягода е подкупвал Харденбах от доста по-рано. — Боденщайн отвори папката, извади една черно-бяла снимка, подаде я на Клейзинг и погледна Анна Лена Дьоринг.

— Вашият съпруг е знаел, че Мариане Ягода има пръст в смъртта на родителите си, нали?

— Случаят не е такъв — каза Анна Лена Дьоринг с тих глас, а брат ѝ я загледа уплашено. — Мариане наистина знаеше какво кроят Ханс Петер и Фридхелм, но не е тя. Те не знаят и това, че аз съм разбрала нещо. По онова време на Ханс Петер му трябваха три милиона марки, които да разиграе на борсата, а той не разполагаше с толкова. Към онзи момент Фридхелм също нямаше много ликвидни средства. Реално той забогатя едва чрез „Яго Фарм“. Ханс Петер поискал заем от тъста си, но онзи направо го изхвърлил. И тогава на Фридхелм му хрумна идеята да... убият родителите на Мариане. Аз тогава не знаех какви са точно плановете им. Едва когато научих за пожара и Ханс Петер се появи на едно наше тържество без никаква следа от скръб, събрах две и две. Помислих си, че полицията е по петите им, но нищо такова не се случи. Фридхелм се страхуваше от Мариане. Не ѝ вярваше, а тя всъщност е доста умна. Преди няколко седмици разбрах, че Ханс Петер и Фридхелм са правили видеозаписи, на които Изабел се е виждала с различни мъже. Това са недоволни някогашни акционери, банкери, прокурори и дори един от Данъчна полиция. Изнудваха ги с тези филми. Една вечер Ханс Петер дойде у нас побеснял. Отидоха в кабинета и забравиха да затворят вратата, затова успях да чуя какво си говорят. Ханс Петер имал глупостта сам

да се окаже в леглото на Изабел и сега съществувал още един филм, с него в главната роля. Фридхелм започна да го укорява. Каза, че с тези филми е можело да протакат още известно време, докато оттатък стане чисто. Какво имаше предвид с това, не знам. Той обеща на Ханс Петер да се погрижи да разкара Изабел, защото и без това знаела твърде много и била безочлива. Ханс Петер отвърна, че колкото по-бързо стане това, толкова по-добре, защото искал да обърне апартамента ѝ с главата надолу, само да намери тези филми. За Фридхелм нещата се свеждаха единствено до парите, но Ханс Петер искаше да осъществи мечтата си да издигне престижа на „Яго Фарм“. В този момент видях възможност да ги съсия и тримата наведнъж.

— И как? — заинтересува се Пиа.

— Знаех, че снимките са в касата на мъжа ми. Взех няколко и ги изпратих анонимно на Изабел в плик. Приложих и едно писмо, в което пишех, че с тези снимки тя държи семейство Ягода в ръцете си, защото с тях може да докаже, че стоят зад смъртта на родителите на Мариане.

— Но защо си направила това? — изуми се Флориан Клейзинг.
— Така сама си се изложила на риск!

— Беше ми все едно — усмихна се тъжно Анна Лена. — Знаех, че Изабел е достатъчно алчна, за да изнудва Ханс Петер с тази информация. Исах само да остави Миха на мира и едновременно с това да прецакам плановете на Фридхелм. Ханс Петер щеше да си помисли, че Изабел е получила снимките от него. Той, така или иначе, никога не му е имал доверие.

— Излиза, че Изабел Керстнер е умряла заради тези снимки — отбеляза Боденщайн.

— И аз така предположих — призна си Анна Лена Дьоринг, но не създаваше впечатлението, че този факт ѝ е отнел и минута от спокойния сън.

— Боя се, че имаш нужда от адвокат — каза Флориан Клейзинг съкрушено.

— Сигурно сте чули какво е сполетяло съпруга ви, нали? — попита Пиа.

— Не — поклати глава Анна Лена. — Абсолютно нищо не съм чула за него. Но допускам, че може и да е мъртъв.

— Не е това — отвърна Пиа, като наблюдаваше всяка мимика на жената, — вероятно обаче са го изтезавали с електрически ток. И

освен това са го... скопили.

— Моля? Кастрирали са го? — Анна Лена Дьоринг премести поглед от Пиа към брат си. За миг тя гледаше невярващо и слисано, но после сложи ръце на устата си и започна да се смее. Бентът от дълго сдържани страхове и потиснатост се отприщи и тя не спираше да се смее, направо истерично.

— Анна Лена — изсъска брат й, болезнено засегнат от толкова открито, изнесено на показ злорадо задоволство. — Престани!

— Не мога. — Тя се задъха и избърса сълзите от очите си. — Това е просто чудесно. О, боже, прекрасно е! Ще ми се да я видя сега тази свиня.

Боденщайн стоеше в сянката на дърветата на гробището в Бад Зоден. Малката траурна група, която се състоеше само от Валентин Хелфрих, жена му Доротее и една по-възрастна жена, следеше мълчаливо как ковчегът потъва в изкопания гроб. Носачите се дръпнаха в страни, свещеникът каза няколко думи, които Боденщайн не можа да разбере. Нямаше сълзи, нямаше хлипания, само сдържани физиономии. Изабел Керстнер беше създавала приживе твърде много грижи на семейството си, за да го разтърси нейната ранна и насилствена смърт повече от това, което им бе причинявала като жива. Какво ли е чувството да носиш към гроба собственото си дете? Боденщайн се беше нагледал на родители и братя и сестри на хора, станали убийци и изнасилвачи, познаваше тяхното неразбиране и техния ужас, но и тяхната безпомощност. Всички те търсеха у себе си вината за деянията на своите деца, измъчваха се от упреци и отчаяние и ужасно страдаха от това. С неприятно чувство Боденщайн се замисли как ли би се почувствал той самият, ако един ден синът му или дъщеря му направеха нещо толкова ужасно, и знаеше, че също щеше да се упреква, че се е провалил по някоя важна точка в ролята си на баща. Носачите на ковчега се поклониха с уважение и се оттеглиха. Тръгнаха си заедно със свещеника и оставиха семейството със скръбта му. Те си бяха свършили работата. Боденщайн видя как Валентин Хелфрих пристъпи към отворения гроб, обвил с ръка раменете на майка си. Той не хвърли върху ковчега нито пръст, нито цветя. Със сухи очи си взе сбогом с красивата си сестра, която му бе донесла само горчиви

разочарования. На изхода на гробището Боденщайн заговори семейството на мъртвата Изабел Керстнер.

— Съжалявам, че ви притеснявам в този тъжен момент — рече той, след като изказа съболезнованията си на Валентин Хелфрих и двете жени. Спомни си, че майката на Хелфрих страдаше от Алцхаймер. Възможно бе изобщо да не разбира какво се случва.

— Няма проблем — отвърна след кратко колебание аптекарят.

На Боденщайн му се стори, че Хелфрих не е спал, изглеждаше болен, сякаш нощи наред го е морило безсъние. Очите му бяха кървясали, а бузите — хлътнали.

— Аз ще закарам майка — каза Доротее Хелфрих. — До скоро.

Валентин Хелфрих ѝ помогна да настави майка му в колата. Изчака да тръгнат и чак тогава се обърна към Боденщайн. От няколко часа насам комисарят все повече се приближаваше до заключението, че въпреки алибито си Хелфрих може да има нещо общо със смъртта на сестра си. Той беше един от засмените млади хора на снимката във ветеринарната клиника, близък приятел на Керстнер и Ритендорф, и дълбоко неодобряваше действията на сестра си.

— Господин Хелфрих — започна след кратко колебание Боденщайн, — защо сте се срещнали със сестра си следобед на двайсет и седми август на паркинга на „Макдоналдс“?

— Тя поиска да се срещнем. — Валентин Хелфрих склочи ръце зад гърба си. — Предполагате, че имам нещо общо със смъртта на сестра си, така ли?

— Имам чувството, че я мразите за това, което е причинила на приятеля ви — отговори Боденщайн.

— „Мразя“ е силно казано. — Гласът на Хелфрих прозвуча равно. — Презирах я. Сестра ми направи чудовищни неща. Непростими. Тя докара един от най-добрите ми приятели до лудост, а на друг приятел направи живота ад. С родителите ми се държеше невероятно зле. Но да съм я мразил — не.

— За разлика от приятеля си Георг Ритендорф — апострофира го Боденщайн.

— Да — кимна уморено Хелфрих.

— Но какво искаше Изабел от вас?

Валентин не отговори веднага.

— С жена ми от години напразно се мъчим да имаме дете — каза той накрая, привидно без връзка с разговора. — Опитвахме да си осиновим, но междувременно бяхме твърде остарели според критериите за осиновяване в Германия. За друга алтернатива и дума не можеше да става. През май Изабел поиска аванс от наследството ни. Отказах ѝ. Докато майка ни е жива, парите на баща ни ще са нейни и аз ще ги управлявам. Това ѝ казах. Тогава тя ми поиска заем. Това не ѝ беше за първи път. Отвърнах, че няма да ѝ давам повече пари, защото така и не ми ги връща. Тя обаче настояваше.

— Колко пари взе от вас?

— Петдесет хиляди евро.

— Много са — замисли се Боденщайн. През май Изабел Керстнер още е била на работа при Ягода и Кампман. — Каза ли ви за какво ѝ трябват тези пари?

— Не направо. Каза, че ѝ трябвали, за да инвестира в бъдещето си. И ме помоли да не споменавам нищо на Миха.

— И? Вие запазихте ли тайната?

— Да — кимна Валентин Хелфрих. — Бракът им и без това беше един фарс. Миха и Анна Лена бяха по-близки и според мен приятелят ми щеше да е по-щастлив с нея, отколкото със сестра ми.

— Дадохте ли парите на Изабел? — осведоми се Боденщайн.

— Да — кимна Хелфрих. — Но този път не без насрещна услуга.

— Аха. И каква беше тази насрещна услуга?

— Дете.

— Моля? — На Боденщайн му се стори, че му се е причуло.

— По това време Изабел беше бременна. Предложи ми да даде детето на нас с Доротее. Срещу петдесет хиляди евро.

За миг Боденщайн изгуби ума и дума.

— Кой беше бащата на детето? — попита, след като се окопити.

— Не съм я питал. Беше ми все едно — сви рамене Хелфрих. — Изабел получи парите, а аз — обещание от нея, че след раждането на детето ще изчезне завинаги от моя живот. С парите възнамеряваше да си купи едно училище по гмуркане в Австралия, което предлагали много изгодно.

— Вие повярвахте ли на това?

— Да — кимна Хелфрих. — Наистина има такова училище. Трябваше обаче да се досетя, че тя мени намеренията си бързо както

вятър посоката си. След няколко седмици вече изобщо не стана дума за училището по гмуркане, затова пък я видях да кара порше.

Той свали очилата си и разтърка очи.

— В събота сутринта ми се обади и каза, че трябва да говори с мен. На четири очи. Тя предложи времето и мястото и аз отидох навреме. Изабел ми разкри, че е махнала детето, защото нещо било възникнало и скоро щяла да напусне Германия. Бях като зашеметен. Лекотата, с която бе отнела живота на нероденото ми дете, дълбоко ме потресе. Когато я засипах с упреци, тя само се засмя и каза, че мога да взема поршето и така все едно ми е върнала парите.

Известно време и Хелфрих, и Боденщайн мълчаха. Беше съвсем тихо, само вятърът шумеше в листата на дърветата.

— Наясно ли сте, че заради това, което току-що ми разказахте, в моите очи имате истински мотив за убийство? — попита тихо Боденщайн.

— Да — Валентин Хелфрих отново си сложи очилата и изпъна рамене, — и аз бих си помислил същото. Но не съм я убил.

Боденщайн скръсти ръце на гърдите си.

— Възможно ли е — започна той — заедно с Ритендорф да сте нападнали сестра си, да сте я умъртвили и после да сте я напъхали в багажника на колата ѝ, за да пренесете трупа — след като сте си осигурили алиби с вечерята в Кьонигщайн — в кулата и след това да го хвърлите от там, с надеждата да заприлича на самоубийство?

Валентин Хелфрих помисли малко.

— Би могло и така да бъде — призна си той, — но не е. Съжалявам. Вечеряхме, после Георг и жена му трябваше да се прибират, понеже детегледачката им била наета само за три часа. Ние с Доротее също тръгнахме към вкъщи. Отбихме се и в Келкхайм да пийнем по нещо. В един коктейлбар, наречен „XXS“, на улица „Франкфурт“. Там останахме докъм един часа. Платих с кредитна карта, защото вече нямах пари в брой. Всичко това можете да го проверите.

— Ще го направя. — Боденщайн не показва разочарованието си от следващото алиби. — Между другото, къде бяхте снощи?

— Снощи ли? — Хелфрих го погледна изненадано. — Кога?

— Между един и четири часа сутринта.

— А къде, според вас, бих могъл да бъда? — В ъгълчетата на устата му се появи нещо като усмивка.

— В килия за изтезания — отвърна Боденщайн. — Със свои хора.

Изразът на задоволство в очите на Валентин Хелфрих беше достатъчен отговор за Боденщайн. Беше научил каквото му трябваше.

В късния следобед Боденщайн и Пиа изложиха на Ханс Петер Ягода показанията на Анна Лена Дьоринг и той се сви в себе си — като балон, на който са изкарали въздуха. Междувременно му казаха, че преди самоубийството си главният прокурор Харденбах е оставил писмени признания и така е стоварил всичко върху него. Кредиторите му, които беше изнудвал с компрометиращите секс филми, се бяха обединили и повдигнали обвинение срещу Ягода за измама и изнудване; банкрутът на „Яго Фарм“ не можеше да бъде предотвратен, а ягоферонилът, лекарството, на което бе възлагал толкова много надежди, само щеше да донесе пари на администраторите на банкрута. Ягода беше разбрал, че вече няма смисъл да мълчи и да лъже, и затова реши да започне начисто. Той потвърди, че първоначално „Яго Фарм“ наистина е била създадена, за да прибира пари легално, и че затова са се скарали с Дьоринг. За заплетените подробности Боденщайн не искаше да знае — в следващите седмици и месеци с този въпрос щеше да се заеме прокуратурата и Отделът за измами. Него го интересуваше само дали Изабел се е опитвала да изнудва Ягода с черно-белите снимки.

— Не — каза Ханс Петер, след като хвърли бегъл поглед върху снимките. — Никога не съм виждал тези снимки. Как някой би могъл да ме изнудва с тях?

— Сигурен ли сте? — попита пак Боденщайн.

— Разбира се, че съм сигурен. — Ягода прокара ръце по лицето си. — Защо ми е вече да ви лъжа? Нали всичко свърши.

ЧЕТВЪРТЪК, 8 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Боденщайн спря на паркинга пред историческите сгради на замъка „Боденщайн“, слезе и отвори задния капак, за да изведе кучето. При хубаво време и през почивните дни паркингът се препълваше, защото замъкът „Боденщайн“, разположен в долния край на долината, простираща се до Рупертсхайн, беше любимо място за излет на желаещите да си починат от Франкфурт и околностите. През последните години баща му и брат му, който се бе оженил за изключително дейна жена, направиха някои неща, с чиято помощ замъкът „Боденщайн“ стана още по-привлекателно и най-вече попечелившо място. Освен традиционната езда, горската странноприемница в горната част на Гутсхоф отново се оживи и се даваше под наем, а във вътрешния двор редовно се провеждаха културни мероприятия. Под покрива на самия замък, в който бе израснал Боденщайн, имаше ресторант от най-висока класа, чийто главен готвач миналата година бе отличен с готварската шапка на „Го-Мийо“ и звездите на „Мишлен“.

Боденщайн нямаше настроение да се среща с брат си. Искаше му се да остане насаме с мислите си. Той мина покрай портата на двора и тръгна по един асфалтиран път, извеждащ към замъка и към едно разклонение, от което се излизаше на чакълести пътечки, водещи към Фишбах и Рупертсхайн. Кучето весело заприпка из полята с обрана реколта, зарадвано на неочакваната разходка след дни занемаряване. Боденщайн тръгна по пътя за Рупертсхайн. Както винаги когато се намираше в задънена улица, той се надяваше ходенето с равномерно темпо да проясни мислите му. Вчера вечерта бе побързал да отиде в болницата с надеждата да поговори с Дьоринг; той обаче още беше в шок и под въздействието на силни успокоителни. Белгийската полиция беше арестувала Морис Бро заради трафик на деца, а прокуратурата бе издала заповед за екстрадиране. Бенке, Хасе и Остерман бяха проучили всички гости на Ягода на 27 август. Всеки от тях, независимо един от друг, се оказа изнудван от Ханс Петер и те потвърдиха, че домакинът

не е напуснал дома си през цялата вечер. Мариане Ягода също била там поне до един часа. Боденщайн се загледа в кучето, което тичаше в широки кръгове из нивите. По някое време през нощта във вторник срещу сряда Фридрих Дьоринг е бил отвлечен от дома му. При основна проверка следствието бе открило следи от крака в градината, стъпкана надолу телена мрежа, следи от гуми по черния път зад двора на Дьоринг и два зашеметени ротвайлера. За Боденщайн бе въвн от съмнение, че в тази работа пръст имаше Ритендорф. Сам той не би се справил, затова подозрението на комисаря падна върху Клейзинг и Хелфрих като съучастници. Тримата бяха отмъстили на Дьоринг за всичко, което бе преживяла Анна Лена. Но ако те не бяха научили по този безспорно строго наказуем начин къде е скрил Дьоринг жена си, то сега най-вероятно тя щеше да е мъртва, ако се съдеше по показанията на Теди ван Юпен. Във всеки случай подозрението срещу Хелфрих или Ритендорф за убийството на Изабел Керстнер не се потвърди, понеже и двамата имаха алиби за времето, когато е умряла Изабел. Ами Флориан Клейзинг? Не, абсурд. Прочутият адвокат по наказателни дела никога не би си позволил такова нещо. Боденщайн отчаяно се надяваше на внушение свише, на просветление, на знак, които да го приближат до целта му — намирането на убиеца. Той бавно прехвърли всичко, което знаеше досега, пред вътрешния му взор се заредиха факти и лица, питаше се кой би имал най-голяма полза от смъртта на младата жена. Това бяха Дьоринг и Ягода, които безспорно имаха какво да губят, Керстнер, който години наред е бил тормозен, и Валентин Хелфрих, който по обясними причини от дън душа мразеше сестра си. Тези четиримата биха имали най-голям интерес от смъртта на Изабел, но оставаха още много хора, на които младата жена също бе причинила страдание, болка и неприятности със своето лекомислие и безцеремонност. Кой би могъл да каже какво кара един човек да убие друг? Причина да убиеш от отчаяние, гняв или безпомощност може на пръв поглед да е някоя дреболия, но може и да е катастрофа. Мислите на Боденщайн се насочиха към Робърт Кампман, който сигурно се е страхувал, че Изабел ще издаде общата им далавера на клиентите. Той нямаше алиби. Ами госпожа Кампман, ревнивата съпруга? Боденщайн се сети, че още не е разговарял с нея, а и напрежението между двамата със съпруга ѝ не можеше да остане скрито. А каква беше ролята на Мариане Ягода? Наистина ли не е подозирала за обстоятелствата около

смъртта на родителите си? Телефонът извъня насред мислите му и Боденщайн бръкна в джоба на джинсите си. Пиа Кирххоф му съобщи, че преди половин час са арестували Филип Дьоринг на франкфуртското летище.

— Но не можем да го държим дълго в ареста. — Гласът ѝ прозвуча съжалително. — Има дипломатически паспорт.

— От това се опасявах — рече Боденщайн. — Идвам веднага. Той каза ли нещо за момичето?

— Засега още не. Но има и друго: в лабораторията установиха, че пръстовите отпечатыци и косъмът в поршето на Изабел са на Кампман.

— Идвам след половин час. — Боденщайн прибра телефона си, повика кучето и тръгна обратно.

Филип Дьоринг, наречен Фелипе Дуранго, беше красив мъж с подчертано мъжествено лице и определено симпатична усмивка. Чертите на лицето му приличаха на тези на баща му, без обаче да е наследил агресивното му самочувствие. Той беше снажен и със слънчев загар, облечен в скъп дизайнерски костюм и с „Патек Филип“^[1] на ръката.

— Не можете да ме задържате тук — изясни в началото на разговора той. — Имам дипломатически имунитет.

Пиа направи такава гримаса, че сякаш ѝ се искаше да го перне по лицето, но Боденщайн само се усмихна.

— Ние и не желаем това — отвърна спокойно той. — Седнете, ако обичате. Искате ли кафе или нещо друго?

— Вода, моля — изненадан и леко притеснен от любезното поведение, Филип Дьоринг седна на предложения му стол.

Пиа му сипа една чаша и я сложи на масата пред него.

— Идвате направо от Буенос Айрес — започна Боденщайн, след като младият мъж се съгласи разговорът им да бъде записван. — С каква цел?

— Научих, че баща ми е претърпял злополука — каза Дьоринг-младши. — Трябва да поема бизнеса, докато той отново бъде в състояние го управлява.

— Да, неприятна история — кимна Боденщайн. — Да го изтезават с електрически ток, а после и да го кастрират по най-професионален начин.

Филип Дьоринг, който тъкмо бе посегнал към чашата, я остави. Долната му челюст увисна, устата му остана отворена.

— А, ама вие не знаехте ли? — Боденщайн се облегна назад. — Да, явно някой доста е набрал на баща ви. Сигурно е имал много врагове.

Пиа се облегна на стената със скръстени ръце и леко се ухили. Сега разбра стратегията на шефа си.

— Врагове ли? — повтори Филип Дьоринг, бял като стената.

— Отвлекли са го от дома му през нощта, като преди това са упоили кучетата — продължи Боденщайн. — Трябва да са били безскрупулни хора, решени на всичко. Иначе не мога да си обясня как може жив човек и в пълно съзнание...

— Престанете! — младият Дьоринг скочи, ръцете му трепереха. — Та това е отвратително!

— На ваше място, преди да съм се заел с бизнеса на баща си, щях да го попитам как се е стигнало дотам — каза съчувствено Боденщайн. — За да не бъдете следващият, когото да сваляме от някоя порта, гол и кастриран. Представете си, бяха сложили тестиките на баща ви във формалдехид и оставили буркана до краката му.

Той със задоволство наблюдаваше реакцията на младия мъж. Познанията му за хората не го бяха подвели. Филип Дьоринг не беше кой знае какъв смелчак. Макар да се опитваше да си придаде храбър вид, в очите му се четеше истинска паника.

— Искате да ме сплашите — прошепна той.

— Ни най-малко. — Пиа се отлепи от стената, взе една папка и най-невъзмутимо му показва снимките, които бяха направени на Фридхелм Дьоринг пред портата на конната база.

Филип Дьоринг им хвърли само бегъл поглед, изкриви погнушено лице и рухна отново на стола. Нямаше и следа от желание за мъст. Той се интересуваеше само от сигурността на собствения си живот.

— Къде е дъщерята на Изабел Керстнер? — попита Боденщайн.

— В моята хасиенда — избоботи младият мъж, без да се гневи. — Ще се погрижа веднага да я върнат в Германия.

Над главата му Пиа и Боденщайн си размениха доволни погледи. Филип Дьоринг беше рохко яйце.

Боденщайн напусна стаята за разпити и отиде в кабинета си. Сети се за жената, с която Пиа беше говорила в събота сутринта, когато бе починала Изабел. Той набра номера на Тордис Ханзен и тя вдигна почти веднага.

— Здравейте, тайнствена лейди — каза вместо поздрав Боденщайн.

— Защо пък тайнствена? — отвърна Тордис, гласът ѝ звучеше шеговито. — Мислех, че вие като криминалист веднага ще се досетите коя съм.

Боденщайн трябваше да признае, че в този случай бе загреял твърде бавно.

— Бяхте забравили да кажете фамилията си — рече той.

— Така е — додаде искрено момичето. — И защо ми се обаждате сега?

— Искам да се срещна с вас — каза Боденщайн с тайнствено понижен глас и констатира със задоволство, че Тордис за няколко секунди сякаш изгуби дар слово.

Час по-късно Боденщайн влезе в пицарията в Келкхайм — Мюнстер, която му беше посочила Тордис. Тордис и Барбара Конради, обути в панталони и ботуши за езда, седяха на една маса в ъгъла и пиеха минерална вода. Беше почти празно, пред щанда чакаха отегчено разносвачите на пици и гледаха втренчено в увеличения до крайност телевизор. Боденщайн поздрави Барбара Конради, енергична, луничава особа със симпатични трапчинки на бузите.

— Става въпрос за съботата преди четиринайсет дни — обясни той. — В ранния следобед вие сте били при Изабел Керстнер и аз бих искал да знам каква е била причината.

— Ще ви кажа — рече госпожа Конради. — През април купих от Кампман кон за дресура. Той престоя няколко месеца в обора, а Изабел го яздеше. Конят ми харесваше, но Кампман искаше твърде много за него.

— Колко?

— Осемдесет хиляди евро.

Боденщайн се шашна.

— Това са много пари.

— Конят беше изключително здрав, на десет години, беше стигнал до „Свети Георг“ — продължи Барбара Конради. — Всъщност си заслужаваше цената. Аз го поведох няколко пъти и по някое време се спазарихме. Малко след като го купих, конят се нарани и аз не можех да го заведа на турнира. Случват се такива неща. В началото на юни всичко пак беше наред и аз отново се записах за участие в турнир. Вечерта преди това конят уж се бил спънал в бокса и отново се бе контузил.

Тя направи пауза и отпи глътка вода.

— След това отидох на почивка. През това време Кампман трябваше да го язди, но когато се върнах и седнах на коня си, той едва се помръдваше. Скарах се с Кампман и направо му казах, че конят не става за езда, както сме се уговорили, а само е дресиран. Имаше много свидетели, но те, разбира се, се страхуваха да се конфронтират с Кампман и затова не искаха да се споменават имената им. Тогава се ядосах и се обадох на предишния собственик на коня. И след много увъртания той ми каза, че го продал, защото конят вече изобщо не можел да участва в турнири. Не издържал на никакво натоварване и можел най-много да стои на задните си крака. — Барбара Конради изкриви лице. — Той е продал този кон на Кампман като учебен за три хиляди евро!

— Жива измама — отбеляза Боденщайн. — Вие какво направихте?

— Кампман твърдеше, че не е знаел за това — отвърна жената. — Настояваше, че самият той платил много за коня. Попитах жена му, но тя се направи на разсеяна. Тогава ми хрумна да говоря с Изабел. Двамата с Кампман бяха близки приятели. Но Изабел все ме отбягваше. Затова в събота отидох у тях и я попитах защо никога не участва на турнир с този кон.

— Гледайте! — извика Тордис и посочи развълнувано към телевизора. — Та това е Ханс Петер!

Тримата се обърнаха и се заслушаха в новините по NTV. Един репортер, застанал пред полицейския президиум във Франкфурт, съобщаваше подробно за връзките между банкрута на „Яго Фарм“,

самоубийството на главния прокурор Харденбах, ареста на Ханс Петер Ягода и обвиненията в изнудване срещу него.

— Това не може да е истина! — Барбара Конради поклати шокирано къдравата си глава.

Боденщайн отново се обърна към масата.

— Не изглеждате много изненадан — установи Тордис и го погледна остро.

Той само сви рамене и се ухили.

— Ама че работа — поклати глава Барбара Конради, — този Ягода винаги ми е правел впечатление на сериозен човек.

— Ти да си чувала за сериозна фирма на „Нойер Маркт“? — попита Тордис. — Поне известно време няма да виждаме Ханс Петер.

— Поне десет години няма да го виждате — потвърди Боденщайн, но после се сети защо седи тук. — А Изабел какво ви отговори? — попита той.

— Призна си, че конят не е съвсем наред — отвърна госпожа Конради. — Аз исках да е по-конкретна. Тя каза, че трябва да потърпя още няколко дни. Това беше.

— А какво каза Кампман за това?

— Абсолютно нищо. — Госпожа Конради се усмихна горчиво. — Купеното си е купено. Надявах се чрез Изабел да го накарам поне да ми върне част от парите, но сега очевидно няма да стане.

Междувременно в болницата в Бад Зоден бяха стабилизирали състоянието на Керстнер. Боденщайн влезе в отделение 23 и почука на вратата на стая 14. При вида на комисаря, Керстнер леко се усмихна, макар да изглеждаше все още доста блед под превръзката си. Около очите му се бяха образували тъмни хематоми, които показваха усърдието на Теди при изпълняването на поръчката.

— Здравейте. — Боденщайн си взе един стол. — Как сте?

— По-добре — изкриви лице Керстнер. — Преди малко главният лекар каза, че до ден-два ще мога да се прибера вкъщи.

— Това е добре — усмихна се Боденщайн, — сигурно дъщеря ви много ще се зарадва.

Усмивката угасна от лицето на Керстнер. Той бавно се надигна.

— Дъщеря ми ли? — прошепна той.

— Не ви ли обещах, че ще я намерим?

— Това е... това не е възм...

— Напротив. Тя е в Аржентина, но утре една колежка от немското посолство ще я доведе във Франкфурт. Най-късно вдругиден ще можете отново да я видите.

Керстнер пое дълбоко въздух, после затвори очи и издиша. По бузата му потече сълза, последвана от втора. Той отвори очи и изведнъж засия така щастливо, както Боденщайн никога не би предположил за него.

— Не знам как ще ви се отблагодаря. Големи неприятности ви създадох, знам, и съжалявам, но...

— Да не говорим за това — каза Боденщайн, развълнуван от радостта на този човек, на когото през цялото време беше съчувствал.

— Все още обаче не знаете кой е убил Изабел, нали? — попита Керстнер, след като се успокои.

— За съжаление, не — вдигна безпомощно рамене Боденщайн. — Всяко подозрение досега водеше до задънена улица и аз...

На вратата се почука и той млъкна. С букет в ръка се появи асистентката на ветеринарите, с мопсовидното лице, Силвия Вагнер. Боденщайн стана.

— Имате свиждане. — Той протегна ръка на Керстнер, който сърдечно я пое. — Желая ви скорошно оздравяване и всичко хубаво от тук нататък.

— Благодаря — отвърна Керстнер, — всичко хубаво и на вас. Надявам се да се видим отново при по-добри обстоятелства.

— Ще се радвам.

Двамата мъже се усмихнаха един на друг, после Боденщайн се обърна и тръгна към вратата. И изведнъж, като гръм от ясно небе, му просветна това, което от дни напразно бе очаквал: Силвия, невзрачната ветеринарна помощничка, която бе на мнение, че Изабел изобщо не заслужава мъж като Керстнер! Той се обърна още веднъж и видя как младата жена с плаха усмивка подава букета на шефа си. Влюбеното, мечтателно изражение в очите ѝ беше красноречиво, ала Керстнер сякаш не го забелязваше.

— Много мило от твоя страна да дойдеш да ме видиш — рече той. — Ела, седни и ми разкажи как се оправяте без мен.

Боденщайн напусна болничната стая и тръгна по коридора. Щом обаче излезе от отделението през една врата с матово стъкло, той седна на един от столовете в голямото помещение, което водеше към болничните отделения. Силвия ревнуваше от Изабел, която физически бе нейна пълна противоположност. Тя мразеше красивата млада жена, защото Изабел притежаваше мъжа, в когото самата Силвия беше безнадеждно влюбена и отхвърлена от него. Кога бе скроила плана за убийство тази жена? Боденщайн се сепна, когато вратата на отделение 23 се отвори и Силвия Вагнер излезе от него с оборена глава. Беше пхнала ръце в джобовете на жилетката си и не забеляза Боденщайн, който стана и тръгна след нея. Заговори я едва във фоайето на болницата. Уплахата в очите ѝ комисарят изтълкува като гузна съвест.

— К... какво искате? — запелтечи тя.

— Искам да ви задам един въпрос — отвърна Боденщайн.

— Бързам... — Явно мопсоликата Силвия се чувстваше страшно неловко. Тя отстъпи назад.

— Вие обичате своя шеф доктор Керстнер, нали?

Силвия Вагнер бавно кимна.

— Толкова го обичате, че ви е било трудно да бъдете свидетел на начина, по който жена му се е отнасяла с него, нали? — Боденщайн разбра, че в този момент е престъпил желязното правило, което сам си бе наложил. Това правило гласеше, че при разпит не бива да се задават сугестивни въпроси. Точно това правеше сега, но му беше все едно. Той бе твърдо убеден, че пред него стои убийцата на Изабел Керстнер, изглеждаше и логично, и недвусмислено, а комисарят беше уморен и нетърпелив — двете възможно най-лоши предпоставки за следователска работа. — Не сте понасяли Изабел.

— Не — прошепна едва чуто Силвия.

Над горната ѝ устна блесна пот, дишането ѝ се учести. Боденщайн ликуваше вътрешно. Ей сега я хвана вече!

— Кога решихте да я убиете?

— Моля? — Ветеринарната помощничка, която според Боденщайн бе влюбена в шефа си и е искала да го освободи от кошмарния му брак, стоеше в недоумение.

— Стига — каза Боденщайн. — Изчакали сте удобна възможност, след като Изабел е напуснала клиниката. Карали сте след

нея, носейки спринцовка с пентобарбитал, което не е било проблем за вас, тъй като имате достъп до аптеката на клиниката.

— Мисля, че нещо сте превъртели — тупна се Силвия по челото.
— Направо прекалихте!

— Ще ви помоля да дойдете с мен.

— Ще съжалявате за това! — Страхът по лицето ѝ се смени с възмущение. Тя го изгледа изпитателно, после просто го изостави и с маршова стъпка тръгна към изхода.

— Спрете! — Боденщайн я хвана за рамото, но тогава яката Силвия му хвана ръката с изненадващо грациозно движение и той полетя във въздуха с чувство на безтегловност.

Когато се приземи върху лъскавите черни плочки на болничния под, усети адска болка в гърба. Пред очите му заиграха червени точки и Боденщайн с мъка се бореше да си поеме въздух. Беше напълно убеден, че си е счупил гръбнака, а вероятно и всички ребра и опашната кост! Обля го студена пот, устните му не можеха и дума да произнесат, когато над него се наведоха угрижени лица.

— Бързо! — извика някой. — Трябва да закараме този човек в „Бърза помощ“!

— Добре че се случи в болницата.

— Повикайте доктор!

— Не, не — пелтечеше Боденщайн, замаян от болка, — всичко е наред, няма нищо.

Дотичаха двама санитарии и един лекар, кръгът от любопитни се разшири. Безумната болка постепенно започна да заглъхва, остана само ужасният срам, от който се изчервяваше. Кой дявол го накара да приклепва така непрофесионално тази жена? Боденщайн се изправи на крака, като се опитваше да потисне стенанието си, и с провлечена стъпка се запъти към колата. Сигурно по-късно, след няколко седмици или месеци, щеше да се смее на тази случка, но сега определено не му беше до това. Поседа в колата си със затворени очи. Явно теорията му, че ветеринарната асистентка е проследила Изабел, сложила ѝ е насилствено смъртоносна инжекция и после я е замъкнала в непрогледната нощ в кулата, за да я бутне от нея, беше съвсем изсмукана от пръстите. Боденщайн можеше само да се надява, че никой от хората му няма да научи за тази неловка случка. На прозореца

на колата му се почука и той се сепна ужасен, когато видя Силвия Вагнер. После обаче изключи мотора и свали стъклото.

— Искам да се извиня — каза дълбоко разкаяно младата жена. — Аз... ами... ужасно съжалявам, но...

— О, боже! — поклати глава Боденщайн. — Аз трябва да ви се извиня! Не знам какво ми стана.

Силвия прехапа устни, после изведнъж избухна в хриптящ смях. Боденщайн ѝ хвърли обиден поглед, но гротескността на ситуацията завладя и него и на свой ред и той се засмя.

— Извинете. — Силвия Вагнер бършеше насълзените си от смях очи. — Много смешно беше!

— Няма нищо. Който греша, трябва да си понесе срама.

— Вие нали не ме подозирате сериозно? — попита младата жена, повъзвърнала самообладанието си.

— За съжаление, подозирах ви. За момент ми се стори напълно възможно.

— Аз наистина много обичам Миха, но не съм влюбена в него. Имам съпруг и две малки деца. Миха е просто чудесен ветеринарен лекар, а също и страхотен човек.

— Наистина ми е много неудобно — разкайваше се Боденщайн. — Мислите ли, че бихме могли просто да забравим това наше... хм... малко представление?

— Аз го забравих — отвърна Силвия и му намигна.

— Благодаря — усмихна се Боденщайн облекчено, после разкриви болезнено лице. — За всеки случай, много си ви бива.

— Карате — усмихна се скромно Силвия. — Национална шампионка за младежи през хиляда деветстотин деветдесет и девета, черен колан.

— Не можахте ли да ми кажете по-рано? — усмихна се шеговито Боденщайн. — Щях да изпратя дежурен отряд за спешни случаи.

„Гут Валдхоф“ пустееше в горещия слънчев следобед. На паркинга бяха спрели само две коли. Едната беше жълтият джип на Тордис, както установи Боденщайн. Той паркира до него и тръгна с плаха стъпка към конната база, като внимаваше да не направи някое необмислено движение. Най-късно тази вечер всички разкъсани

мускули щяха да започнат зверски да го болят и той беше сигурен, че от грубото падане целият му гръб е обагрен в зелено и синьо. На манежа нямаше хора, Боденщайн завари само Тордис да обикаля из едната половина на базата с препятствията. Беше възседнала кафяв кон с бяло петно на челото.

— Здравейте. — С изненадана усмивка тя спря до Боденщайн и отметна един кичур от загорялото си лице. — Какво правите тук?

— Наслаждавах се на начина, по който стоите на коня — усмихна се на свой ред и Боденщайн. — Яздите добре.

— Благодаря — ухили се тя, — старая се.

— Я ми кажете — Боденщайн се облегна на заграждението, — вярно ли е, че не господин Ягода, а жена му е фактическият собственик на конната база?

— Възможно е — кимна замислено Тордис. — Него рядко го виждам тук, но по-рано тя идваше всеки ден. Едва това лято загуби интерес. Оттогава почти не съм я виждала. Семейство Ягода си оставяха конете в базата, в която Кампман работеше по-рано като учител по езда. После обаче се скарали и понеже по онова време тук беше почти празно, те доведоха още двацет коня плюс Кампман. Три месеца след това Ягода купиха обора. — Тя се огледа и сниши глас. — Говори се, че госпожа Ягода купила базата само защото била лапнала по Кампман, но това не ѝ помогнало особено. Той едва ли е привлечен от конфекция с голям размер. — Тордис се изкикоти, после се наведе напред и се втренчи любопитно в Боденщайн. — Ама какво ви се е случило на вас?

— В какъв смисъл? — направи се, че не разбира Боденщайн.

— Имате огромна цицина на челото!

Той вдигна ръка да опипа челото си, но веднага съжали за необмисленото движение.

— Какво става? — попита Тордис, сериозно притеснена.

— Сблъсках се с една каратистка, която има черен колан.

— Сериозно ли? — изкикоти се Тордис. — Да не би със Силвия Вагнер?

— По-късно ще говорим — направи гримаса Боденщайн, — сега трябва да отида при Кампман.

Сузане Кампман не знаеше какво да мисли за внезапната поява на Боденщайн.

— За съжаление, в момента мъжа ми го няма — изчурулика тя и засия срещу Боденщайн.

— Няма значение. Искам да говоря с вас.

— С мен ли? — ококори очи госпожа Кампман, но после отвори вратата и го покани. Преведе го през безупречно разтребената трапезария в кухнята, което малко го учуди, и затвори вратата след себе си.

— Да ви предложи ли нещо за пиене? Кафе? — не спираше да чурулика тя, но Боденщайн отказа.

— Отново става въпрос за съботата, в която е умряла Изабел — рече той. — За съжаление, все още не можем да възстановим целия ход на събитията от този ден. Може би вие ще ми помогнете.

— С удоволствие. — Госпожа Кампман го загледа с внимание.

— Мъжът ви ни каза, че вечерта към седем часа Изабел е идвала още веднъж в базата — започна Боденщайн. — Вие знаехте ли?

— Не — поклати глава жената. — В късния следобед бях при родителите си.

— А после той не ви ли каза, че Изабел пак е идвала?

— Не. Защо да го прави? — отвърна госпожа Кампман. — Не е било нещо особено.

— Мъжът ви често е продавал коне на клиентите си тук в конната база — продължи Боденщайн, — а Изабел му е помагала при преговорите. За тази работа е получавала пари от мъжа ви. Вие знаехте ли това?

— Изабел яздеше конете за продан на „Гут Валдхоф“ — госпожа Кампман взе кухненския нож и замислено се заигра с него, — беше много добра ездачка. Разбира се, плащаше й се нещо за това.

— Двайсет процента от осемдесет хиляди евро обаче е повече от „нещо“.

— Кой е казал, че е взела толкова много? — Изведнъж престорената лъчезарност изчезна.

— Знам го. — Боденщайн с интерес наблюдаваше как се променя лицето й. — Мъжът ви прави тези сделки за себе си, нали? Семейство Ягода са получавали само малка част от продажната цена, голямата пачка той е прибирал в собствения си джоб, нали?

— Не знам за такова нещо.

— Мислите ли, че госпожа Ягода знае?

— Със сигурност не — отвърна госпожа Кампман. — В договора на Робърт ясно е казано, че няма право да извършва сделки за себе си. Цялата печалба е за Ягода. Аз също не мисля, че би си позволил такова нещо, пък и нали щях да разбера, ако беше спечелил много пари.

— Сигурна ли сте? Все пак е възможно да получава тези пари тайно от вас.

В очите ѝ проблесна гняв и наранена гордост, но лицето ѝ остана непроницаемо.

— Ако Изабел се беше опитала да изнудва мъжа ви с тази информация — продължи Боденщайн, — как мислите, че би реагирал той? Как би се защитил?

— По много начини — промърмори замислено жената.

Известно време остана смълчана. Отблизо ясно се виждаха следите, които бяха оставили по лицето ѝ гладуването и честите посещения на солариума.

— Мъжът ми не е добър бизнесмен — каза после домакинята. — Преди години загуби конната база, която бе наследил от баща си. Тя бе обявена за продан. Не ни остана абсолютно нищо и Робърт беше принуден да работи като наемник, което никак не му се нравеше. В конната база, в която работеше той, случайно се запознахме със семейство Ягода, допаднахме си взаимно. Ягода предложи на мъжа ми да прехвърли на негово име някаква съмнителна фирма, занимаваща се със съмнителни сделки. За целта предложи сто хиляди марки на ръка и Робърт се съгласи. Нямаше почти никакъв риск, тъй като в действителност тази фирма изобщо не съществуваше. Когато попитах веднъж с какво всъщност се занимава тя, Ягода отвърна, че с пране на едро. — Госпожа Кампман се засмя малко пронизително. — Пране на пари много ясно. На нас ни беше все тая. После Ягода купи тази конна база и назначиха мъжа ми за управител, а мен — за администратор. Плащат си щедро, освен това живеем тук, без да плащаме наем, имаме служебна кола и разни други придобивки. Ягода покри дълговете ни към банката. По някое време се появи още една фирма, на която Робърт стана „управител“, и също всичко беше наред. Междувременно Ягода представи фирмата си на борсата. Понеже като собственик на акции не можеше да продава, даде на мъжа ми един

милион, за да предложим акциите на „Яго Фарм“. Курсът на акциите се покачи стремглаво, Робърт ги продаде и получи за това комисиона от Ягода сто и петдесет хиляди евро. През изминалите години те основаха три или четири фирми и всеки път Робърт получаваше пари за тях.

За Боденщайн това беше само потвърждение на подозренията му. Фирмата на Ягода беше спечелила по нелегален начин невероятно много пари.

— И къде са сега тези пари? — осведоми се Боденщайн и се запита защо ли тази жена говори така свободно на един полицейски служител за тези във висша степен съмнителни работи.

— Каквото спечелихме, се стопи — отвърна госпожа Кампман и в гласа ѝ се прокрадна горчива нотка. — Мъжът ми инвестира парите в акции, макар че и понятие си няма от тези неща. Мислеше, че все ще се ориентира, понеже по онова време всеки се занимаваше с това. Щеше да е прекалено хубаво.

— Което ще рече, че сте фалирали.

— Фалирали като „Яго Фарм“ — засмя се тя тихо, но не развеселено, а сдържано. — И ако Ягода сега разбере, че Робърт го мами със сделките с конете, мъжът ми ще изгуби и тази работа тук.

— Мисля, че това не е толкова просто. Вие и съпругът ви знаете твърде много за криминалните далавери на господин и госпожа Ягода.

— На господин Ягода, бих казала — изкриви лице госпожа Кампман, — тя винаги стоеше в сянка. Не се интересуваше от нищо, а и защо да го прави? Нали си има достатъчно кинти. Само тази конна база беше важна за нея.

Боденщайн видя през прозореца как се отвори дворната порта, малко след това в двора влезе сребристият джип на Кампман.

— Знаехте ли, че мъжът ви е имал връзка с Изабел?

Госпожа Кампман се обърна уплашено. Очите ѝ засвяткаха. Тя рязко се извърна, хвана отново кухненския нож и започна с трескави движения да кълца зеленчуците. Внезапно Боденщайн погледна на нея с други очи. Сузане Кампман беше не просто веща в себеотрицанието, тя беше лъвица, решена да брани своето, със зъби и нокти ако трябва. А към това „свое“ принадлежеше и мъжът ѝ, пък бил той и неверен.

— Е — каза Боденщайн, — знаехте ли какво е правил мъжът ви в събота вечерта, след като вие сте заминали при родителите си?

— Нямам представа. — Сузане Кампман се втренчи през прозореца, гледайки как мъжът ѝ слиза от колата и отива към входната врата. — Може би си е пийвал и е седял пред телевизора. Когато се прибрах, спеше на дивана.

— Наистина ли? — вдигна вежди Боденщайн. — Мъжът ви ми каза, че същата нощ изобщо не сте се прибирали.

— Глупости — възрази тя, — никога не съм замръквала извън къщи.

Вратата се отвори. В кухнята се появи Робърт Кампман. Беше бледен и изглеждаше напрегнат.

— Здравейте — каза той на Боденщайн, после хвърли нервен поглед към прозореца, сякаш очакваше още някоя неприятност, по-голяма от посещение на Криминалната полиция в дома му.

— Добър ден, господин Кампман — отвърна Боденщайн. — Не искам повече да безпокоя вас и жена ви. Още веднъж, приятен ден.

Той благодари на госпожа Кампман за показанията и напусна къщата.

Тордис тъкмо беше приключила с ездата и сваляше седлото от коня. В същия миг навън пред базата профуча някаква кола със свистящи гуми, последвана със същото темпо от друга. Боденщайн и Тордис се наведоха напред и погледнаха с любопитство през отворения прозорец на бокса.

— Кой ли е това? — попита Боденщайн, когато някакъв мъж с мрачно лице закрачи право към къщата. По петите му вървеше още един мъж. Боденщайн се сети за нервността на Кампман. Това ли посещение очакваше той?

— Това е доктор Хелмут Маркард — обясни Тордис. — Другият е Джон Пейдън. Какво ли ги е довело насам?

Боденщайн смътно си спомни, че вече е чувал тези имена.

— Маркард — заобяснява Тордис с леко ироничен тон — са най-верните и най-богатите клиенти на великия гуру Кампман. През последните четири години купиха доста скъпи дресирани коне, но никой от тях не струва и пукната пара.

— Също като случая с Барбара Конради?

— Още по-лошо — отвърна Тордис. — Това, което Кампман е получил през последните години само от Маркард за яздене, уроци на дъщеря им, придружаване на турнири, достигна сто хиляди. Като прибавим и супер надценените коне, сумата набъбва доста.

— Но как така тези хора не забелязват нищо? — попита Боденщайн.

— На никого не му и хрумва да се усъмни в Кампман — ухили се Тордис, после обаче стана сериозна. — Само някой да посмее да си отвори устата тук, веднага го обявяват за мрънкало и незабавно го изолират. Кампман са развили дяволски добра стратегия за наказване на хората, а именно да не им говорят.

— Да не им говорят ли? — повтори смаяно Боденщайн. — Да не говорят с клиентите си?

— Тук е като секта — сниши глас Тордис. — Всеки иска Кампман да го харесва. Едно наказване с пренебрежение е равносилно на изгнание.

Тя прихна.

— И все пак хората би трябвало да забележат, че скъпите им коне нямат успехи — каза Боденщайн.

— Вярвам в Робърт Кампман, всемогъщия, единствения истински бог... — изимитира подигравателно Тордис. — Никой няма представа от нещата и всички сляпо му вярват. Дори и ако някой им каже в лицето какво прави в действителност Кампман с конете им — или казано по-точно, какво не прави, — дори и тогава не биха повярвали. Те просто не искат да виждат.

Тордис поклати презрително глава. В двора влязоха още две коли с конски ремаркета, последвани от голям превозвач на коне. Хората влязоха в конюшните.

— Изнасяме се — каза едно момиче на Тордис, докато минаваше, хълцайки покрай тях. — Баща ми е бесен!

— Явно някои хора вече са разбрали — каза сухо Боденщайн.

— Не е хубаво да се злорадства — отвърна Тордис, — но аз някак си не мога да го потисна. Колкото всички боготворяха Кампман, толкова той гледаше на тях студено и отвисоко.

— Имам усещането, че е в доста затруднено положение — забеляза Боденщайн.

— Така му се пада — гласът на Тордис звучеше презрително, — твърде дълго му играеха по свирката.

— Доста съм разочарован от Кампман — додаде Боденщайн и погледна замислено през прозореца на конюшната към къщата. — Като че ли не е толкова интелигентен.

— Ами не е — Тордис заведе коня в кабината, — той просто завижда на всеки, който в неговите очи има повече от него. Неговият идол са парите и за тях е готов на всичко.

Пристигна още една кола и спря директно пред къщата. Боденщайн позна Мариане Ягода, която се изтъркаля от своя кайен и тръгна енергично към входната врата на Кампман, пред която господата Маркард, Ноймайер и Пейдън вече спореха ожесточено и на висок глас с учителя по езда.

— Жалко — каза Боденщайн и хвърли поглед на часовника си, — след малко трябва да бъда в комисариата. Искаше ми се да разбера какво ще стане тук.

— Аз ще остана и после ще ви разкажа — обеща Тордис.

---

[1] „Patek Philippe“ — марка швейцарски часовници. — Бел.прев.

ПЕТЪК, 9 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

— Това е протоколът от разпита на Филип Дъоринг. — Пиа влезе в кабинета на Боденщайн и сложи няколко листа на бюрото.

— Благодаря. — Той я погледна замислено. — Вярвате ли на историята, която ни разказа Филип Дъоринг?

— Сто процента. — Пиа седна на един стол за посетители. — Беше твърде уплашен, пък и няма причина да ни лъже.

Боденщайн запрелиства протокола, търсеше едно определено място и щом го намери, го прочете още веднъж.

— Значи той се е запознал с Изабел чрез баща си — каза като че на себе си комисарят. — Тя е била влюбена в него, докато не е разбрала, че той не харесва жени. Въпреки това обаче кроели общи планове и дори са щели да се женят. Това как да го разбираме?

— Може просто да са се разбирали добре — предположи Пиа. — Той има пари, с лопата да ги ринеш, може да ѝ предложи живота, за който винаги е мечтала, без да иска насреща кой знае каква услуга.

— Да, разбирам — разтърка очи Боденщайн, — но каква полза би имал той от цялата работа? Това не ми е ясно.

— Малко е необичайно, да — размишляваше на глас Пиа. — Знаел е за похожденията ѝ с най-различни мъже, за заснемането им и въпреки това е искал да се ожени за нея.

Телефонът на бюрото на Боденщайн иззвъня.

— Сега отиваме във Вайтерщат. Още веднъж трябва да говоря с Ягода — каза той на Пиа, преди да вдигне слушалката.

Пиа кимна и излезе от кабинета. На телефона беше Козима с добри и лоши новини.

— В болницата съм — съобщи тя, — вчера си счупих глезена.

— О, боже! Какво стана? — Боденщайн предположи най-лошото. Козима обикновено започваше с дреболиите.

— Минавахме по доста лош път — каза тя. — Според нашия водач съществувал и по-кратък, но, за съжаление, там имало срутване след един силен порой. За щастие, цялото ни оборудване беше в

другите два джипа, защото този, в който аз седях, сега е в едно дефиле, на няколкостотин метра дълбочина.

Боденщайн затвори очи. От самата представа за това, колко близо е била Козима до смъртта или пълното осакатяване, го заболяваше сърцето. Тези експедиции трябваше да се прекратят!

— Но освен мен никой не пострада сериозно — засмя се жена му. — Не успях да изляза толкова бързо от таратайката... Още ли си там, Оли?

— Глътнах си езика — обади се той. — Кога ще се прибереш? Кълна ти се, че повече никога няма да те пусна да летиш, най-много да отидеш до...

— Нищо не ти разбирам — прекъсна го тя и Боденщайн, без да иска, се усмихна.

— Кога ще се прибереш? — повтори той. — Ужасно много ми липсваш! — За миг се поколеба. — Освен това — понижи глас той — не мога много дълго да гарантирам за своята вяност, защото на пътя ми се изправи една изключително привлекателна стара любов, заедно с още по-привлекателната си двайсет и една годишна дъщеря.

Той не издържаше да има тайни от Козима, а и по този начин притъпи сериозността на нещата с Инка.

— Е, значи се налага да побързам — каза жена му от другия край на земното кълбо. — По-рано можех да отсъствам по четири седмици, без веднага да ти хрумне да мислиш за развод.

— Още една причина за в бъдеще да не се отдалечаваш от мен.

— Ще видим — засмя се тя, но после стана сериозна. — И ти ми липсваш много, скъпи. Трябва да почакам още, докато гипсът изсъхне, но после ще летим за Буенос Айрес, а от там — към вкъщи. Ако всичко е наред с прекачването, може би още в събота вечерта ще бъда при теб и ще съм готова за всякакви неприлични неща.

— За Буенос Айрес ли казваш? — попита Боденщайн. Изведнъж му хрумна идея. Може би Козима щеше да научи в Аржентина повече за Филип Дъоринг...

Ягода се стори на Боденщайн и Пиа сдържан, почти весел, когато малко по-късно седеше срещу тях в стаята за разпити в следствения арест.

— Някак си се радвам, че всичко свърши — призна той.

— Доста време поседяхте в ареста — припомни му Пиа.

— Е — сви рамене Ягода, — не е като да не съм си го заслужил.

Извърших някои нередности, но въпреки това е приятното чувство да се освободиш от ужасната тежест, от страха да не кажеш нещо, което не бива. Това постоянно надлъгване беше започнало да ми къса нервите.

— Сега — покашля се Боденщайн — остават само още няколко години, плюс — минус.

— Какво искате да кажете? — Ягода спря да се усмихва.

— Покрай другото, почти се уверихме, че Изабел Керстнер е трябвало да умре, защото сте се бояли да не ви изнудва.

— Моля? — Ягода се изправи. — Но това не е вярно!

— Мисля, че всичко се връзва идеално. — Боденщайн се облегна удобно назад. — Вие сте изнудвали хора, а Изабел е знаела това. По онова време двамата с Дьоринг сте се погрижили тъстът и тъщата ви да загинат при пожар и тя е знаела и това. После се появява видеозапис с вас. Изабел е имала афери с Кампман и Дьоринг. Всичко това не е ли повод човек да се замисли, че не ви е било съвсем комфортно?

Ханс Петер Ягода пребледня.

— Не — измърмори той, — не, не, не всичко е вярно!

— А кое тогава е вярно? — попита Пиа и посочи диктофона, който записваше. — Разкажете ни вашата версия за двайсет и седми август. И ако е възможно, този път се придържайте към истината. Вече достатъчно свободни съчинения сме записали тук.

Ягода се изправи и застана зад стола си.

— Добре — след известно време каза решително той. — И без това всичко свърши. От къде да започна?

— Ние вече знаем доста — помогна му Боденщайн. — Например за работите на Кампман като управител на вашата служеща за пощенска кутия фирма, за сумите, които сте му плащали.

— Кампман — изпусна една въздишка Ягода — в стремежа си да се мерят с големите акули бяха потънали в дългове до шия. Помогнах му да си плати дълговете и да припечели нещо, като в замяна той ми правеше малка услуга, без никакъв риск.

— Използвали сте го за подставено лице, което да продаде акциите ви — поясни Боденщайн. — Това е във висша степен

криминално деяние.

— Възможно е. Нали затова ме наказвате, но с убийството нямам нищо общо! — отвърна припряно Ягода.

— Как е научила Изабел, че имате нещо общо със смъртта на тъста и тъщата си? — попита Пиа.

— Почти съм сигурен, че го е разбрала от Дьоринг.

— Каква е причината той да има такова доверие на Изабел, че да ѝ споделя за такъв шокиращ случай, участието му в който никак не е незначително?

— Фридхелм говори много, особено когато е пиян — отвърна Ягода. — Защо не го попитате сами?

— В момента това е невъзможно — отбеляза Боденщайн, — беше ранен и още не е в състояние да бъде разпитван. Но в момента това е без значение. От къде знаеше Изабел за плана за убийство на родителите на съпругата ви? Опитвала ли се е да ви изнудва със снимките на Харденбах и жена ви?

Ягода отново седна на стола и въздъхна.

— Не.

— Сигурен ли сте? — не отстъпваше Пиа.

— Да, сигурен съм — каза Ягода. — Никога не съм виждал тези снимки. Тя искаше да ме изнудва с филма, но ѝ дадох да разбере, че не подлежа на изнудване.

— Как така?

— Защото съм банкрутирал. — Ягода направи безпомощно движение с ръце и леко се усмихна. — Беден съм като църковна мишка.

— Така ли? А какво стана с парите, които сте получили след продажбата на акциите на „Яго Фарм“ чрез подставено лице? Сигурно са милиони.

— Една голяма част похарчих. Всичко останало отново инвестирах в „Яго Фарм“. Мислех, че ще си го възвърна.

— Как реагира Изабел?

— Ядоса се — отвърна Ягода. — Беше доста неблагодарно момиче. Толкова време получаваше редовно пари от мен.

— За което и тя е направила едно-друго — вметна Пиа.

— Нищо, което да не мога да направя и сам — каза Ягода. — Все пак тя не криеше, че тези пари ѝ трябват, за да бъде независима и да

осъществи планове си за бъдещето.

— Какви бяха тези планове? — осведоми се Пиа, докато Боденщайн се ровеше в папката с протоколите от разпитите по случая, която лежеше на масата пред него.

— Ами те постоянно се променяха — отвърна Ягода, — вече ви казах това. Но когато Филип Дьоринг ѝ направи предложение за брак, всичко се промени.

— Но той е гей, нали?

— Да — Ягода поклати замислено глава, — в началото и на мен ми се стори странно, после обаче разбрах, че за Изабел това няма абсолютно никакво значение. За нея бяха важни само парите. Сеньора Дуранго на голямата хасиенда в Аржентина. Почивка на луксозна яхта, пари колкото щеш.

— Но каква е била ползата на Филип Дьоринг от една женитба с Изабел?

— Нямам представа — сви рамене Ягода. — За мен това е смехотворно. Сигурно и той е имал причини.

— Фридхелм Дьоринг знаеше ли нещо за планове на сина си?

— Да.

— Наистина ли? — Боденщайн беше намерил сред протоколите търсения запис на разговора с Анна Лена Дьоринг. — Ние научихме, че изобщо не останал очарован, както не е бил очарован и от факта, че двамата с Изабел сте заснети в доста шокиращ филм. Цитирам: „... Фридхелм започна да го укорява. Каза, че с тези филми ще могат да протакат още известно време, докато оттатък стане чисто. Какво имаше предвид с това, не знам. Той обеща на Ханс Петер да се погрижи да разкара Изабел, защото и без това знаела твърде много и била безочлива. Ханс Петер каза, че колкото по-бързо, толкова по-добре, защото искал да обърне апартамента ѝ с главата надолу, но да намери тези филми...“ — Боденщайн погледна към Ягода. — Как да разбираме това? И какво означава „докато оттатък стане чисто“?

— Под „оттатък“ той имаше предвид Парагвай — каза Ягода. — Бях подал молба за парагвайско гражданство и само изчаквах за одобрение. Ако нещо се случеше тук с „Яго Фарм“, щях да замина за Южна Америка. Парагвай е една от малкото държави, която няма споразумение с Германия за екстрадиране.

— И как възнамеряваше Дьоринг да разкара Изабел?

Ягода мълча почти цяла минута. Боденщайн и Пиа го гледаха търпеливо.

— Изабел никога нямаше да пристигне жива в Аржентина — каза накрая той. — Фридхелм беше инструктирал ясно своите хора. В една хасиенда, голяма триста хектара, може идеално да се скрие един труп.

Това звучеше логично. Ягода и Дьоринг отпадаха като заподозрени. Те са щели да убият Изабел няколко дни по-късно, някой обаче ги беше изпреварил. Този някой им беше отнел не само убийството, но ги бе освободил и от камъка, който щеше да смаже живота им като от срутуване.

— Още един въпрос — каза Боденщайн. — Жена ви беше ли си вкъщи през цялото време онази събота вечер, когато сте имали гости?

— Да. Не точно през цялото време, защото разговорите за бизнес не я интересуваха особено, но тя... — Той спря и вдигна поглед.

— Да? — попитаха едновременно Боденщайн и Пиа.

— Дойде доста късно — обясни бавно Ягода. — Не бях забелязал, защото очаквах с нетърпение Изабел, но сега си спомням. Мариане дойде едва когато бяхме вече долу в бара.

Боденщайн успя да получи заповеди за арестуването на Робърт Кампман и Мариане Ягода, но госпожа Ягода не си беше вкъщи. Дори джипа ѝ го нямаше в гаража, а икономката ѝ каза, че за последно е разговаряла с шефката си предишния ден. Оттогава мобилният ѝ телефон бил изключен.

— Ще отидем в „Гут Валдхоф“ и ще арестуваме Кампман — реши Боденщайн. — Може пък той да знае нещо за тази Ягода. Тъкмо вчера следобед я видях да се носи с маршова стъпка към дома на Кампман.

— Сигурно отдавна е избягала — боеше се Пиа.

— Не е такъв тип — поклати глава Боденщайн, — пък и има син тук, в интернат.

Пред дома на Кампман беше паркиран луксозният сребрист джип, за който бе закачено ремарке за коне. Боденщайн и Пиа хвърлиха мимоходом един поглед вътре и видяха вместо кон нахвърляни в безпорядък амбалажни кашони. В този миг от отворената външна

врата излезе Кампман с още един сандък в ръце. Той пребледня като тебешир и се втренчи в двамата полицейски служители с някаква смесица от недоумение и страх.

— Здравейте, господин Кампман — каза Боденщайн. — Какво става тук? Изнасяте ли се?

— Аз... ааа... — очите му се местеха нервно от един предмет на друг — не... разчистваме офиса.

— Къде са жена ви и децата ви? — попита Пиа.

— Заминаха при тъста и тъщата — отвърна Кампман. — Ние... те...

— Господин Кампман — прекъсна го Боденщайн, — как реагирахте, когато Изабел ви каза, че ще се жени за Филип Дьоринг и ще замине с него в Аржентина?

Тежкият сандък се стовари с трясък на земята и Кампман се втренчи в Боденщайн като вкаменен.

— Не сте ли вярвали дълго време, че с Изабел ще заминете заедно от тук? И изведнъж тя променя плановете ви в полза на друг мъж. Сигурно е било много болезнено за вас.

— Какво правихте вечерта на двајсет и седми август? — попита Пиа.

За една секунда изглеждаше, че Кампман ще изпадне в безсъзнание. Очите му шареха безцелно, адамовата му ябълка трескаво се движеше нагоре-надолу.

Една жена на средна възраст влезе с коня си в двора и весело помахна на Кампман, но той изобщо не реагира. Жената слезе от коня и го поведе към маркуча, за да му напръска копитата.

Съвсем неочаквано Кампман нанесе силен удар на Пиа, която тежко се стовари върху шефа си. Двата паднаха на земята, а гръбнакът на Боденщайн за втори път през последните двајсет и четири часа усети болезнено твърдото естество на земята. С ъгълчето на окото си той видя как Кампман изненадващо светкавично прекоси двора, изтръгна от ръката на пълната жена юздата на коня ѝ и ловко се метна на седлото. Жената бе изгубила ума и дума. Тя стоеше със зяпнала уста и маркуч в ръка и гледаше втренчено след коня си, с който Кампман галопираше из двора. Пиа гневно изруга и хукна след него. Боденщайн успя със стон да застане на четири крака, но му трябваше цяла минута, докато се изправи и на свой ред да хукне и той.

Вече виждаше как Кампман изчезва в бесен галоп през една оградена ливада. Пиа беше стигнала до беемвето на Боденщайн и бе запалила мотора. Даде газ, едва дочакала Боденщайн да заеме мястото си до шофьора. После се стрелна от двора със свистящи гуми и зави веднага зад портата по бетонираната пътека. Докато тя ругаеше неравностите, които бяха оставили колелата на трактори по пътя, Боденщайн поиска по радиостанцията помощ от централата.

— Беглецът е на кон по пътя за Хофхайм — додаде той, — от отбивката за Келкхайм в югозападна посока.

След няколко метра Пиа установи, че е невъзможно да продължи нататък. Кампман беше прекосил една нива и заплашваше да се изгуби в далечината.

— Карайте надясно — каза Боденщайн. — Сигурно ще заобиколи голф игрището на „Хоф Хаузен“. Обзалагам се, че ще се опита да се скрие от нас в гората.

Пиа даде на заден, върна се малко и зави надясно. Натисна газта и се стрелна с осемдесет по бетонирания път, който след няколко метра отново рязко пропадна. За малко беемвето да се плъзне към нивата. Тъкмо понечиха да тръгнат по един заобиколен път, и съгледаха беглеца на равното поле. Кампман бе пресякъл по самоубийствен начин В-519, без да се огледа дали не идва кола, и галопираше с шеметна бързина от другата страна на шосето.

— Беглецът продължава в посока Хофхайм — съобщи Боденщайн в централата, — сега се отклонете в посока бившата В-519, нагоре към „Хоф Хаузен“, срещу слънцето.

— Добре се ориентирате — отбеляза Пиа.

— Хм — рече мрачно Боденщайн и видя как Кампман напусна асфалтираната улица към Тирхайм и препусна с коня през ябълковата градина, — познавам района около Келкхайм като петте си пръста. За лош късмет на Кампман.

— Не, лошият късмет е за нас, шефе — отвърна Пиа. — Тук не мога да продължа с колата.

— Ще минем през Хофхайм — реши Боденщайн. — Вече се досещам от къде смята да мине Кампман.

Те тръгнаха към Хофхайм, завиха малко след като влязоха в селището надясно и тръгнаха отново по някогашния федерален път в обратна посока. Пиа бе принудена рязко да натисне спирачките, когато

внезапно само на няколко метра пред тях изскочи конят, с Кампман на седлото. В огледалото за обратно виждане вече се мяркаше синята светлина на една патрулка.

— Абсолютен идиот! — Пиа беше пребледняла от уплаха.

— Тук веднага вляво! — извика Боденщайн и Пиа машинално се подчини. Колата не поднесе единствено благодарение на ESP^[1]-то и на правия път, който водеше към крайпътния локал „Паша за добитък“, защото Пиа вдигна почти 100 километра в час със седмицата^[2] на Боденщайн.

Кампман продължаваше да язди с бясно темпо, конят беше вече целият в бяла пяна. Нямаше да издържи още много и тогава щяха да го хванат! Боденщайн и Пиа видяха как Кампман спира коня и нерешително се оглежда. Боденщайн знаеше причината за колебанието му. Пътят на Кампман към гората бе препречен с висока колкото човешки ръст телена мрежа. Боденщайн отвори вратата и слезе, а патрулката спря зад него.

— Кампман! — извика Боденщайн. — Проявете малко разум! Слезте от коня! Само си влошавате положението!

Учителят по езда му хвърли свиреп поглед, после опъна юздата на коня и хукна в галоп право към полицейските служители. Боденщайн разбра какви са намеренията му. Оставаха още около триста метра до гората. Кампман възнамеряваше да поязди успоредно на магистралата, за да заобиколи оградата, която му препречваше пътя.

— Да стреляме по крантата! — извика възбудено единият от полицаите в патрулката и зареди оръжието си.

— Не! — изрева Боденщайн.

Кампман бързо се приближаваше, на лицето му бе изписана сурова решителност. Конят му беше напълно изтощен, всеки момент щеше да се строполи. Сигурно през целия си живот не беше изминавал толкова разстояние с такава убийствена скорост. Кампман галопираше с всички сили по улицата. Боденщайн, който възнамеряваше да хване коня за юздата, при вида на шестстотинте килограма се разколеба в способността си да го овладее и в последната секунда се спаси с отскачане в канавката. Докато галопираше по асфалта, от копитата на коня хвърчаха искри.

— След него! — извика Боденщайн и скочи отново в колата.

В крайпътния локал до гората цареше следобедно работно оживление. Паркингът беше пълен. Кампман, без да намали скоростта, се втурна към свалената червено-бяла бариера в края на улицата. Конят решително спря пред бариерата и хората наскочаха ужасени. Кампман се смъкна от седлото и падна тежко върху чакълестата земя. После скочи отново на крака, но в този миг пред бариерата спря Пиа с беемвето, от което Боденщайн вече беше слязъл в движение. Учителят по езда хукна към гората. Изтощеният кон стоеше наред с пулсиращи хълбоци и разширени очи. Привлечени от тупурдията, от ресторанта се изсипаха задължителните зяпачи.

— Повикайте ветеринар за коня! — извика Боденщайн към един униформен служител и заедно с Пиа се впусна в преследване.

Кампман вече се беше скрил зад първия завой и Боденщайн започна да тича, без да обръща внимание на болките в гръбнака си. Този човек нямаше да им се изплъзне. Известно време тичаха по широкия път, докато Пиа не се досети, че Кампман може да се е скрил в храстите. Тя изруга и се обърна към Боденщайн. Точно сега, по изключение, не минаваше нито пешеходец, нито колоездач, нито бегач, който да види беглеца. С ъгълчето на око си Боденщайн забеляза движение по пешеходната пътека: и това беше Кампман!

— Ето го — каза той на Пиа, после извика: — Спрете, Кампман! Това е безсмислено!

Учителят по езда не реагира и продължи да тича.

— Ще се опитам да му отрежа пътя — каза Пиа и подмина пешеходната пътека.

Боденщайн кимна и хукна през горичката. Потта се стичаше по лицето му на реки, ризата залепна на гърба му. Ама че безумие, и в тази жегата! Клоните го шибяха по ръцете и краката, той едва не се препъна в един изгнил дънер — но това бе късметът му. Непосредствено пред краката му имаше стръмен склон и там долу лежеше Кампман! Боденщайн се спусна по склона, като се плъзна по изсъхналата миналогодишна шума в доста порутената каменна кариера. Сърцето му се блъскаше като лудо в ребрата. Когато стигна долу, беше останал почти без дъх, но положението на учителя по езда беше доста по-тежко. Той се беше сгушил там, замаян, с разкървавено

лице, стискаше лявата си ръка и не беше в по-добро състояние от коня, който бе оставил до „Паша за добитък“.

— Арестувам ви — каза задъхано Боденщайн — за убийството на Изабел Керстнер!

След четирийсет и пет минути навалищата до „Паша за добитък“ се беше разредила. Кампман бе откаран с „Бърза помощ“ до болницата в Хофхайм, придружен от двама полицейски служители, за да се предотврати друг опит за бягство. Боденщайн потърси с очи коня, който учителят по езда за малко щеше да умори. За своя изненада той съгледа доктор Ритендорф да стои пред отворения багажник на колата си.

— А, господин комисар — каза шеговито ветеринарният лекар. — Заловихте ли вече убиеца си?

— Тепърва ще се разбере — отвърна сдържано Боденщайн. — Как е конят?

Ритендорф му хвърли един труден за разгадаване поглед, смесица от подозрение и любопитство.

— Ще заведем стареца в клиниката — лекарят повдигна с показалец очилата си към основата на носа и пъхна стетоскопа в джоба на якето си, — мисля, че ще го изправим на крака.

— Това е добре — каза Боденщайн.

— Да не би в процеса на разследванията да сте станали чувствителен към конете? — попита не без сарказъм Ритендорф.

— Не, винаги съм бил — каза Боденщайн. — Израснал съм с коне.

— А, да — сети се Ритендорф, — Инка ми каза нещо такова. Вие сте братът на Куентин Боденщайн. Вярно ли е?

Боденщайн кимна. Значи Инка и колегите ѝ са си говорили за него. Нормално.

— Може би не сте толкова лош — рече Ритендорф.

— От къде разбрахте това? — прояви на свой ред сарказъм Боденщайн. — Защото съм брат на Куентин, или защото обичам конете?

— Нито едното, нито другото — поклати глава Ритендорф. — А защото се погрижихте за дъщерята на Миха.

— Това ми е работата.

— Не, Мари е встрани от вашите разследвания.

— Това няма значение. Все пак моя работа е и да разследвам един случай на саморазправа, станал неотдавна.

Ритендорф затвори багажника и се облегна на него.

— Нищо не можете да докажете. — Той скръсти ръце на гърдите си и дори не направи усилие да лъже.

— Отвличането и нанасянето на тежка телесна повреда не са безобидни престъпления.

Двамата мъже се спогледаха.

— Тъкмо си мислех, че имате добро сърце — Ритендорф се отдели от колата си и леко се усмихна, — но явно съм се излъгал. Не можете да надскочите себе си.

— Има закони, които всеки трябва да спазва. Ако всички хора постъпват като вас, би настанала пълна анархия.

Ритендорф повдигна вежди.

— Докажете ми, че съм бил аз, и няма да отричам.

Докато Пиа дежуреше в хофхаймската болница при Кампман, за да му попречи да избяга отново, Боденщайн отиде още веднъж до „Гут Валдхоф“. Завари паркинга почти празен, а къщата на Кампман — с широко отворена врата. До джипа със закаченото ремарке имаше един сребрист голф. Без да спре, за да позвъни или да повика, Боденщайн влезе направо в къщата и изненада госпожа Кампман в кабинета. Така негримирана, с коса, хваната на небрежна конска опашка, и облечена в сив пуловер, жената на учителя по езда едва можеше да бъде разпозната. Боденщайн я завари да седи пред компютъра и привлече вниманието ѝ, като се покашля. Жената подскочи като ухапана от тарантула и се втренчи в него с широко отворени очи.

— Божичко, как ме стреснахте! — извика тя и бързо натисна един клавиш, за да излезе от програмата, с която работеше. Въпреки това Боденщайн успя да види, че се занимава с онлайн банкиране.

— Не знаех, че сте в къщата — отвърна Боденщайн.

Госпожа Кампман се изправи и се облегна на бюрото със скръстени на гърдите ръце. Погледът ѝ се плъзна по окаляните и изцапани с кръв дрехи на Боденщайн.

— Интересува ли ви къде се намира в момента мъжът ви? — попита той.

— Заловихте ли го? — Нейната загриженост беше доста сдържана. Сузане Кампман сякаш не отдаваше голямо значение на съдбата на мъжа си, но при все това изглеждаше притеснена. Престорената ѝ веселост беше изчезнала и за първи път, откакто Боденщайн я познаваше, тази жена приличаше на истински човек.

— Да — отвърна Боденщайн, — заловихме го. Той се нарани и сега е в болницата в Хофхайм.

Не стана ясно дали тази новина потресе госпожа Кампман, или не, защото лицето ѝ остана напълно безизразно, неподвижно като на мраморна фигура, само очите се стрелкаха напосоки. Боденщайн забеляза, че ръката ѝ е превързана.

— И вие ли сте пострадали? — попита той.

— Порязах се. — Госпожа Кампман вдигна ръкава на пуловера си над превръзката.

— Не изглеждате особено притеснена за състоянието на мъжа си — отбеляза Боденщайн. — Между другото, да не би да прекъснах нещо важно?

— Разплащах се с хората, които вчера се изнесоха от тук — излъга госпожа Кампман, без да се изчерви.

— Докато мъжът ви е преследван от полицията, защото е заподозрян в убийство, вие си седите най-спокойно в кабинета и уреждате плащания? — попита Боденщайн невярващо.

Погледът му се премести върху безнадеждно разхвърляното бюро, на което забеляза изпод купищата хартия една пачка пари в брой. Изведнъж разбра какво правеше тази жена. Със сигурност не беше разплащане с клиенти. Вероятно не беше предполагала, че полицията толкова скоро ще се появи отново.

— Нямаше как да знам това — отвърна нахално госпожа Кампман. — Когато се прибрах, вратата на къщата зееше широко, а в двора бяха нахвърляни кашони. От мъжа ми нямаше и следа.

Тя разкриви укорително лице, а вниманието в погледа ѝ се изостри още повече.

— Може би сега той се нуждае от помощта ви — каза Боденщайн.

— Достатъчно му помагах — отговори жената на учителя по езда. — Сега сам да се измъква от мизерията, в която се напъха. На мен ми е все тая.

Изведнъж Боденщайн разбра, че госпожа Кампман мрази мъжа си, защото със своите похождения с Изабел беше разрушил перфектната фасада на хармонично семейство, която пък беше жизненоважна за нея.

— Може би сега ще ми разкажете какво наистина се случи в събота преди четиринайсет дни — каза той и за негова изненада госпожа Кампман без увъртания започна да отговаря.

— Моят мъж уби Изабел, защото тя бе престанала да се интересува от него.

— От къде знаете? — попита Боденщайн. — Мъжът ви ли ви каза?

— Има ли значение? Радвайте се, че сте разкрили убийството. — Госпожа Кампман отметна с нервно движение зад ухото си косата, която бе израснала с няколко сантиметра до основата на изрусеното. Без грима лицето ѝ изглеждаше грубо и обикновено.

— Аз мисля, че има значение — отвърна Боденщайн.

— Мъжът ми ме мислеше за глупачка. — Гласът ѝ стана горчив. — Мислеше, че няма да забележа колко е увлечен по тази руса уличница. Каза ми, че е загубил всичките пари от сделките с акциите, а всъщност е възнамерявал да купи къща в Ирландия. Щял е да се премести там с нея. — Тя се засмя кратко и злобно. — После обаче Изабел го разкара, леденостудено. Защото нямаше никакво желание да кисне в дъждовната Ирландия с такъв скучен човек като него — сви рамене тя. — Беше тежък удар по суетата на Робърт, когато научи, че за нея не е бил нищо друго, освен запълване на времето. А после тя го заплаши, че ще се раздрънка за далаверите му в конната база. Когато разбра, че вече няма шанс с нея, започна да я мрази.

— Дотолкова, че да я убие? — Боденщайн все още не вярваше, въпреки че арестува Кампман.

— Болезнена суетност — презрително изпръхтя госпожа Кампман. — Точно толкова наранена беше и Ягода. Тя не можеше да понася Изабел. Побесня, когато научи, че Изабел е вкарала в леглото си и нейния мъж.

— Тя не е знаела за това — каза Боденщайн, а госпожа Кампман му се изсмя.

— Разбира се, че е знаела. Двамата с мъжа ми скроиха плана за убийство. Издебнаха я.

— Мъжът ви и Мариане Ягода са убили Изабел? — изправи се Боденщайн.

— Да — кимна госпожа Кампман. — Те я бутнаха от онази кула.

Боденщайн погледна замислено жената. Явно госпожа Кампман не знаеше как в действителност бе умряла Изабел Керстнер.

— Казахте ми, че когато сте се прибрали вкъщи, сте заварили мъжа си да спи на дивана. В колко часа беше това?

— Към един и половина. — Госпожа Кампман издържа погледа му, без да трепне с клепач.

— А кога разбрахте, че мъжът ви и госпожа Ягода са убили Изабел Керстнер?

— Не помня точно. Някъде миналата седмица.

— От кого? — Боденщайн внимателно смени позата си.

Всеки мускул и всяка кост по тялото му адски го боляха.

— Разбрала съм. Това е. Точка.

— Бих искал да проверя вашето алиби. Може ли да ми дадете телефонния номер и адреса на родителите си?

— Разбира се. — Госпожа Кампман се усмихна студено. Тя се обърна, взе един химикал и надраска нещо на едно листче.

Телефонът на Боденщайн изжужа. На двора залая куче, а после лаят му премина в радостно скимтене. Госпожа Кампман погледна през прозореца, а Боденщайн вдигна телефона си. Беше Пиа. Той се извърна.

— Сега не мога — каза тихо, — после ще се обадя.

С ъгълчето на окото си комисарят долови движение. Когато вдигна поглед, пред него стоеше, като поникнал от земята, с безизразно лице конярят Карол. В ръцете си държеше бейзболна бухалка. Боденщайн отстъпи назад, усети сърцето си в гърлото.

— Дай ми телефона си! — Карол протегна ръка.

Боденщайн видя, че няма как се измъкне. Карол беше великан, при това закален до върховете на пръстите си, докато него адски го болеше всеки милиметър от тялото му.

— Не правете глупости — каза строго той на госпожа Кампман, но тя само се усмихна студено.

Карол бръкна под сакото на Боденщайн, извади служебното му оръжие от кобура и го подаде на госпожа Кампман. После го бутна на един от столовете, хвана ръцете зад гърба му и овърза китките и краката му с тиксо.

— Правите огромна грешка, госпожо Кампман! — извика Боденщайн и отчаяно се надяваше жената на учителя по езда да бъде достатъчно умна да не го застреля. Как успя да попадне в това положение?

— Затваряй си устата! — изръмжа конярят и на бърза ръка залепи една лента тиксо на устата му. Понеже седеше на стола с лице към стената, можеше само да чува какво става зад гърба му.

— Побързай — чу той гласа на госпожа Кампман, — трябва да се махнем, преди някой да се е появил!

— Приключи ли с всичко? — отвърна Карол.

— Да, да...

Това беше последното, което чу Боденщайн, защото после силен удар по тила го накара да види звездички и да изгуби съзнание.

Като през мъгла Боденщайн чу някакъв глас. Когато отвори очи, той видя загриженото лице на една възрастна жена. Виждаше всичко двойно и му трябваха няколко секунди, за да си спомни къде изобщо се намира.

— Чувате ли ме? — Жената беше развълнувана и объркана. — О, боже, това е ужасно! Какво да правя сега?

Боденщайн завъртя очи и се надяваше жената да е достатъчно съобразителна да го освободи. С истерично бърборене тя махна тиксото от устата му, което беше адски болезнено, после разряза с ножица връзките около ръцете и краката му.

— Много ви благодаря. — Боденщайн едва сега си пое дълбоко въздух и разтърка отнесено китките си. Колко време бе седял в безсъзнание тук? През прозореца се виждаше, че вече е доста тъмно.

— Но какво става тук? — Гласът на жената беше дразнещо пронизителен. — И какво стана с коня ми?

Боденщайн си спомни, че днес вече е виждал закръглената жена. Кампман бе избягал с нейния кон.

— Вашият кон е във ветеринарната клиника в Рупертсхайн — каза той и се изправи. — Знаете ли колко е часът?

— Точно осем и половина — отвърна жената с упрек. — Съвсем сама съм на двора. Вчера половината база се изнесе от тук. Нямам представа какво е станало.

— Виждали ли сте госпожа Кампман?

— Не — поклати глава жената, — но колата ѝ я няма. Сигурно е отишла на пазар.

С несигурни стъпки Боденщайн се затътри към бюрото. Главата му бучеше, всичко се въртеше пред очите му. Той затърси опипом телефона си, но установи, че вече го няма. Изруга и се отпусна на стола. Пачката банкноти, която бе видял на бюрото, беше изчезнала, касата в стената между рафтовете беше широко отворена и празна. Очевидно госпожа Кампман и Карол бяха извършили обир и сега вероятно се намираха през девет планини в десета.

— Това вашият телефон ли е?

Той вдигна поглед.

— Намерих го на двора. — Жената му подаде мобилния.

Боденщайн благодари. Телефонът имаше само една драскотина на дисплея и още работеше. Той набра номера на Пиа, но се включи гласова поща. Нищо чудно, в болниците мобилните телефони нямаха обхват.

— И какво да правя сега? — попита жената.

— Идете при коня си — предложи Боденщайн и се изправи.

Така копнееше да се напари в банята и да си легне, но преди това трябваше спешно да говори с Кампман. Той напусна къщата и тръгна към беемвето си, за да разпорежи по радиостанцията преследване на госпожа Кампман и коняря Карол, които явно бяха решени на всичко, а за беда сега бяха и въоръжени.

Робърт Кампман лежеше, замаян и блед, на леглото в една самостоятелна стая. Бяха гипсирали ръката му и зашили раната на главата. Пред вратата на стаята седеше един полицейски служител.

— Жена ви ми разказа някои интересни неща — рече Боденщайн, който надали се чувстваше по-добре от човека в леглото пред себе си. — Крайно време е да ни кажете истината.

Кампман се втренчи в него с кървясалите си очи.

— Хайде, господин Кампман — спря да се церемони повече Пиа. — Знаем, че вечерта на двайсет и седми август не сте били в дома си. Жена ви ни каза, че заедно с Мариане Ягода сте убили Изабел Керстнер.

Учителят по езда задиша тежко, подпухналите му устни затрепериха. С обезобразеното си лице, гипсираната ръка и прозрачните сенки под очите си той бе самото олицетворение на страданието, но Боденщайн вече не изпитваше съжаление към него.

— Добре тогава — рече след известно време той. — Не трябва да казвате нищо, с което да утежните положението си. Утре ще ви отведат в следствения арест, а прокуратурата ще повдигне срещу вас официално обвинение в убийството на Изабел Керстнер. Тогава вече няма да се измъкнете.

Кампман стисна устни. Извърна глава и направи безпомощен жест със здравата си ръка. Безизходността на положението, в което се намираше, изглежда, внезапно го накара да осъзнае цялата му сериозност.

— Не съм я убил аз. — Гласът му прозвуча плачливо. — Но вие няма да повярвате и на една моя дума.

— Та вие едно вярно нещо не сте казали досега, само ни лъжете — наведе се Пиа. — Защо да ви повярваме този път?

Кампман се втренчи с нямо отчаяние в стената.

— Няма как да разберете всичко — каза накрая с глух глас, в който имаше и нотка горчивина. — Вие не знаете какво е да нямаш пари. Не познавате унижителното чувство да си беден, обграден от хора, които си купуват порше просто така, които през уикендите отскачат до Ню Йорк и могат да си позволят да купят на търг кон за половин милион, без да им мигне окото. Хора, които, без да му мислят, купуват седло за три хиляди евро, макар детето им едва да се крепи на коня!

Той вяло потърка очите си.

— Жена ми има високи изисквания — продължи Кампман, — а аз бях неудачник. Конната база на родителите ми бе продадена на търг

и не знаех как изобщо ще платя дълговете си. И точно тогава най-неочаквано нещата се обърнаха на добро. Семейство Ягода вземаха уроци по езда при мен и именно те ми предложиха възможност да спечеля пари. Никога не съм ги питал дали тези сделки са сериозни, или не, исках само да погася дълговете си. Те купиха конната база и ме назначиха за управител. За първи път от толкова години нямах грижи. Имахме хубава къща, две коли, получавах добри пари. Жена ми можеше да пазарува от бутици, а аз бях в състояние да ѝ подарявам красиви бижута. Най-после ѝ затворих устата. Всичките ни финансови проблеми се изпариха.

Кампман отрони дълбока въздишка.

— Изведнъж — прошепна той — аз се превърнах в някой. Хората ме уважаваха. Тичаха след мен, допитваха се до мен, да, боготворяха ме безрезервно! За тях не беше проблем да платят за един кон повече от реалната му цена, дори не забелязваха, че го правят, и бяха доволни.

— Жена ви твърди, че Изабел ви е изнудвала и е искала да разкаже на клиентите ви за вашите далавери — отбеляза Пиа. — Това би ви накърнило печелившата работа, в случай че госпожа Ягода научи, нали?

— Да, може би — въздъхна Кампман.

— И макар че Изабел се е опитвала да ви изнудва, вие сте искали да напуснете семейството си и да заминете с нея за Ирландия?

— Това си го измисли жена ми — поклати глава Кампман. — Бях ѝ казал, че парите, които спечелих от сделките с Ягода, са загубени от погрешни спекулации. Не исках да ги харча за тоя, дето духа. Жена ми обаче разбра, че възнамерявам да купувам къща в Ирландия. Това нямаше абсолютно нищо общо с Изабел, но жена ми ме заплаши, че ще каже на Мариане Ягода за всичките ми далавери, ако веднага не се погрижа Изабел да изчезне от базата и от живота ни.

— И вие какво направихте? — попита Пиа.

Кампман повдигна здравото си рамо.

— Нищо. Реших, че когато Изабел отиде в Аржентина, Сузана ще се успокои.

— А, вие сте знаели за това?

— Да — потвърди Кампман. — Изабел ми каза, че бракът със сина на Дъоринг е нейният голям шанс. Този човек е безумно богат,

можеше да ѝ предложи всичко, за което е мечтала. Тя дори ми предложи да отида с нея в Аржентина. В такава голяма хасиенда нямало начин да не се намери работа за мен.

— Изобщо ли не се притеснихте, че Изабел ще се омъжва за друг мъж? — попита Боденщайн. — Останах с впечатлението, че тя е означавала много за вас.

Кампман вдигна поглед и се втренчи в комисаря. Очите му бяха кървясали и блестяха.

— Харесвах я — отговори той. — Тя ми помогна много и за разлика от всички останали, никога не ме е притискала. Беше ми хубаво с нея, това беше всичко. Като жена би била твърде уморителна за мен.

— Защо сте ходили в събота отново при нея? — осведоми се Боденщайн.

— Дадох ѝ парите, които още ѝ се полагаха — прошепна Кампман, — и исках да я убедя да не заминава за Аржентина, защото се боях, че няма да стигне жива там.

— Защо?

— У нея бяха снимките, с които искаше да изнудва Мариане Ягода. Заклевах я да не го прави, но тя беше твърдо убедена, че Ягода трябва, ей така, да ѝ даде двеста и петдесет хиляди евро за тях и да я остави на мира.

— Изабел е изнудвала Мариане Ягода? — попита Боденщайн.

— Да — кимна Кампман. — Някак си беше разбрала, че родителите на Мариане Ягода не са загинали при злополука, а при палеж. Тя взе снимките, с които уж можела да докаже това, и отиде с тях при Ягода. Онази ѝ обеща парите. Но аз бях убеден, че няма никакво намерение да дава каквито и да е пари на Изабел.

Боденщайн и Пиа се спогледаха. Ако това беше вярно, излизаше, че Мариане Ягода е излъгала.

— Какво се случи наистина на двайсет и седми август? — осведоми се Боденщайн. Кампман затвори за миг очи, после отново ги отвори и тихо занарежда:

— Когато се прибрах вкъщи — каза със сподавен глас той, — жена ми се нахвърли върху мен като фурия. Знаеше, че съм бил при Изабел, започна да ме ругае, после бясна запали колата и отпраши нанякъде. Вечерта Изабел дойде в базата. Искала да говори с мъжа си,

но той изобщо не ѝ обърна внимание. После се опитала да се свърже с Дъоринг. Казах ѝ, че имам лошо предчувствие и че в никакъв случай не бива да се вижда с Ягода. Тя обаче си държеше на своето, искаше си обещаните пари, преди на следващия ден да отлети за Буенос Айрес. Тогава реших да карам след нея, защото наистина се страхувах. Мариане Ягода не е жена, която ще се остави да я изнудват.

Кампман млъкна. Трябваше му известно време, за да продължи.

— И така, тръгнах за Рупертсхайн, качих се до апартамента на Изабел. Тя ми се накрещя, каза, че тези пари ѝ трябва и съм щял да прецакам всичко. — Кампман отново въздъхна. — Изведнъж в апартамента се появиха Карол и Ягода. Разбрах, че опасенията ми са били основателни.

Гласът на Кампман заглъхна, той се бореше със сълзите. Обезобразеното му лице беше като вкаменено. За първи път, откакто го познаваше, Боденщайн беше убеден, че казва истината.

— Изплаших се — прошепна той. — Карол се нахвърли върху Изабел. Тя извика към мен за помощ, но... но аз не ѝ помогнах. Просто стоях там и гледах как той я убива. Ягода ми каза, че знае всичко за мен и Изабел. Ако... ако за в бъдеще съм се държал като немска овчарка, нищо нямало да ми се случи.

— Каква немска овчарка? — попита изненадано Пиа.

— Да си държа езика зад зъбите и да се ослушвам.

Той въздъхна дълбоко.

— Карол сложи инжекция на Изабел — продължи нататък Кампман, — Ягода гледаше. После тя каза, че трябва да тръгва, а аз да съм помогнал на Карол да претърси апартамента и накрая да почистим идеално. Ако само съм гъкнел за това, което съм видял, щяла да ме сполети съдбата на Изабел. В това нито за секунда не се усъмних. А и какъв беше смисълът да правя нещо? Изабел беше мъртва.

За миг в болничната стая се възцари тишина. Кампман дишаше тежко. Явно споменът за онази съботна вечер го измъчваше.

— Какво стана после? — попита неумолимо Боденщайн.

— Почистихме апартамента. Изабел ги беше улеснила, като бе опаковала всичките си вещи за предстоящото пътуване на следващия ден. Карол уви трупа ѝ във фолио и го отнесе в подземния гараж. — Гласът на Кампман трепереше. — Напъха го в багажника на колата си. Аз трябваше да внимавам някой да не ни изненада. Той ме принуди да

закарам поршето до един паркинг наблизо. Там Карол отмота фолиото от Изабел, пхна в джоба на панталона ѝ ключовете за колата, метна я като чувал на рамото си и я отнесе в онази кула. После я хвърли от нея.

— А вие какво правехте през това време? — попита Пиа. — Можели сте да избягате.

— Опитах се — засмя се Кампман, но звучеше горчиво. — Карол ме хвана и ме удари с бейзболната бухалка. От нея е синината на окото ми. Оттогава се страхувам за живота си. Върнахме се пеша във „Вълшебната планина“ и се прибрахме вкъщи с моята кола. Изпих две бутилки червено вино, за да успокоя някак нервите си. И това беше.

— Вярвате ли му? — попита Пиа шефа си, когато малко по-късно тръгнаха по дългия коридор към изхода на болницата.

— Да, мисля, че точно така е станало — кимна замислено Боденщайн. — Мариане Ягода е мразела Изабел, освен това се е страхувала, че ще се разчуе за смъртта на родителите ѝ, за която Изабел е знаела твърде много. Платила е на Карол да я убие.

— Но откъде се е сдобила с пентобарбитала? Такова нещо не се купува току-така от аптеката.

— Това тепърва предстои да научим — сви рамене Боденщайн и изстена, защото движението му причиняваше болка.

— Но какво ви е? — попита загрижено Пиа.

— Целият съм в синини. — Боденщайн натисна копчето на асансьора и се зачуди дали да не разкаже на колежката си за инцидента в болницата в Бад Зоден. Вратата на асансьора се плъзна встрани. Боденщайн даде път на Пиа и я погледна. — Ако ми се закълнете, че няма да кажете на никого, ще ви разкажа за един от най-неловките моменти в живота си.

Пиа се втренчи смаяно в него, но после вдигна ръка за клетва.

— Заклевам се — увери го тържествено тя.

Асансьорът спря на партера. Приемната на болницата беше пуста, само на рецепцията седеше млад мъж и се отегчаваше от нощната смяна.

— Да намерим нещичко за хапване — предложи Боденщайн. — После ще ви разкажа надълго и нашироко. Но само да не забравите клетвата си!

---

[1] Electronic Stability Program (англ.) — електронна стабилизираща система. — Бел.прев. ↑

[2] BMW 7. — Бел.прев. ↑

СЪБОТА, 10 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Боденщайн се събуди от бясно блъскане на сърцето в ребрата, скочи уплашено и установи, че навън се е стъмнило съвсем. Дъждът глухо барабанеше по капандурата на скосения покрив на лоджията към спалнята. Снощи се беше прибрал малко след полунощ и беше провел още един разговор по телефона с Тордис Хансен. Тя му бе разказала със злорада наслада за спонтанното изнасяне на клиентите от „Гут Валдхоф“ миналия ден. Малко след това се беше обадила Козима от летището на Буенос Айрес. Каза му какво е научила за Филип Дьоринг, наречен Фелипе Дуранго. Младият мъж имал амбицията да влезе в политиката в новата си родина и се бил кандидатира за поста губернатор на окръга, в който се намирала хасиендата му. Сигурно си е мислел, че бракът с красива млада жена ще му придаде повече важност и сериозност. След този разговор, напълно изтощен, Боденщайн бе потънал в дълбок сън. Сега обаче беше съвсем буден. Дигиталният часовник показваше, че е едва малко след четири сутринта, и той се опита да си спомни кое го беше събудило. Изведнъж се сети. Изправи се и затърси опипом телефона, после натисна бутона за обратно повикване. Минаха няколко секунди, преди да прозвучи гласът на Тордис.

— Съжалявам, ако съм ви събудил — каза Боденщайн тихо, — но току-що ми хрумна нещо.

— Колко е часът? — попита сънено тя.

— Четири и десет — отвърна Боденщайн, — но вие нали казахте, че три часа са ви достатъчни за сън?

— Аха — промърмори неясно Тордис. — Какво има?

— Нали казахте, че в четвъртък следобед Мариане Ягода е идвала у Кампман?

— Какво? — Тя изглеждаше объркана. — Кога?

— Когато в четвъртък бях в „Гут Валдхоф“, нали хората се изнасяха с конете си, защото бяха разбрали, че Кампман ги е лъгал.

После се появи Мариане Ягода — обясни Боденщайн. — Случайно да си спомняте дали си е тръгнала?

Рязко изтръгната от съня, Тордис се опита да подреди мислите си.

— Не мога да кажа с точност — прозя се тя. — Джипът ѝ стоеше наскреде двора, тя винаги спира така.

Боденщайн се изправи внимателно, за да не натоварва болезнените си мускули, и се запъти към банята.

— Още ли сте там? — попита той.

— Да — гласът на Тордис звучеше съвсем бодро, — размишлявам. Сега си спомням. Колата беше там целия следобед и вечерта. Вдигна се невероятна патърдия. Бях там докъм осем часа, когато всички коне се разотидоха.

— Но госпожа Ягода не сте виждали повече, така ли?

— Не, не съм — отвърна колебливо Тордис. — Но... Момент! Когато тръгнах към колата си, покрай мен мина нейният кайен. На волана седеше Карол, но не му обърнах голямо внимание. Той често кара колите на Ягода на ремонт или на бензиностанцията.

— И накъде шофираше той? — Боденщайн беше като наелектризиран.

— Към новата зала за езда, в която е подвижната лента — каза Тордис, — но после и аз си тръгнах за вкъщи. Нямам представа какво е станало след това. Вие какво току се присетихте посреде нощ?

— В четвъртък Мариане Ягода е изчезнала безследно. — Боденщайн седна на ръба на ваната. — Не се е появявала нито у дома си, нито другаде. Мобилният ѝ телефон е изключен. За нея, госпожа Кампман и онзи Карол е организирано масирано преследване, но засега без резултат. И аз предположих...

Той млъкна. Сети се за ножа, с който госпожа Кампман замислено си играеше, докато разговаряха в кухнята. Карол разполагаше с бейзболна бухалка, а сега — и с оръжието му. Възможно ли беше двамата да са убили една недоносителка^[1], за да избягат после с парите ѝ?

— Какво предположихте? — попита Тордис.

— Трябва да отида в „Гут Валдхоф“ — каза той.

— Сега ли? По това време?

— Да. — Боденщайн се върна в спалнята да потърси дрехите си.

— И аз ще дойда — каза Тордис кратко и решително. — След дваайсет минути съм в базата.

Беше най-тъмната част от нощта, малко преди развиделяване. Дъждът бе спрял, миришеше на влажна земя и мокър асфалт. Голямата порта, за която преди няколко дни бе вързан Фридхелм Дьоринг, беше широко отворена. Явно, като го нямаше Кампман, никой не се сещаше да я затвори. Една патрулка вече чакаше там и Тордис слезе от колата си, когато видя беемвето на Боденщайн. Двама полицейски служители прекосиха двора, поздравиха комисаря и хвърлиха любопитен поглед на Тордис.

— Тук всичко е спокойно — докладва единият служител.

— Накъде тръгна Карол с колата? — попита Боденщайн Тордис.

— Натам. — Тя посочи към портата на предната зала за езда.

Четиримата се отправиха по моравата към залата. На пътя им изскочи една табела и мракът се освети от ярък прожектор. Голямата плъзгаща се врата на залата не беше затворена.

— Ключът на лампата е веднага вдясно — каза Тордис.

След малко светнаха неоновите тръби на тавана в преддверието на залата, където имаше два временни бокса за коне, бали сено и слама, подвижна тренировъчна лента за конете и няколко стопански машини. До подвижната лента беше паркиран голфът кабριο, който предишния ден беше стоял в двора.

— Колата на госпожа Кампман — обясни Тордис.

Боденщайн събра две и две и разбра каква е работата. Карол и госпожа Кампман не бяха избягали с голфа, а с кайена на Мариане Ягода, който през нощта е бил точно на това място. Това означаваше, че госпожа Ягода е някъде тук. И най-вероятно беше мъртва.

— Разпоредете се за преследване на колата на госпожа Ягода — нареди Боденщайн на единия от служителите. — Регистрационният номер започва с „HG“.

— Не е така — намеси се Тордис. — Колата е пусната в движение от „Гут Валдхоф“. MZK-GW 17.

Боденщайн я погледна и се ухили.

— Умно момиче — каза той. — Защо не постъпите в Криминалната полиция? Трябват ни наблюдателни хора.

— „Момичето“ ще го пропусна — отвърна Тордис с достойнство, но ясно се виждаше, че се чувства поласкана.

Независимо от ранния час, Боденщайн се обади на Пиа Кирххоф и я повика в „Гут Валдхоф“, докато напускаха залата и прекосяваха паркинга, за да стигнат до дома на Кампман.

— Така си и мислех — мърмореше Боденщайн. — Ягода не е напускала конната база.

— Мислите, че е мъртва ли? — попита със свито сърце Тордис.

— Не е изключено — кимна Боденщайн. — Сега ще огледаме къщата. Имам чувството, че там ще намерим госпожа Ягода.

Боденщайн изкачи стъпалата пред входната врата и установи, че е заключена.

— Пробвахте ли да отворите? — попита той двамата полицаи.

— Ами не — каза по-младият, но по тонът му личеше, че за него това е като детска игра.

— Давайте тогава — кимна му насърчително Боденщайн, — давам ви заповед. А после ще изчакаме колежката ми.

След десет минути Пиа пристигна и влязоха в къщата. Полицаяте светнаха навсякъде лампите и претърсиха всички стаи. На пръв поглед всичко изглеждаше подредено и разтребено, само разкъртените и разграбени гардероби в спалнята свидетелстваха за трескаво бягство.

— Госпожо Ягода? — току извикваше Боденщайн и се заслушваше, но отговор нямаше. — Нищо да не се пипа — предупреди той Тордис, която само кимна. С ококорени очи и напрегнати мускули тя следваше Боденщайн, Пиа и двамата полицаи из празната къща. В кухнята цареше хаос. По пода бе пръснат разбит порцелан наред с нарязани плодове. В двора на къщата спря още една патрулка, която изгаси мигащата синя светлина, и малко след това влязоха още двама полицаи. Погледът на Боденщайн се плъзна по работния плот, масата и пода. Вниманието му бе привлечено от отпечатък на половин обувка. Пиа откри същия отпечатък. Размениха си кратък поглед. Този отпечатък от половин обувка водеше под един кухненски шкаф.

— Отместете шкафа встрани — помоли той полицаяте. — Мисля, че зад него ще намерим това, което търсим.

И наистина зад шкафа имаше врата.

Боденщайн натисна бравата и видя стръмна стълба, която отвеждаше към мазето.

— Вие останете горе — каза той на Тордис, която храбро кимна.

Боденщайн, Пиа и двамата полицейски служители слязоха по стълбата и се озоваха в едно учудващо просторно мазе. Вляво една врата водеше към обществените помещения на конната база и до една чакалня. Вдясно имаше голямо помещение с рафтове, стигащи до тавана.

Дори в котелното помещение нямаше нищо.

— Ами сега? — Пиа погледна шефа си. — Тук няма никого.

Боденщайн изкриви замислено лице.

— Ягода трябва да е тук — каза тихо той.

— Разполагали са с цял ден да я занесат другаде — припомни му Пиа. — Може да са я застреляли и заровили в бунището. Все пак са имали оръжие.

— Благодаря, че ми го припомнихте — отвърна злъчно Боденщайн.

Двамата полицаи, които ги бяха последвали, напразно претърсваха стените на голямото помещение. Боденщайн тихо изруга. Вече тръгнаха да се връщат, когато внезапно погледът на Пиа попадна върху капака на една шахта, вкопана в бетонния под пред котелното помещение.

— Тук — каза тя и посочи на един полицаи накъде да свети с джобното си фенерче. Пиа се наведе. — Този капак е отместван скоро — рече тя. — Тук по ръбовете има съвсем пресни следи от одраскване.

Мина известно време, докато намерят подходящ инструмент, с който да измъкнат капака от пода.

Боденщайн освети мрачната дупка, в която се спускаше една стълба. Лъхна го влажен, плесенясал въздух. Комисарят сбърчи нос. Миришеше остро на урина и екскременти.

— Цистерната — каза Пиа. — Явно не вода има вътре. Вие или аз?

— По принцип е прието да се дава път на дамата — отвърна Боденщайн, — но този път аз ще мина първи.

Той се запуска надолу по хлъзгавата стълба, последван от Пиа и един полицаи, и изкриви отвратено лице при вида на стрелкащите се в осветения кръг на фенерчето мишки и плъхове.

— Осветете помещението — каза той на полицаия, очаквайки да види труп, но после ахна изненадано.

На глиневия под седяха, облежнати на стената, разчорлени и почти бездиханни, Мариане Ягода и Сузане Кампман и примигваха на ярката светлина на фенерчето. Докато госпожа Кампман беше самото нещастие, Мариане Ягода изглеждаше само ядосана от не особено приятното положение, в което се намираше. Тя се изправи на крака без чужда помощ и приглади дрехите си.

— Е, най-после. — Гласът ѝ прозвуча презрително. — Доста се забавихте. Явно не сте особено умни.

— Ама и вие добре сте се скрили — отвърна саркастично Боденщайн, за което бе удостоен със смразяващ поглед.

Един час по-късно в стаята за разпити на комисариата в Хофхайм Мариане Ягода разказваше за своя управител, без да ѝ мигне окото.

— Кой ви заключи в мазето? — попита Боденщайн. — Какво се случи в четвъртък следобед?

— В четвъртък ми се обади един от нашите клиенти — отвърна Мариане Ягода и сръбна превзето от чашата с вода. — Започна да ме ругае и ме заплаши, че ще ме даде под съд, защото Кампман го излъгал. И аз тръгнах към „Гут Валдхоф“ да си изясня положението. Там вече се бяха насъбрали хора и се нахвърлиха срещу мен.

— Кои?

— Почти всички клиенти — изпръхтя ядно тя. — Бяха разбрали, че Кампман ги е мамил при продажбата на конете, и искаха от мен да им възстановя щетите.

— Как са разбрали това? — осведоми се Пиа. — Тези измами ги е имало години наред.

— Кампман е искала да zlepостави мъжа си — отвърна Мариане Ягода, — затова раздрънкала на всички клиенти какви ги върши той. Когато успях да вляза в къщата, тя тъкмо се канеше да заминава и го засипваше с най-долни ругатни.

— А той какво правеше? — попита Пиа.

— Нищо. — Мариане Ягода сви пренебрежително рамене. — Само седеше като намокрен пудел, а после просто си тръгна. Типично за него. Разрешаването на конфликти никога не е било силната му страна.

— Какво стана след това?

— Опитвах се да успокоя Кампман — каза Мариане Ягода с нарастващо негодувание, — но тя беше тотално превъртяла. Изведнъж се нахвърли срещу мен — с кухненски нож! Втурнах се към градината, но там ме нападна той. Когато дойдох на себе си, лежах в онази дупка.

— Кой ви нападна? Кампман ли?

— О, боже! Онзи неблагодарен циганин!

— Кой?

— Ратаят! — Тя изплю думата като изгнила риба.

— Сигурно двамата са си мислили, че ако нещо е проработило така добре, може да подейства за втори път — отбеляза Пиа.

Мариане Ягода й хвърли неразбиращ поглед.

— За какво говорите? — попита тя.

— За Изабел Керстнер — отвърна Пиа, — която е била убита с помощта на Карол.

Мариане Ягода я погледна изпитателно, сякаш нищо не разбираше, после се засмя шеговито.

— Не съм убила аз тази евтина уличница — каза презрително тя.

— Знаем, че не сте извършили лично убийството — намеси се Боденщайн. — Но сте поръчали на друг да го направи и този друг е любовникът ви Карол.

Между веждите на Мариане Ягода се образува вертикална бръчка.

— Защо да го правя?

— Кампман ни разказа всичко — рече Боденщайн. — Изабел Керстнер е искала да ви изнудва със снимки, на които сте били вие и прокурорът Харденбах и които доказват, че смъртта на родителите ви навремето не е била нещастен случай. Вие уж сте се поддали на изнудването, но всъщност не сте имали намерение да давате пари.

Мариане Ягода ни най-малко не изглеждаше уплашена.

— Нищо не знам за никакви снимки — твърдеше тя, скръстила дебелите си ръце на гърдите.

— А защо в съботата преди четиринайсет дни в седем часа вечерта сте имали среща с Изабел в апартамента ѝ?

— Исках да го разгледам — отвърна Мариане, без да се колебае. — Фридхелм Дьоринг ми го беше предложил за продажба.

За миг Боденщайн и Пиа останаха безмълвни от безочливата дързост, с която лъжеше Мариане Ягода.

— Аз самата се учудих, когато видях там Кампман и как той и Карол се бяха нахвърлили върху Изабел — продължи жената. — Когато видях какво се канят да направят, си тръгнах. Единственото, в което можете да ме упрекнете, е може би това, че не оказах помощ. Самата аз обаче бях застрашена. Карол и Кампман бяха готови на всичко, така че се боях за собствения си живот. Никой прокурор на света не може да ме упрекне, че съм се измъкнала.

Погледът ѝ се премести от Пиа към Боденщайн и тя изглеждаше много самодоволна.

— Сега мога ли да си вървя? — попита тя. — Искам да си взема вана и да се преоблека с чисти дрехи.

Боденщайн я гледеше втренчено. Мозъкът му трескаво търсеше възможност да я арестува, но нищо не му хрумна.

— Не може да бъде! — каза Пиа, когато госпожа Ягода напусна стаята за разпити.

— Ама че работа — съгласи се с нея Боденщайн. — Но, за жалост, тя е права: можем да докажем изнудването от Изабел точно толкова, колкото и поръчването на убийство. Ако този Карол не се появи, имаме дума срещу дума. И лошите карти са у Кампман, защото в колата на Изабел са неговите пръстови отпечатьци.

— Мислите, че Ягода може да се измъкне безнаказано? — попита възмутено Пиа.

— Така, както стоят нещата в момента, да — кимна съкрушено Боденщайн. — С нейните пари може да наеме най-добрия адвокат и тогава ще стане сложно.

Сузане Кампман седеше с изправен гръб на стола и гледеше втренчено и с хлътнали очи пред себе си. Престореното ѝ добро

настроение беше изчезнало, под очите ѝ имаше тъмни сенки, целият ѝ вид бе болнав.

— Какво се случи в четвъртък, когато госпожа Ягода дойде у вас? — попита Боденщайн, като наблюдаваше внимателно жената. Ако не знаеше коя е, никога не би я разпознал.

Тя вдигна поглед. Очите ѝ бяха стъклени и втренчени. Всички илюзии, които бе имала за живота и бъдещето си, бяха рухнали.

— Нахлу в дома ни и се нахвърли срещу Робърт, сякаш беше непослушен ученик — каза госпожа Кампман. — Спуснах се към нея, тя побягна през терасата, но там чакаше Карол и я събори. Остави я да лежи като изхвърлен на брега кит, с герданите на шията ѝ. — Госпожа Кампман се засмя злобно при спомена за ситуацията. — Робърт, страхливецът, се беше измъкнал. Карол предложи да я скрием. Дватама замъкнахме Моби Дик в цистерната.

— Какво стана после?

— В петък заведох децата след училище при родителите си — продължи госпожа Кампман. — Когато се върнах, външната врата беше отворена, а в ремаркетото за конете имаше натоварени кашони. Разбрах, че Робърт се кани да офейка. Карол ми каза, че Робърт е избягал от полицията на кон. Решихме да използваме удобния момент да оправим сметките и да вземем парите в брой. Но тогава се появихте вие.

— Наистина ли щяхте да избягате с Карол и парите? — попита Боденщайн. — Ами децата и мъжът ви?

Сузане Кампман хвърли на Боденщайн мрачен поглед.

— Децата си бяха при родителите ми. А на мъжа си бях бясна. Правех всичко за него, винаги съм го подкрепяла, петнайсет години. И за благодарност той ми изневери с онази уличница. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Карол предложи да се покрием за известно време, докато нещата тук се поуталожат — продължи горчиво госпожа Кампман. — Беше ми писнало от всичко тук. Всеки ме използваше. Карол докара колата на Ягода от залата за езда и вкара там моята. Дадох му парите и понечих да донеса още някои неща. Следващото, което си спомням, е как седя до Ягода в дупката. — Тя нервно си избърса сълзите с ръка. — И той ме беше излъгал — каза тя с такова самосъжаление в гласа, че Боденщайн за малко да изпита състрадание. — Робърт вече не ме искаше, призна ми го. Карол се държеше така,

сякаш ме обича. Беше му писнало от работата в базата и отдавна нямаше настроение да го играе жребец при Ягода. Карол беше... толкова внимателен и услужлив.

За известно време се възцари мълчание.

— Какво се случи в съботата, когато умря Изабел Керстнер? — попита Пиа. — Знаем, че мъжът ви е бил при нея, и сме убедени, че и вие сте знаели това.

Госпожа Кампман сведе поглед.

— Госпожа Ягода казва, че мъжът ви и Карол са убили Изабел. Мъжът ви твърди обратното. Без показанията на Карол не можем да докажем истината. И тъй като госпожа Ягода може да си позволи най-добрите адвокати, за вашия мъж се очертава лоша перспектива.

— Освен това Карол има най-добрите възможности никога да не бъде намерен — допълни Боденщайн. — Именно при проверката на трудовите му документи установихме, че също като тях е фалшиво и името, което е посочил.

— Това означава — продължи разпита Пиа, — че вашият мъж, а заедно с него и вие и вашите деца, сте глупаците, които ще сърбат последствията от всичко. Мъжът ви години наред ще лежи в затвора заради убийство и не вярвам Мариане Ягода да остави вас и децата ви да продължите да живеете в „Гут Валдхоф“.

В очите на госпожа Кампман пламна гняв, но си замълча.

— Какво общо има Мариане Ягода със смъртта на Изабел Керстнер? Вярно ли е, че само е искала да разгледа апартамента и случайно е станала свидетел на това, как мъжът ви и Карол убиват Изабел?

— Това ли каза тя? — попита невярващо Сузане Кампман.

— Да.

Жената помълча за миг, после изтърси:

— Това е лъжа! — Лицето ѝ пламна от гняв и възмущение. — От Карол знам, че е ставало въпрос за онези снимки, с които Изабел е изнудвала Ягода. Ягода уж се хванала на изнудването, но отдавна била решила, че Изабел трябва да умре. Ако човек има толкова пари, колкото Ягода, то може да си купи всичко, дори и убиец.

Тя направи пауза, угълчетата на устата ѝ затрепериха и изведнъж очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Мариане Ягода си мисли, че може да си играе с всички като с шахматни фигури. — Гласът ѝ звучеше с една нотка по-горчиво. — Тя купи „Гут Валдхоф“ само за да привлече към себе си Робърт. Ако не в леглото, то поне под чехъла си. Ревнуваше от мен, защото съм жена на Робърт, после намрази Изабел, а накрая и самия Робърт. А сега иска да му припише и убийството на Изабел.

— И защо да го прави? — зачуди се Пиа.

— За отмъщение — Сузане Кампман сви рамене, — защото не я пожела въпреки парите ѝ. Напразно бе инвестирала в него.

— Но той може да бъде опасен за нея и като недоносител. Защо го е оставила жив?

— За да го гледа как страда. Ягода изобщо не е наред с главата. Огромен комплекс за малоценност на два крака — това е тя.

— Знаете ли как е умряла Изабел? — попита Боденщайн, а Сузане Кампман кимна.

— Ягода е планирала всичко точно и всичко е измислила — каза тя. — За да насочи подозренията към мъжа на Изабел, Карол е трябвало да вземе от колата му две ампули от смъртоносното лекарство. Това не е толкова трудно, защото когато ветеринарите идват в базата да лекуват конете, никога не заключват колата си. Ягода казала на Карол точно какво трябва да направи. И така, около седмица преди смъртта на Изабел, той взел от аптеката в автомобила на Керстнер двете ампули. На мястото на взетите ампули сложил други две, пълни с вода, за да не забележи Керстнер, когато проверява наличностите, че такъв опасен препарат липсва. Освен това им залепил етикетите на истинските ампули. Липсата на шепа спринцовки и игли за еднократна употреба нямало как да се забележи.

Боденщайн си спомни за деня във ветеринарната клиника, когато беше видял как приспиват един кон. Първата инжекция, която му сложи Керстнер, не беше действала. Напълно бе възможно госпожа Кампман да казва истината и в ампулите да е имало само вода.

— Карол ли ви разказа всичко това? — попита сега Пиа. — Толкова ли много ви вярва?

— Да, но и той беше много ядосан на Ягода. Обещала му двеста хиляди евро и не му ги дала. Той убил Изабел и я хвърлил от онази кула, два пъти почистил апартамента и обърнал всичко, за да намери онези снимки, три пъти преровил всички куфари, които тя вече била

стегнала — и после Ягода се подиграла с него. „Жалко за теб, казала му тя, Кампман беше тук и видя всичко.“ Трябвало да убие и мъжа ми, за да си получи парите.

— Защо не го е направил? — осведоми се Боденщайн. — Би трябвало да му е все едно.

— Робърт винаги е бил честен спрямо Карол и се отнасяше добре с него. Може би се е надявал да получи парите и по друг начин. Така и стана. Преведох един милион и половина евро от сметката на „Гут Валдхоф“ по една сметка в Литва.

— Откъде има толкова много пари в сметката на конната база? — попита смаяно Пиа.

— Ама вие не знаете ли? — усмихна се горчиво Сузана Кампман. — След като нещата не станаха така, както тя ги беше замислила, Мариане Ягода изгуби интерес към конната база и преди три дни продаде „Гут Валдхоф“.

Боденщайн и Пиа размениха светкавичен поглед. Това наистина не го знаеха.

— Изчаках парите да пристигнат — каза Сузана Кампман, — после трябваше да действам, защото Ягода нямаше дълго да остави сметката открита. За беда, точно този ден стана онази суматоха.

— Знаете ли кой е купувачът на „Гут Валдхоф“? — осведоми се Боденщайн.

— Да, разбира се, че знам — кимна Сузана Кампман. — Фридхелм Дьоринг купи „Гут Валдхоф“. Винаги е имал апетити към него.

Мариане Ягода не изглеждаше да се чувства особено сигурна. Когато половин час по-късно Боденщайн и Пиа позвъниха на вратата ѝ, тя отвори по хавлия и с току-що измита коса.

— Пак ли вие? — каза тя и просто ги остави да стоят пред отворената врата.

Боденщайн хвърли на Пиа кратък поглед, после влязоха и последваха жената към кухнята.

— Продали сте „Гут Валдхоф“ — каза Боденщайн, — защо?

— Защото ми омръзна — сви рамене Мариане Ягода, седна до кухненската маса и се съсредоточи в гребането на сладолед

„Мьовенпик“ от еднолитрова кутия. — А Дьоринг много държеше да го има.

— Един милион и половина евро за една конна база си е направо удар. — Боденщайн видя как госпожа Ягода изпуска лъжичката.

— Как разбрахте за тази сума? — попита невярващо тя.

— Това е сумата, която госпожа Кампман е превела от сметката на имота по една сметка в Литва — отвърна Пиа и се наслади на обърканото изражение по лицето на Мариане Ягода. — А, ама вие не знаехте ли? — направи се на ударена Пиа. — Явно докато сте били заключена в цистерната, Карол и госпожа Кампман са опоскали сметките и касата ви. Карол е изчезнал с колата и парите ви.

Госпожа Ягода стовари с трясък лъжичката по масата.

— Жалък, коварен мърльо! — изсъска гневно тя. — Какво си въобразява тази свиня?

— Госпожа Кампман каза още, че сте дължали пари на Карол — рече Боденщайн.

— Аз? — скочи Мариане Ягода. — Бог ми е свидетел, че нищо не му дължа! Какви са тези твърдения от нея?

— Вижте — вдигна рамене Боденщайн, — така или иначе, парите и колата ви ги няма. Тъй като трудовите документи на Карол се оказаха фалшиви, не можем да го открием дори и ако го обявим за международно издирване. Загазихте, госпожо Ягода.

Мариане Ягода гледаше втренчено Боденщайн, стана тъмночервена, а очите ѝ заблестяха от гняв.

— Загазил е той — отвърна тя. — Знам как се казва и от къде е. Когато Дьоринг му направи нови документи, аз му задържах истинските.

— Защо изобщо го е направил?

— Нямам представа. Пък и ми е все едно. Искам си обратно парите и колата. — В яростта си заради лъжата и претърпените унижения Мариане Ягода забрави всякаква предпазливост и се озова в елегантно заложения от Боденщайн капан. Тя тръгна тежко като разярен слон право към всекидневната, дръпна една картина от стената и я захвърли на пода. В гнева ѝ не ѝ пукаше, че полицията вижда къде се намира тайната каса, която остана неразкрита дори при обиска на къщата. Мариане заби нокти в една почти невидима fuga в мазилката и отвори вратичка в стената, зад която се криеше сейфът. След кратко

ровичкане извади един плик, надникна вътре, после го тикна в ръката на Боденщайн. — Ето — изпръхтя ядно тя, — арестувайте този жалък малък крадец.

— Ще го направим — кимна Боденщайн, — но трябва да арестувам и вас.

— Мен ли? — Мариане Ягода остро се изсмя. — Нали вече го направихте. Изчезвайте от дома ми или ще подам оплакване срещу вас!

Боденщайн бръкна във вътрешния джоб на самото си.

— Ето — каза той, — това е заповедта за ареста ви. Арестувам ви за поръчване на убийството на Изабел Керстнер. Не трябва да казвате нищо, което може да утежни положението ви, и имате право на адвокат.

— Нищо не можете да докажете за мен — рече подигравателно Мариане Ягода, — абсолютно нищо.

— Така е — усмихна се Боденщайн, — ние не можем. Но Карол може. И понеже благодарение на вас вече знаем истинската му самоличност, ще го намерим и ще го доведем тук. Той със сигурност ще свидетелства срещу вас. Или се съмнявате?

Едва сега Мариане Ягода осъзна каква огромна грешка беше провокирана да направи. Тя погледна Боденщайн с малките си очи и призна превъзходството му.

— Подценявала съм ви, господин главен комисар — додаде Мариане, — но най-напред трябва да го намерите. Дотогава ще ме освободите под гаранция. А по-нататък ще видим.

---

[1] Недоносител е лице, което знае, че ще се извърши, върши се или пък вече е извършено престъпление от друго лице, но въпреки това не информира органите на властта. — Бел.прев. ↑

НЕДЕЛЯ, 11 СЕПТЕМВРИ 2005 Г.

Пиа седеше в кабинета си и набираше заключителния доклад на компютъра. Мариане Ягода беше прекарала първата си нощ в следствения арест, Сузане Кампман беше отишла до болницата, за да си прибере неверния, но разкажал се съпруг. Доктор Михаел Керстнер и Анна Лена Дьоринг бяха довели от аржентинското консулство във Франкфурт малката Мари. Фридхелм Дьоринг бе отведен в болницата в следствения арест във Вайтерщат, в която бе настанен и Ханс Петер Ягода, и така не можеше да се порадва на новопридобитата си конна база. Кестутис Дутартас, наречен Карол, който в действителност не беше поляк, а литовец, бе заловен от литовската полиция в родния си град Клапеда. Кайенът на Мариане Ягода се съхраняваше от полицията в близост до Централната гара. В стаята на Карол в „Гут Валдхоф“ бяха намерени няколко сака, които Изабел Керстнер беше опаковала преди четиринайсет дни за пътуването към новия си живот в Аржентина. В един от куфарите се намери липсващата обувка, която бе станала причина за първото усъмняване в самоубийството.

Пиа се усмихна шеговито, когато чу как шефът ѝ дава подробни указания на сина си за това, какво още трябва да се свърши в къщата и в градината. Знаеше, че късно тази вечер Козима ще се прибере от Южна Америка. След малко Боденщайн приключи разговора си по телефона и влезе в кабинета на Пиа. Той се строполи на стола за посетители до бюрото ѝ, скръсти ръце зад тила и ѝ се усмихна.

— Какво? — осведоми се Пиа. — Изглеждате толкова доволен.

— Така е — съгласи се той, — адски доволен съм. Приключихме случая.

— Така изглежда — кимна Пиа и пусна документът да се принтира. Изпъна схванатия си гръб и се прозя с ръка на устата. Тази нощ щеше да спи като умряла, а утре щеше да се появи в офиса чак в осем.

— Какво ще правите този следобед? — попита Боденщайн.

— В един ще се видя с човека, който все още е мой съпруг — припомни му Пиа, — защо питате?

— Канени сме на грил фест — каза Боденщайн. — Познайте от кого.

— Нямам представа. От Нирхоф?

— Глупости — усмихна се Боденщайн, — от Ритендорф. Празнуват завръщането на дъщерята на Керстнер. Във ветеринарната клиника.

— И канят и нас? — Пиа взе няколко листа от принтера. — Не разбирам.

— Нали няма да ме оставите да отида сам?

— Това служебна заповед ли е, или морално изнудване? — осведоми се с усмивка Пиа и прибра заключителния доклад в една папка.

— Нито едно от двете — Боденщайн стана сериозен, — съпругът ви е на първо място. Но ми се щеше да ви кажа още нещо.

— И то е?

— Това беше първият ни съвместен случай — отвърна Боденщайн — и искам да ви благодаря за доброто сътрудничество. Мисля, че двамата сме добър екип.

Пиа се постара да не се забележи колко ѝ хареса това признание.

— Е — каза сухо тя, — признанието е равносилно направо на федерален орден за заслуги.

Двамата се засмяха съучастнически.

— Ами работният ви ден свърши и вие ще се видите със съпруга си — надигна се Боденщайн. — А аз отивам на грил партито.

— Трябва да подпишете заключителния доклад — Пиа плъзна документите по бюрото, — после можете да тръгвате.

ЕПИЛОГ

В двора на ветеринарната клиника беше направен голям висящ грил, под широките корони на кестените бяха опънати маси и пейки и навред ухаеше на печено месо. Боденщайн се усмихна. Навремето тук често се устройваше пикник с грил, навремето, когато старият доктор Ханзен беше жив и когато той и Инка бяха млади и приятели без задни мисли.

— Здравсти, Оливър — надигна се Инка от една пейка, на която седеше с още две жени, и тръгна към него. — Хубаво е, че успя да дойдеш.

— Радвам се, че ме поканихте — отвърна Боденщайн. — Но кой е домакинът?

— Всички ние — усмихна се Инка, беше непринудена, весела усмивка.

— Значи това тук е за всички вас. — Боденщайн тикна в ръката ѝ бутилката шампанско, която набързо бе извадил от мазето: като подарък от гост.

— Не беше необходимо — каза Инка, — заповядай. Нека празнуваме и си бъбрим за старите времена.

Тя хвана свободната му ръка и го помъкна със себе си. Доктор Михаел Керстнер беше като преобразен. Тъмните кръгове около очите му бяха изчезнали, веселата му усмивка го подмладяваше с десет години. От кратката му, но със сериозни последствия, среща с Теди му беше останала само една тънка резка на веждата, иначе се беше възстановил изключително добре и бързо. Керстнер поздрави Боденщайн със сърдечно ръкостискане и още веднъж му изказа благодарността си. Малката Мари не изглеждаше травмирана от отвличането си. Тя си играеше с няколко други деца в двора и изглеждаше също толкова щастлива, колкото своя баща, който всъщност изобщо не ѝ беше баща. Анна Лена Дъоринг, в джинси и карирана риза, с разпусната коса, също се беше променила. Изглеждаше спокойна и усмихнато се ръкува с Боденщайн.

Той знаеше, че на мъките ѝ е сложен край, понеже кастрираният ѝ мъж щеше още дълго да диша филтриран въздух. Освен целия персонал на ветеринарната клиника, тук бяха и родителите на Керстнер и братята и сестрите му с техните деца, както и семейството на Анна Лена Дьоринг и Валентин Хелфрих с жена си. Силвия Вагнер подаде ръка на Боденщайн и му намигна съучастнически.

— На никого не съм казала — прошепна му тя.

— Оценявам високо дискретността ви — отвърна Боденщайн с малко поизмъчена усмивка.

Зад грила стоеше Тордис и усмихнато му помахаша. Малко покъсно Боденщайн седна на една от масите, а Тордис му донесе пържола и халба бира. Докато си хапваше и пийваше с апетит, той си мислеше за приключилия случай. В процеса на разследванията се бе натъкнал на толкова задънени улици, колкото никога преди това. Какво ли не бяха предположили за смъртта на Изабел Керстнер, за какви ли не мотиви и комплоти не се съмняваха! И накрая се оказа, че в дъното не са нито огромни суми, нито трафик на хора, нито нещо кой знае какво, а най-обикновени ревност, отмъщение и потуляване на престъпление. Съвсем мимоходом Боденщайн и сътрудниците му бяха вдигнали капачите на какви ли не клоаки и бяха разкрили убийството на съпрузите Дрешер. Освен това бяха разкъсали международен обръч от организиран трафик на хора и цяла мрежа наркопласьори. Боденщайн можеше да се гордее с екипа си. Сега беше ред на прокурорите да се занимаят с изясняването на отделните събития. Бяха на ход и колегите от Отдела за икономическа престъпност и измама, понеже банкрутът на „Яго Фарм“ и съдържанието на документите, които госпожа Дьоринг бе предала на Боденщайн, разширяваха кръга. Погледът на Боденщайн се премести върху големия грил с дървени въглища, до който стояха трима мъже. Георг Ритендорф, Флориан Клейзинг и Валентин Хелфрих — трима приятели, побратими, готови на всичко за своя събрат и приятел, дори и то да е във висша степен незаконно, че и криминално даже. Боденщайн беше твърдо убеден, че тези трима мъже са отвлекли и измъчвали Фридхелм Дьоринг и така не само са спасили живота на Анна Лена, но са отмъстили и за преживените унижения и мъки на приятеля си Керстнер. „Око за око, зъб за зъб.“ В този миг Ритендорф се обърна и погледите им се

срещнаха. Ветеринарният лекар каза нещо на приятелите си, после отиде при Боденщайн и седна на масата срещу него.

— Донесох ви още една бира — каза той и се усмихна.

— О, благодаря — отвърна Боденщайн, който тъкмо бе изпил своята, — много сте наблюдателен.

— Изглеждате замислен — установи ветеринарят, — а нали вече приключихте със случая, дори направихте и повече.

— Да, случаят е приключен — кимна Боденщайн. — Тъкмо размишлявах.

— Звучи заплашително. И за какво размишлявахте? — Ритендорф му хвърли подозрителен поглед.

— За приятелството... за едно конкретно... и изобщо.

Издание:

Автор: Неле Нойхаус

Заглавие: Убийството на мистериозната жена

Преводач: Людмила Костова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: немски

Издание: първо

Издател: Ентусиаст; Enthusiast

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: немска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Велислава Вълканова

Художник: Анна Георгиева-Андра

Коректор: Людмила Стефанова

ISBN: 978-619-164-128-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2117>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.